

DIARI DE SESSIONS DEL PLE DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

D.L.P.M. 7701987

Fq.Con.núm.33/27

III Legislatura

Any 1993

Número 64

**Presidència
del Molt Honorable Sr. Cristòfol Soler i Cladera.**

Sessió celebrada dia 16 de març del 1993.

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

I.- JURAMENT O PROMESA DEL NOU DIPUTAT.

II.- PREGUNTES:

1) RGE Núm. 725/93, presentada per l'Honorable Diputat Sr. Antoni Pallicer i Pujol, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, amb la formulació següent:

"El dia 14 de febrer va sortir en el diari "Sunday Times" una demolidora notícia que explicava als seus quasi dos milions de lectors la reforma de la Llei d'Espais Naturals propiciada per dos líders del Partit Popular, el Sr. Mautes, per una banda, i el President de la Comunitat Autònoma, per l'altra; quina valoració n'ha fet la Conselleria de Turisme, d'aquest reportatge?"

2) RGE Núm. 1011/93, presentada per l'Honorable Diputat Sr. Damià Pons i Pons, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, amb la formulació següent:

"Per què el Govern de la Comunitat Autònoma no insereix publicitat institucional, ni atorga cap tipus d'ajuda a la revista mensual "Ona. Quaderns de debat", publicada a Palma des de l'any 1992, editada per Fundescoop-Balears, i redactada íntegrament en llengua catalana?"

3) RGE Núm. 1022/93, presentada per l'Honorable Diputat Sr. Josep Moll i Marquès, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, amb la formulació següent:

"Quan estarà acabat l'estudi sociològic sobre la joventut de les Illes Balears que s'està realitzant per encàrrec de la Conselleria Adjunta a la Presidència?"

4) RGE Núm. 729/93, presentada per l'Honorable Diputat Sr. Antoni Pallicer i Pujol, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, amb la formulació següent:

"Quan pensa el Sr. Conseller de Turisme reunir la comissió tècnica i la comissió política del POOT?"

5) RGE Núm. 1020/93, presentada per l'Honorable Diputat Sr. Damià Pons i Pons, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, amb la formulació següent:

"Què pensa fer la Conselleria d'Obres Públiques i Ordenació del Territori per evitar els davallaments de pedres que es produeixen a l'autovia central Palma-Inca en el punt denominat "es Coll des Pou"?"

6) RGE Núm. 1012/93, presentada per l'Honorable Diputat Sr. Valentí Valenciano i López, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, amb la formulació següent:

"Quan pensa la Conselleria de Comerç i Indústria aprovar i publicar l'ordre que ha de regular les ajudes previstes referents al Pla de Comerç?"

7) RGE Núm. 1021/93, presentada per l'Honorable Diputat Sr. Damià Pons i Pons, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, amb la formulació següent:

"Per què no contesta el Govern de la Comunitat Autònoma a la sol·licitud de documentació RGE núm. 3697/92, sobre la relació d'escultures situades a les autovies de Mallorca?"

8) RGE Núm. 1019/93, presentada per l'Honorable Diputat Sr. Valentí Valenciano i López, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, amb la formulació següent:

"Va ser, efectivament, de 1.489 milions la quantia que el Govern de la CAIB dedicà al Pla de Reindustrialització durant els anys 1987-1991, tal com va expressar el Sr. Conseller de Comerç i Indústria a la sessió informativa de la Comissió d'Economia del Parlament de dia 12 de maig de 1992?"

III.- MOCIONS:

1) RGE Núm. 724/93, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a mesures i propostes que pensa dur a terme el Govern de la CAIB per fer front a l'actual crisi política, econòmica i social, derivada del debat de la interpel·lació RGE núm. 340/93.

2) RGE Núm. 717/93, presentada pel Grup Parlamentari MIXT, relativa a política del Govern de la CAIB en relació a l'organització i al funcionament dels consells insulars, derivada de la interpel·lació RGE núm. 3678/92.

3) RGE Núm. 888/93, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa a política del Govern de la CAIB en matèria de defensa i conservació del patrimoni històric i artístic de les Illes Balears, derivada de la interpel·lació RGE núm. 3679/92.

IV.- INTERPEL·LACIÓ:

1) RGE Núm. 3702/92, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a ordenació de l'oferta turística. (Retirada i substituïda pel punt següent)

Proposició no de llei RGE núm. 643/93, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa a recepció de les emissions de televisió en llengua catalana dependents d'altres comunitats autònomes.

V.- DEBAT DE LES ESMENES A LA TOTALITAT presentades a la Proposició de llei RGE núm. 322/93, presentada per una cinquena part dels diputats de la cambra, relativa a la reforma de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears.

- 1) RGE Núm. 941/93, presentada pel Grup Parlamentari MIXT.
- 2) RGE Núm. 942/93, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM.

1.1) Jurament o promesa del nou diputat.

EL SR. PRESIDENT:

Sres. i Srs. Diputats, bones tardes a tots. Començam aquesta sessió plenària. I abans d'entrar en els punts concrets de l'ordre del dia, correspon prendre el jurament o la promesa al nou Diputat Sr. Sansó, al qual prec que s'acosti a la tarima.

Honorable Senyor, jurau o prometeu, per la vostra consciència i pel vostre honor de complir fidelment les obligacions del càrrec de diputat del Parlament de les Illes Balears, amb lleialtat al Rei, i de guardar i fer guardar la Constitució com a norma fonamental de l'Estat, així com l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears?

EL SR. SANSÓ I SERVERA:

Sense renunciar al dret d'autodeterminació del nostre poble, sí ho promet.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sansó. Podeu prendre possessió del vostre escó.

Abans de passar al segon punt, que és el corresponent a les preguntes, m'agradaria sotmetre a consideració del Ple dues qüestions.

IV) Interpel·lació RGE núm. 3702/92, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a ordenació de l'oferta turística.

La primera és la comunicació de la retirada per part del Grup Parlamentari SOCIALISTA del seu escrit RGE núm.3702, corresponent a interpel·lació sobre ordenació de l'oferta turística.

I la segona, d'acord amb el que preveu l'article 68 del Reglament, és sotmetre a la consideració del Ple un canvi de l'ordre del dia, en el sentit d'incloure, a petició del Grup PSM-EEM, la proposició no de llei RGE núm. 643/93, relativa a la recepció de les emissions de televisió en llengua catalana dependents d'altres comunitats autònomes. Per a la inclusió d'aquest punt a l'ordre del dia és necessari entrar a votació. Sr. Alfonso?

EL SR. ALFONSO I VILLANUEVA:

Sí, Sr. President.

No tenim cap inconvenient a tractar el tema, però per no violentar el Reglament voldríem tenir constància que s'han complert tots els tràmits reglamentaris d'aquesta proposició. Perquè, segons el nostre grup, al nostre grup no se li ha donat cap tipus d'oportunitat de fer esmenes a aquesta proposta. I, per tant, un dels tràmits ja no s'ha complert; de manera que això no s'adapta a l'article 68.

EL SR. PRESIDENT:

Jo, Sr. Alfonso, no estic d'acord amb la seva interpretació. Aquesta proposició no de llei va ser publicada al BOPIB de 12 de març de 1993. En conseqüència, entenc que hi ha hagut dies per poder presentar esmenes a aquesta proposició no de llei. I, a més, vull fer l'observació que el Grup PSM-EEM ja va anunciar la seva intenció en aquest sentit a la passada Junta de Portaveus. Per això no entenc que hi hagi indefensió per part de cap grup en relació a aquesta qüestió, i la sotmet-a no ser que es demani poder fer intervenció per cada un dels portaveus dels grups- directament a votació del Ple.

Hi ha peticions d'intervenció d'altres portaveus? Sr. Alfonso, si és per tornar a la qüestió anterior, la don per tancada, ja. Té una interpretació de la Presidència i no hi ha lloc a qüestionar una vegada més aquest assumpte. Sr. Alfonso, vostè dirà.

EL SR. ALFONSO I VILLANUEVA:

Volem protestar per aquesta interpretació del President. Estam en indefensió absoluta.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Alfonso, li he dit que no li donaria la paraula per tornar a tractar aquest punt. En conseqüència, no li don al paraula.

EL SR. ALFONSO I VILLANUEVA:

Mantenim la nostra protesta.

EL SR. PRESIDENT:

Consti en acta la seva protesta, Sr. Alfonso. Gràcies.

Sr. Sampol, té la paraula.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President.

Com ha dit el president, ja es va informar sobre aquesta actuació a la passada Junta de Portaveus i, al marge d'això, varem avisar el portaveu del grup SOCIALISTA i, fins i tot, li varem passar la proposició amb la intenció de consensuar-la. Nosaltres no volem fer una batalla política d'aquest tema, perquè causa vertadera alarma social, principalment a les illes de Menorca, Eivissa i Formentera, i ens agradaria que s'aprovés, si fos possible, per unanimitat de la cambra. En tot cas, s'ha tengut una setmana i nosaltres estam disposats a retirar algun punt de l'ordre del dia; ens agradaria que se sotmetés a discussió avui mateix. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sampol.

Hi ha alguna altra intervenció? Sr. Huguet, té la paraula.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

Moltes gràcies, Sr. President.

Vull reafirmar també que a la darrera Junta de Portaveus de la setmana passada aquesta proposta ja va venir a debat. Fins i tot es va dir, per part de certs grups polítics, que si hi havia unanimitat a la Junta de Portaveus es podria donar per superat el tràmit de la publicació. Però es va entendre que era més convenient que sortís la publicació, que va sortir dia 12, efectivament. I una volta publicat, el nostre compromís amb aquest grup va ser que donàriem suport a la seva introducció a l'ordre del dia -ja que no es podia incloure sense haver estat publicada-, i açò és el que anam a fer ara. Per tant, el nostre grup interpreta que s'han complert les formalitats i que s'ha escoltat per dues vegades a la Junta de Portaveus. I no tenim cap inconvenient a sotmetre a votació aquest punt perquè pugui ser tractat en aquesta cambra. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Huguet.

En conseqüència, passarem a la votació de la inclusió del debat de la proposició no de llei 643/93, del Grup PSM-EEM, a l'ordre del dia d'avui. A l'ordre del dia aniria a continuació de les mocions, en lloc de la interpel·lació del Grup Parlamentari SOCIALISTA que ha estat retirada.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor de la inclusió, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que voten en contra, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que s'abstenen, es volen posar drets, per favor?

33 vots a favor; cap en contra; cap abstenció. I els diputats del Grup SOCIALISTA no han emès el seu vot.

II.1) Pregunta RGE núm. 725/93, presentada pel Diputat Sr. Pallicer i Pujol, del Grup Parlamentari SOCIALISTA.

EL SR. PRESIDENT:

Passam al punt corresponent a preguntes. La primera és la 725, presentada pel Diputat Sr. Pallicer i Pujol, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a valoració que ha fet la Conselleria de Turisme del reportatge del "Sunday Times" sobre la reforma de la Llei d'Espais Naturals. Té la paraula el Diputat Sr. Pallicer.

EL SR. PALLICER I PUJOL:

Gràcies, Sr. President.

Dia 14 de febrer va aparèixer un article en el "Sunday Times", diari de gran prestigi que va dirigit a un segment de mercat molt important, on el periodista Paul Richardson exposava la reforma que hi ha hagut a Eivissa de la Llei d'Espais Naturals, propiciada per dos líders del Partit Popular, amb nom i llinatge.

La meua pregunta, Sr. Conseller, és: La seva Conselleria ha fet cap valoració d'aquest reportatge?

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pallicer.

Té la paraula el Conseller Sr. Cladera, per respondre.

EL SR. CONSELLER DE TURISME (Jaume Cladera i Cladera):

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats, Sr. Pallicer.

Qualsevol cosa que surt a un mitjà de comunicació té dos objectius: L'un és informar i l'altre és emetre opinió. Pel que fa a la informació, és cert que hi ha hagut una reforma de la Llei d'Espais Naturals, que el Sr. Richardson reflectia. Per tant, creim que és objectiva i real. Quant a l'opinió, pensam que no concorda exactament amb la realitat del que ha succeït.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Cladera.

Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Pallicer? Té la paraula.

EL SR. PALLICER I PUJOL:

Gràcies, Sr. President.

Sr. Cladera, crec que vostè ha fet una anàlisi curta, perquè entenc que se n'hauria d'haver fet una valoració econòmica, ja que això perjudica la demanda cap a Eivissa, concretament, fa una mala publicitat, dona una mala imatge. I en un moment en què sabem que a Eivissa, precisament, els mercats juguen en contra, consideram que hi ha hagut un perjudici econòmic greu. Però més greu, encara, és la valoració política. En aquests moments les institucions i els partits polítics necessiten tota la credibilitat per part dels ciutadans. Creim que hi ha un principi clar i net que diu que "els interessos generals sempre han d'estar per davant els interessos particulars".

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pallicer.

Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Conseller?

EL SR. CONSELLER DE TURISME (Jaume Cladera i Cladera):

Sí, Sr. President.

Sr. Pallicer, vostè m'ha demanat la valoració que ha fet la Conselleria i jo li he contestat. Vostè m'explica la que vostè ha fet, que em pareix molt bé, però que no té res a veure amb la nostra.

Li torn a repetir que respectam la informació, perquè creim que és correctíssima; però creim que l'opinió no coincideix amb la realitat. Perquè, com li vaig dir al Sr. Pascual l'altre dia, cadascú pot tenir una opinió diferent sobre si la Llei d'Espais Naturals és completa o incompleta; i ningú no té la raó absoluta d'aquests temes.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Cladera.

II.2) Pregunta RGE núm. 1011/93, presentada pel Diputat Sr. Pons i Pons, del Grup Parlamentari SOCIALISTA.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la segona pregunta, la número 1011, presentada pel Diputat Sr. Pons i Pons, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a subvenció a "Ona", revista en llengua catalana. Té la paraula el Diputat Sr. Pons i Pons.

EL SR. PONS I PONS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

La Llei 3986, de 29 d'abril, de Normalització Lingüística a les Illes Balears, a l'article 32 diu que els poders públics de la Comunitat Autònoma donaran suport als mitjans de comunicació que emprin la llengua catalana de forma habitual. I l'apartat segon d'aquest mateix article diu que aquests recursos s'han d'aplicar amb criteris objectius i sense discriminacions.

Ens ha sorprès molt constatar que la revista "Ona", editada íntegrament en català per Fundescoop (Fundació per al desenvolupament del cooperativisme i l'economia social), no tenguí cap subvenció de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears ni cap anunci institucional de la Comunitat Autònoma. Ens agradaria conèixer els motius d'aquesta discriminació i, sobretot, si el Sr. Conseller de Cultura, Educació i Esports, responsable de l'àrea de normalització lingüística, pensa perpetuar-la.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pons.

Té la paraula el Sr. Conseller de Cultura, per respondre.

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats, Sr. Damià Pons.

No és una qüestió de caprici; no és una qüestió de sí o no. És una qüestió legal, de normativa. Encara que vostè no l'ha citat, hi ha el decret 78/1989, de 31 de juliol, que regula les ajudes i subvencions de la Conselleria de Cultura, Educació i Esports, i estableix uns requisits i unes condicions. Per tant, quan es fa la valoració, quan s'atorguen les ajudes i es posa en marxa el pla de publicitat, es té en compte, precisament, aquest decret. És una qüestió normativa i, per tant, no hi ha més valoracions possibles.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Rotger.

Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Pons? Té la paraula.

EL SR. PONS I PONS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

El Sr. Conseller s'ha guardat molt bé de dir exactament en què aquest decret impedeix que aquesta revista, editada a Mallorca íntegrament en català, pugui rebre subvencions i tenir anuncis. Vostès posen publicitat on volen. La seva Conselleria gasta cada any més de 200 milions de pessetes en publicitat; i si no, dugui els comptes aquí i els veurem. El que passa és que associen aquesta revista amb connotacions de caire socialista, amb una cosa tan pintoresca com és que en aquesta revista una de les figures entrevistades és el Sr. Abel Matutes, que no sabem que formés part del Partit Socialista. Per favor, deixin de ser sectaris i donin suport a les publicacions en llengua catalana, com aquesta. I recordin una cosa: En aquesta cambra hi va haver un debat molt aspre amb motiu d'una publicació en català de caràcter bastant racista. Aquest diputat va fer pressió perquè se li tragués la subvenció i la publicitat, i es va negar; però al final se li va treure, perquè des d'aquí hem d'ajudar publicacions que promoguin la convivència i la pluralitat. Aquesta és una revista plural en català. No siguin sectaris i la tractin com a les altres. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pons.

Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Conseller?

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Gràcies, Sr. President.

Es posi tranquil, Sr. Pons. Deixi un poc la tensió. Valori les coses tranquil·lament. Nosaltres no ens hem fixat si era sectorial, si era socialista o no. Per a nosaltres és una revista important, com les altres. A la nostra conselleria no feim aquest tipus de valoració, sobre si les revistes són o no tendencioses. Únicament aplicam la normativa, l'opinió de les comissions corresponents. I li diré un motiu principal pel qual no ha rebut l'ajuda: Entre altres coses perquè no l'ha sol·licitada. Moltes gràcies.

(Rialles).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Rotger.

II.3) RGE núm. 1022/93, presentada pel Diputat Sr. Moll i Marquès, del Grup Parlamentari SOCIALISTA.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la tercera pregunta, la 1022, presentada pel Diputat Sr. Moll i Marquès, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a quan estarà acabat l'estudi sociològic sobre la joventut de les Illes Balears. Té la paraula el Sr. Moll i Marquès.

EL SR. MOLL I MARQUÈS:

Moltes gràcies, Sr. President.

Dia 17 de novembre de l'any passat aquest ple va rebutjar una moció subsegüent a la interpel·lació sobre política juvenil, a la qual demanàvem que el Govern fes un estudi sociològic sobre la situació dels joves a les Illes Balears, amb l'argument que aquest estudi ja es feia i que estaria llest al cap de dos mesos. Avui es compleixen exactament quatre mesos des de l'acord -que era el termini que nosaltres fixàvem per fer l'estudi- i aquest estudi encara no està fet. Jo voldria saber si el conseller adjunt a la Presidència està en condicions de dir-nos avui quan estarà fet aquest estudi.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Moll.

El Sr. Gilet té la paraula.

EL SR. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA (Francesc Gilet i Girart):

Gràcies, Sr. President.

Sr. Moll, aquest estudi estarà acabat i serà lliurat a la Conselleria abans de Setmana Santa.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Gilet.

Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Moll? Té la paraula.

EL SR. MOLL I MARQUÈS:

Gràcies, Sr. President.

Estaria content que fos així, Sr. Conseller. Però em perdoni la desconfiança motivada per tants de precedents i antecedents, i voldria demanar-li si aquesta afirmació d'avui és un compromís ferm d'aquest conseller davant el Parlament o si és una afirmació per sortir de la situació sigui com sigui.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Moll.

Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Conseller? Té la paraula.

EL SR. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA (Francesc Gilet i Girart):

Gràcies, Sr. President.

No esperava menys de vostè, Sr. Moll. I vostè sap perfectament que és un compromís d'aquest conseller davant el Parlament.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Gilet.

II.4) Pregunta RGE núm. 729/93, presentada pel Diputat Sr. Pallicer i Pujol, del Grup Parlamentari SOCIALISTA.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la quarta pregunta, la 729, que formula el Diputat Sr. Pallicer i Pujol, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a reunió de la comissió tècnica i política del POOT. Té la paraula el Diputat Sr. Pallicer.

EL SR. PALLICER I PUJOL:

Gràcies, Sr. President.

Els darrers acords que hi va haver per sortir un poc de l'impàs del POOT, com el Sr. Conseller sap, varen decidir formar unes comissions tècniques que elaboressin uns mínims per poder arribar a acords en tots els estaments polítics i socials de l'Illa. Inesperadament, aquestes reunions de la comissió tècnica es varen rompre i la comissió política, evidentment, ja no s'ha reunit. Ens podria dir el Sr. Conseller si pensa reunir aquestes comissions i quan ho farà?

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pallicer.

Té la paraula el Sr. Cladera, per respondre.

EL SR. CONSELLER DE TURISME (Jaume Cladera i Cladera):

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats, Sr. Pallicer.

Com vostè sap, es va crear una comissió tècnica per discutir 28 punts, i durant un mes i mig, a l'estiu passat, es varen discutir. En alguns punts es va arribar a un acord, i en alguns altres, no. Es varen donar per tancades les reunions de la comissió tècnica amb el dictamen que aquelles decisions en què hi havia hagut consens es recollirien en el Pla d'ordenació, i que sobre aquelles en què no n'hi havia hagut el Govern determinaria les decisions que prendria i que contemplaria el Pla d'ordenació. Així és com s'ha fet. I, per tant, no creim que siguin necessàries més reunions de la comissió tècnica.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Cladera.

Vol tornar a fer ús de la paraula el Sr. Pallicer? Té la paraula.

EL SR. PALLICER I PUJOL:

Gràcies, Sr. President.

La informació que jo tenc no és aquesta. Evidentment, si l'hagués tenguda no li hauria plantejat aquesta pregunta. La informació que nosaltres tenim, que ens ve d'un representant del nostre grup que va assistir a aquesta reunió, és que les actes es varen concentrar totes en una i que s'havien de tornar a reunir. Es va rebre un telegrama on s'indicava que la reunió s'ajornava *sine die*, sense tenir cap informació oficial sobre aquest tema. I aquest ha estat el motiu pel qual jo he fet aquesta pregunta.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pallicer.

Vol tornar a fer ús de la paraula, el Sr. Conseller? Té la paraula.

EL SR. CONSELLER DE TURISME (Jaume Cladera i Cladera):

Sí, Sr. President.

L'únic que es pensa fer en sortir el POOT és, per deferència a tots els tècnics col·laboradors, convocar-los per fer el lliurament de la redacció final del ple.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Cladera.

II.5) Pregunta RGE núm. 1020/93, presentada pel Diputat Sr. Pons i Pons, del Grup Parlamentari SOCIALISTA.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la cinquena pregunta, la 1020, formulada pel Diputat Sr. Damià Pons i Pons, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a davallaments de pedres a l'autovia central Palma-Inca. Té la paraula el Sr. Pons.

EL SR. PONS I PONS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

L'autovia central, anomenada generalment autovia d'Inca, salva aquesta petita cadena de turons que separen la conca, els terrenys baixos de Palma cap al Pla de Mallorca, a través de lloc denominat "es Coll des Pou". Va ser necessari fer el que en castellà diuen un *desmonte* en aquest punt i va quedar exposada una (...)

rocosa, formada bàsicament per argiles endurides però no compactes, sinó bastant disgregades, que ha donat lloc a la caiguda de pedres. Algunes quasi varen entrar dins l'autovia i varen crear un greu perill. Aquestes pedres varen ser retirades, però no s'han fet les obres amb previsió per evitar que aquests davallaments se segueixin produint. Voldríem saber quines obres té previstes la Conselleria d'Obres Públiques i Ordenació del Territori per evitar que es tornin a produir desprendiments de pedres que posin en perill la vida -ja que per allà se circula a més de 100 quilòmetres per hora- dels usuaris de l'autopista.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pons.

Té la paraula el Conseller Sr. Saiz, per respondre.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES I ORDENACIÓ DEL TERRITORI (Jeroni Saiz i Gomila):

Muchas gracias, Sr. Presidente.

Sr. Pons, efectivamente, cuando se realizó la excavación para pasar la autopista por *es Coll des Pou* se detectó que el terreno estaba muy fisurado. Por eso se tomaron unas precauciones específicas. Concretamente, se hizo un talud más tendido y se construyeron unas bermas para poder detener un posible desprendimiento de piedras, cosa que se produjo con motivo de unas lluvias. Las bermas detuvieron las piedras para que no llegasen a la calzada; para eso se construyeron y, en este sentido, funcionaron.

Evidentemente, pueden volver a repetirse; el terreno no está perfectamente estabilizado. Usted sabe -o lo sabrá quien le ha informado tan perfectamente sobre los condicionantes técnicos de la obra y sus características- que cuando se produce una excavación de un terreno de carácter arcilloso se da una alteración morfológica, y hasta que se estabiliza nuevamente pueden ocurrir nuevos pequeños desprendimientos. La opinión de los técnicos responsables es de que las bermas han funcionado y seguirán funcionando. Y parece lógico esperar que las condiciones meteorológicas sean las adecuadas para proceder a una restauración de los taludes, si es que se ha mantenido el equilibrio permanente; y si no se hubiese llegado a esta situación de equilibrio no quedaría más remedio que prolongar los muros de contención. Naturalmente, es una obra muy costosa y sólo se lleva a cabo cuando es necesario. Mientras haya la posibilidad de que el talud adquiera una estabilidad de una forma natural por meteorización de la roca que ha quedado ahora al descubierto no se piensa proceder a una obra que -repito- sería costosísima.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller.

Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Pons? Té la paraula.

EL SR. PONS I PONS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats,

Esper, pel bé dels usuaris de l'autovia, que vostè tengui tota la raó i que aquestes previsions d'esperar que no caiguin o que si cauen no arribin a l'autovia siguin suficients. Li voldria recordar, de totes maneres, que aquest hivern, que és el primer que ha suportat aquesta autovia, ha estat molt sec. Però si hagués estat un any de pluges abundants, probablement hauríem assistit a més caigudes de pedres. I recordi que en aquest moment hi ha dos punts on s'han produït desprendiments. No han arribat a l'autovia; però és que si hi haguessin arribat a l'autovia no hi hauria simplement una pregunta parlamentària, sinó que hi hauria accidents, probablement mortals.

De totes maneres, prenem nota de les seves previsions, que ens semblen insuficients. Creïm que s'hauria d'usar un sistema que fes molt més difícil que les pedres arribessin a l'autovia en cas de desprendiments. I esperem que, pel bé dels qui circulen per l'autovia, no s'equivoqui. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pons.

Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Conseller? Té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES I ORDENACIÓ DEL TERRITORI (Jeroni Saiz i Gomila):

Muchas gracias, Sr. Presidente.

Sr. Pons, a mí me parece muy bien esta preocupación suya para evitar que se produzcan accidentes. La verdad es que me habría gustado que hubiese manifestado la misma cuando desde su grupo político se estaba obstaculizando la ejecución de la autopista. Pero, en fin, nunca es tarde si la dicha es buena.

En cualquier caso, espero no tener razón yo, que no entiendo de estas cosas, como *conseller* que soy, sino que tengan razón los ingenieros de la *Conselleria*, que son los que entienden. Evidentemente, ellos son los que se juegan su profesión y su título; y se lo juegan siempre que tienen que tomar alguna decisión a este respecto. Si siempre que hay algún atisbo de peligro de desprendimiento tuviesen que proceder a tomar las medidas adecuadas para garantizar y asegurarse de una manera absoluta de que jamás puede producirse un desprendimiento, créame usted que todo el presupuesto

de la Comunidad no bastaría para hacer un solo kilómetro de carretera. Desgraciadamente, en toda obra de ingeniería existen unos ciertos riesgos, y por esto hay personas competentes que los corren, porque es su obligación profesional. Yo espero que sean ellos quienes tengan la razón. Lo importante es esto; no que la tengamos usted o yo. Gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Saiz.

II.6) Pregunta RGE 1012/93, presentada pel Diputat Sr. Valenciano i López, del Grup Parlamentari SOCIALISTA.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la sisena pregunta, la 1012, presentada pel Diputat Sr. Valentí Valenciano i López, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a aprovació i publicació de l'ordre que ha de regular les ajudes previstes referents al Pla de comerç. Té la paraula el Sr. Valenciano.

EL SR. VALENCIANO I LÓPEZ:

Gràcies, Sr. President.

La Llei de Pressupost de l'any 1993 regula, en el seu article 33, com s'han de donar les ajudes i subvencions públiques. I en el seu apartat quart, concretament, diu que les subvencions que donarà la Comunitat Autònoma s'atorgaran sota els principis de publicitat, concurrència i objectivitat. I a aquest efecte, es podran establir, pels titulars de les seccions pressupostàries corresponents, les oportunes bases de regulació de la concessió. I més avall diu que les esmentades bases s'aprovaran per ordre de la Conselleria, previ informe dels serveis jurídics, i seran objecte de publicació en el BOCAIB.

Atès que el Pla de comerç està previst en el pressupost de l'any 1993 i que hem cercat aquesta ordre de la Conselleria i no l'hem trobada, voldríem saber quan es publicarà aquesta ordre perquè es puguin acollir a les ajudes previstes en el Pla de comerç en el Pressupost de l'any 1993.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Valenciano.

Té la paraula el Conseller Sr. Triay, per respondre.

EL SR. CONSELLER DE COMERÇ I INDÚSTRIA (Cristòfol Triay i Humbert):

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats. Sr. Valenciano.

Nosaltres entenem que amb l'execució i publicació dels decrets que dia 10 de setembre de 1992 varen ser apro-

vats a Consell de Govern, i que desenvolupen totalment totes les bases necessàries perquè tots els peticionaris tinguin opció a aquest pla de comerç, no es fa necessària cap disposició que els complementi. Els decrets 52, 53, 54 i 55, de 10 de setembre de 1992, els regulen perfectament. I prova d'açò és la quantitat d'expedients que estan arribant a la Conselleria des de diferents ajuntaments de totes les Illes i de peticionaris individuals, cosa que demostra que la publicació és vàlida.

I en qualsevol cas, tal com preveu el pressupost d'aquest pla de comerç, a partir de dia 22 hi haurà la divulgació del que queda pendent als mitjans de comunicació.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Triay.

Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Valenciano? Té la paraula.

EL SR. VALENCIANO I LÓPEZ:

Sí, Sr. President.

La Llei de Pressupost, posterior a aquests decrets, no només diu que s'ha de fer i publicar aquesta ordre, sinó que també indica quins són els requisits mínims que ha de tenir. Requisits mínims que jo ara no llegiré detalladament, perquè són set o vuit apartats, però que no compleixen en absolut els quatre decrets que esmenta el Sr. Conseller. Per tant, el nostre grup creu que per al bon funcionament de les coses s'han de publicar els barems, els criteris -cosa que no diuen els decrets- perquè si no ens tornarem a trobar davant un altre decret que pot ser impugnat i anul·lat en els tribunals. Així, facin la feina ben feta i publiquin les coses que toca publicar segons una llei aprovada per vostès. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Valenciano.

Vol tornar a fer ús de la paraula? No.

II.7) Pregunta RGE núm. 1021/93, presentada pel Diputat Sr. Pons i Pons, del Grup Parlamentari SOCIALISTA.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la setena pregunta, la 1021, formulada pel Sr. Pons i Pons, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a per què no contesta el Govern de la Comunitat Autònoma les sol·licituds de documentació. Té la paraula el Sr. Pons.

EL SR. PONS I PONS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

Dia 6 de novembre de 1992, fa ja més de quatre mesos, vàrem sol·licitar una relació de les escultures situades a les autovies de Mallorca on s'indiqués autor, obra i quantitat pagada. A hores d'ara encara no hem rebut resposta. Atès que es tracta d'una qüestió que afecta pràcticament un sol escultor, que no arriba a una dotzena d'escultures i que són quantitats que desconeixem però que ens agradaria saber, voldríem que el Govern ens digués per què no s'atén aquesta sol·licitud de documentació.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pons.

Té la paraula el Conseller Sr. Saiz.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES I ORDENACIÓ DEL TERRITORI (Jeroni Saiz Gomila):

Gracias, Sr. Presidente.

Sr. Pons, esta vez me toca lamentarme y pedir excusas por no haberlo hecho. Tiene usted toda la razón. La verdad es que ha habido una confusión en mi secretaría y dado que esta información fue utilizada en una proposición no de ley que planteó su grupo en relación con este tema, y que fue facilitada y utilizada para el debate de esta proposición, hubo una confusión y se creyó que con esto se había dado satisfacción a su petición, y por esto no se había hecho. Esta misma mañana he dado orden de que se le facilite esta información. Lo lamento mucho.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Saiz.

Vol tornar a fer ús de la paraula el Sr. Pons? Té la paraula.

EL SR. PONS I PONS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

Sr. Conseller, moltes gràcies. Veig que es tracta d'esmenar un error que s'havia produït. Li agrairé rebre aquesta documentació que esper per analitzar detingudament. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pons.

II.8) Pregunta RGE núm. 1019/93, presentada pel Diputat Sr. Valenciano i López, del Grup Parlamentari SOCIALISTA.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la vuitena pregunta, la 1019, presentada pel Diputat Sr. Valentí Valenciano i López, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a si la quantia que dedicà el Govern de la Comunitat al Pla de reindustrialització durant els anys 1987-1991 va ser, efectivament, de 1489 milions. Té la paraula el Sr. Valenciano.

EL SR. VALENCIANO I LÓPEZ:

Sí, Sr. President.

A vegades, en aquest Parlament, ens trobam amb alguna intervenció d'algun conseller al qual li agrada molt xerrar molt, però després resulta que quan ho comprovam no hi ha coherència entre el que diu i el que fa. El conseller de Comerç i Indústria, a una comissió d'Economia (12 de maig) va dir que la inversió directa de la Conselleria en el Pla de reindustrialització havia estat de 1.489.302.535 pessetes, i de 7.979.000.452 pessetes d'inversió total (directa i indirecta). I el passat dia 2 de març vàrem escoltar amb atenció la intervenció del conseller d'Hisenda, que deia que la inversió en el Pla de reindustrialització era de 3.000 milions de pessetes, xifra que, com poden veure, no s'aproxima en absolut a res del que se'ns va explicar. Jo crec que el conseller de Comerç i Indústria ens va dir la veritat a la comissió. Per tant, jo li demanaria si ens pot confirmar les xifres que va donar a la comissió d'Economia el passat 12 de maig.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Valenciano.

Té la paraula el Conseller Sr. Triay.

EL SR. CONSELLER DE COMERÇ I INDÚSTRIA (Cristòfol Triay i Humbert):

Gràcies, Sr. President.

Jo, efectivament, a la comissió de dia 12 de maig li vaig donar la xifra d'inversions reals que s'havien fet per part de les empreses a Balears (7.970 milions) i vaig dir que el Pla de reindustrialització de 1987-1991 s'havia fet per valor de 1.489 milions de pessetes. Però també li vaig dir que, a més a més, hi havia altres quantitats, com podien ser les del decret 23/89 i el decret 87/86 d'homologació de laboratoris i de finançament de línia de crèdit, que amplien la quantitat global i que estan al voltant dels 2.000 milions de pessetes.

Per tant, la quantitat que nosaltres hem corroborat dins la Conselleria es troba al voltant de 2.000 milions de pessetes, i que fa referència als decrets 8/87, 9/87, 10/87, 11/87, 12/87, a més dels que ja li he donat ara. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Triay.

Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Valenciano? Té la paraula.

EL SR. VALENCIANO I LÓPEZ:

Sí, Sr. President.

Només per comprovar la gran diferència que hi ha entre els fets i el que es diu aquí a vegades.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Valenciano.

Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Conseller?

III.1) Moció RGE núm. 724/93, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a mesures i propostes que pensa a dur a terme el Govern de la CAIB per fer front a l'actual crisi política, econòmica i social, derivada del debat de la interpel·lació RGE núm. 340/93.

EL SR. PRESIDENT:

Passam al tercer punt de l'ordre del dia, que és el corresponent a mocions. I començarem per la 724, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a mesures i propostes que pensa dur a terme el Govern de la Comunitat per fer front a l'actual crisi política, econòmica i social. Aquesta moció ve derivada de la interpel·lació 340/93 i té admesos a tràmit tots els seus punts excepte el primer.

Sr. Moll, pot fer lectura del text de la moció?

EL SR. SECRETARI SEGON:

Sí, Sr. President.

"1.- El Govern de la Comunitat posarà immediatament en funcionament els mecanismes necessaris per a l'elecció dels membres de la Sindicatura de comptes, que s'efectuarà abans de dos mesos".

"2.- El Govern de la Comunitat proposarà, mitjançant una comunicació al Parlament, un calendari legislatiu per a la transferència de competències als consells insulars".

"3.- El Govern de la Comunitat, i mentre duri el procés de negociació amb l'Administració de l'Estat de les transferències previstes a la Llei orgànica de 23 de desembre

de 1992 i la futura reforma de l'Estatut d'Autonomia, presentarà al Parlament, a l'inici de cada període de sessions, una comunicació que contengui l'estat i desenvolupament de les negociacions".

"4.- El Govern de la Comunitat destinarà 5.000 milions d pessetes, distribuïts en deu anys, per subvencionar interessos en la compra d'habitatges nous o en rehabilitació, incrementant l'oferta del conveni amb el MOPU".

"5.- El Govern de la Comunitat transferirà 1.000 milions de pessetes de despeses corrents als ajuntaments, destinats a inversions en infraestructures públiques bàsiques".

"6.- El Govern de la Comunitat convocarà, abans de tres mesos, el major nombre possible de projectes d'inversió previst per a 1993".

"7.- El Govern de la Comunitat posarà en funcionament el segon Pla de millora d'infraestructures i embelliment de zones turístiques, i donarà prioritat a aquells projectes que donin major ocupació de mà d'obra".

"8.- El Govern de la Comunitat presentarà un pla de formació ocupacional que compregui els sectors turístic, industrial i agrícola".

"9.- El Govern de la Comunitat elaborarà, juntament amb els agents socials, un pla de competitivitat de l'economia balear a nivell insular".

"10.- El Govern de la Comunitat definirà amb els agents econòmics i socials els sectors d'actuació prioritàris per aplicar les subvencions de circulat i els avals de la Societat de garanties recíproques".

"11.- El Govern de la Comunitat establirà urgentment un sistema de participació social (centrals sindicals, associacions empresarials, pimes, etc.), amb la finalitat d'obtenir el màxim consens en les actuacions. En aquest sentit, el millor instrument seria el Consell econòmic i social".

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Moll.

Té la paraula el Sr. Obrador.

EL SR. OBRADOR I MORATINOS:

Moltes gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Quan els socialistes de les Balears presentarem el Programa de relançament econòmic deiem que les

característiques del nostre sistema productiu deixen marges temporals d'actuació, tota vegada que no és previsible una caiguda espectacular de la renda ni que es produeixin tensions i urgències que es donen a adaptacions d'altres tipus de sistemes productius. I que, per això mateix, les responsabilitats dels poders públics d'aquesta comunitat eren molt importants davant una situació que deteriora progressivament l'entramat econòmic de la nostra comunitat.

I, en conseqüència, presentàvem un seguit de mesures de xoc per intentar restaurar la confiança dels sectors privats. Perquè entenem que és als poders públics a qui pertoca actuar a través de les inversions públiques per reactivar els sectors deprimits, i ho han de fer integrant la societat dins un projecte que estableixi un sistema i produeixi un desenvolupament continuat.

Tot això ho dèiem fa exactament un any. I, malauradament per als ciutadans d'aquesta comunitat, el Govern del Sr. Cañellas no ha fet cas ni a la veu de l'oposició ni a la de les associacions sindicals i patronals ni a les dades donades per les mateixes entitats financeres sobre el creixement de la morositat. Ni tan sols a les xifres d'atur i de pèrdua d'activitat de la nostra economia.

Hem perdut un any. Un any sense fer res, ni rectificar la nostra actitud. La crisi, certament, s'ha agreujat. La situació ha tornat més difícil. I els marges d'actuació cada vegada són més complicats. Alguns sectors, evidentment, estan en una situació molt pitjor que fa un any. Però encara avui hi ha possibilitats perquè els poders públics, les forces econòmiques i els sectors socials es posin d'acord per elaborar un pla d'actuació, a mig i llarg termini, per situar la nostra comunitat en unes condicions més favorables per aprofitar la previsible etapa alcista del cicle econòmic.

Però per a això és imprescindible la planificació i la prioritització. És urgent la trobada, en un concurs de les diferents forces socials i econòmiques, amb l'actuació del Govern. L'actual situació requereix actuacions coordinades i conjuntes. Requereix, per tant, una actuació de govern eficaç. I és evident que no hi ha fórmules màgiques per sortir d'aquesta situació. Però el Govern de l'Estat, la mateixa Comunitat Europea i un llarg seguit de comunitats autònomes (País Valencià, Andalusia, La Rioja, País Basc, Castella-La Manxa, Catalunya...) han proposat mesures de xoc dins les mateixes coordenades de les que nosaltres avui proposam al Govern d'aquesta comunitat.

És urgent, per tant. I no podem deixar passar més temps, si volem tenir credibilitat autonòmica. D'aquí a uns moments entrarem en el debat sobre la reforma de l'Estatut; debat important, on hi ha clares discrepàncies, però que són positives per a l'avanç de la nostra capacitat d'autogovern. Però tot això que intentam fer de poc servirà si no embarcam la societat en aquest projecte. I per fer-ho l'hem de convèncer que la servim en allò que la preocupa. Avui la màxima preocupació dels ciutadans de la nostra comunitat és l'atur i el futur de les nostres empreses. La nostra societat

vol que els seus governants no s'inhibeixin del seu problema concret i que presentin alternatives que els permetin tenir confiança en el futur. Actuacions, deim, concretes i efectives.

Haviem dirigit la nostra interpell·lació al Molt Honorable President del Govern de la Comunitat Autònoma, el Sr. Cañellas. Perquè és a ell a qui pertoca presentar en aquests moments alternatives -no sols de caràcter econòmic, sinó també institucional, polític i social- que permetin la vertebració dins un projecte de tota la nostra societat. Però -segons nosaltres, incomplint el Reglament d'aquesta cambra- el Sr. Cañellas, com és habitual, va preferir no molestar-se per aquestes coses i enviar el seu *missus* per tirar les pilotes fora.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Obrador, les decisions de la Mesa sobre aquest tema no es qüestionen; es posa a recurs o es demana reconsideració, però no es tracten dins ple aquestes qüestions. Continuu.

EL SR. OBRADOR:

Perdó, Sr. President.

Com sempre, la culpa la té Madrid. I això basta per explicar-ho tot.

Creim que el debat hauria estat molt més ric i tal volta aquesta moció- si haguéssim vist la voluntat del Govern i quines eren les solucions que volien prendre. Quina era l'actitud del Govern. O és que no en tenia cap? Li basta deixar passar el temps i, com moltes vegades ha fet, deixar que les situacions es podreixin.

Aquesta -entenem- actitud irresponsable ens ha duit a situacions difícils i complicades, com hem denunciat reiteradament. Nosaltres deim ara que una situació extraordinària requereix iniciatives extraordinàries. I, per tant, les mesures que presentam són de tres tipus.

Mesures de caràcter institucional. La necessitat, en aquest moment extraordinari que vivim, ens ha de permetre trobar formes consensuades sobre els temes de l'estructura de la nostra comunitat; tant cap endins com cap a fora. El Govern no ha d'estar pendent de controlar i centralitzar el poder polític de la Comunitat, en lloc d'exercir-lo en benefici de tota la societat balear. Per això, precisament, proposam uns acords polítics en tres fronts. La Sindicatura de comptes, per garantir la correcta utilització dels recursos públics. Un calendari de transferències als consells insulars, d'acord entre els diferents grups polítics, perquè vertebrin la nostra comunitat, tenint en compte que els consells insulars són els pilars bàsics de la nostra autonomia. Això suposa descentralització i aproximació als ciutadans de la gestió política. I a més proposam un seguiment dia a dia dels

diferents processos de negociació de les noves competències previstes a la Llei orgànica de 23 de desembre de 1992.

Proposam un seguit de mesures econòmiques, que són mesures de xoc i que juntament amb les importants inversions públiques de l'Estat, aquelles iniciatives per reactivar l'economia i fer front a l'atur que tant han pres el Govern d'Espanya i la Comunitat Europea creïn un estat d'ànim de confiança en els sectors privats i, a més, facilitin la inversió i el manteniment de l'activitat econòmica i afavoreixin noves iniciatives empresarials. Són mesures de xoc; són iniciatives extraordinàries per a una situació extraordinàriament difícil i dura.

Incrementar l'oferta d'habitatge nou o rehabilitat, juntament amb el Ministeri d'Obres Públiques, aportant 5.000 milions, distribuïts en deu anys, permetria augmentar en 1.000 els habitatges que avui es veuen en el conveni. Al mateix temps, proposam ajudar els ajuntaments en inversions d'estructures públiques bàsiques amb l'aportació de 1.000 milions de pessetes. I avançar els projectes d'inversió per a l'any 1993 i realitzar un segon Pla de millora d'infraestructures i embelliment de zones turístiques. I sempre donant prioritat a aquells projectes que proporcionin major ocupació de mà d'obra. Proposam un pla de formació per fer front a l'Europa de 1993 i als nous reptes de qualitat en els sectors turístic, industrial i agrícola; així com a la reconversió i adequació de la mà d'obra en atur.

I tot això s'ha de fer conjuntant les forces socials, creant estímuls en la participació. I per això és necessari un pla de competitivitat de l'economia balear i definir els sectors prioritaris per aplicar les subvencions de circulat i els avals de la Societat de garanties recíproques. S'ha d'establir ja un sistema de participació social (centrals sindicals, associacions empresarials, pimes) a fi d'aconseguir el màxim consens en les actuacions. La nostra comunitat és una de les poques -per no dir l'única- que no té ni consell econòmic i social ni pacte social amb participació dels agents socials i econòmics.

Entenem que l'àmbit del Consell Econòmic i Social és l'adequat per debatre tant les iniciatives del Govern i del Parlament com les dels agents socials per aconseguir el necessari consens que restableixi la confiança i la comunicació entre el Govern i la societat.

Entenem que el President Sr. Cañellas sempre ha estat al·lèrgic a tot allò que suposés donar compte o control de la seva activitat. Aquesta actitud de caparrudesa dificulta ara poder-ho fer. Però és imprescindible, si volem recuperar la confiança en el futur. No basten els contactes amb diferents agents socials de manera intermitent i per separat. No es pot governar amb intermitències, en funció de les pressions de sectors particulars esporàdiques i conjunturals. Es tracta, per tant, de prendre iniciatives extraordinàries per a una situació extraordinària. I per això es requereix l'esforç de tots; no basta el del Govern i el grup parlamentari que li dona suport. És necessari un consens social, econòmic i polític.

I no podem, en aquests moments, senyors del Govern, Sr. Cañellas, aclucar els ulls a la realitat i utilitzar la màxima de (...); la política de l'estruc. Si serveix en moments de bonança, no serveix ara, en moments de greus dificultats. Transmetre les culpes als altres seria ser insensible i desprestigiar el nostre autogovern; i per tant, els altres no ens poden treure les castanyes del foc.

Li volem dir que no es preocupi, ni vostè, Sr. Cañellas, ni el seu Govern, perquè els socialistes de les Balears sabem distingir entre el que és la crítica dura al Govern quan fa el que creim que no ha de fer o deixa de fer el que ha de fer; o quan són discussions d'actuacions parlamentàries que no compartim políticament; o, per altra part, quan es tracta d'iniciatives que suposen un bé per a tots els ciutadans en el seu conjunt. Ho hem demostrat sovint. Tant a l'hora de discutir la millora de finançament per a la nostra comunitat com a l'hora d'aconseguir inversions públiques de l'Estat (aeroport, hospital, carreteres, port) o defensa d'interessos col·lectius en relació a l'Estat (impost d'IVA per a les companyies charter, discriminacions fiscals per a Balears) o donant suport a les propostes del seu govern, Sr. Cañellas, tant en el Pla de millores d'infraestructures i embelliment de zones turístiques com quan ens va proposar participar en les iniciatives governamentals tendents a l'ordenació de l'oferta turística.

Volem distingir i distingim bé el que és interès comú del nostre poble del que són interessos particulars i privats. O, fins i tot, els legítims interessos polítics.

Si el Govern i vostè, Sr. Cañellas, estan disposats seriosament a configurar un marc institucional a Balears, a prendre mesures de xoc a nivell econòmic i consensuar-les amb els agents socials i econòmics, així com amb el conjunt de les forces polítiques, tindrà el nostre suport.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Obrador.

Passam al torn d'intervencions dels altres grups. Pel Grup Parlamentari MIXT, té la paraula el Sr. Pascual.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

El nostre primer pensament respecte a aquesta moció del Grup Parlamentari SOCIALISTA, concretament respecte al seu títol, és si basta que aquestes mesures i propostes per fer front a l'actual crisi política, econòmica i social siguin del Govern de la Comunitat Autònoma. Aquesta és la primera pregunta que jo em faig. I la resposta, evidentment, és que no, en absolut.

És molt important l'acció política del Govern de la Comunitat, naturalment. I nosaltres pensam que no va bé aquest govern. Però encara que anés bé el nostre govern - que de moment només és balear; encara no és el Govern de les Illes Balears- també faria falta que el Govern espanyol duqués un altre tipus de política.

Aquí es proposen dotze punts per aprovar. I són uns punts que afecten el Govern de la Comunitat Autònoma. Nosaltres no tenim res a suggerir al Govern de l'Estat. Allà a Madrid tot va bé; aquí tot va malament. Aquesta és una primera crítica que jo vull fer a aquesta moció del Grup Parlamentari SOCIALISTA. Aquest govern ha de rectificar moltes coses, però també, si nosaltres volem salvar la crisi política, econòmica i social que existeix a les Illes Balears, necessitam uns canvis des del Govern de Madrid.

John Kenneth Galbright, no fa gaire, ha dit que no es pot lluitar al mateix temps contra la inflació i contra la recessió. Avui ens trobam en un temps de recessió, però també, des de fa molts d'anys, en un temps d'inflació. I el Govern de Madrid es capfica, legítimament, en una lluita ferotge contra la inflació -cosa que està molt bé- però a costa de no arreglar els problemes de la recessió. És molt lloable la convergència amb Europa, que es vulgui arribar al 1997 als estàndards als quals hem d'arribar. Però la política econòmica que es du a base de mantenir el gran dèficit públic i finançar-lo a base de tipus d'interès molt alts va contra la economia productiva. I les Illes Balears som una comunitat autònoma, una nació, que té una economia eminentment productiva i basada en la petita i mitjana empresa. Per tant, aquesta política econòmica del Govern de Madrid és dolenta per a la nostra comunitat. Això s'ha de dir.

Però també, a part d'això, aquí també hi ha insuficiències en aquests dotze punts que se'ns presenten. Perquè si nosaltres volem sortir de la crisi política, econòmica i social fa falta -a més dels que es proposen- una altra sèrie de pactes per arribar a un consens. El primer i més important - i crec que si no existeix és per culpa de tots però més del Govern que de l'oposició- és el consens de política territorial. Mentre no hi hagi un consens en política territorial serà molt difícil sortir de la crisi. fa falta un altre consens en desenvolupament estatutari. En el pròxim punt de l'ordre del dia el Sr. Vidal en parlarà.

El que s'ha d'anunciar en aquests moments és el greu procés de centralització que es produeix a la Comunitat Autònoma, també responsabilitat d'aquest govern. Passam per damunt els ajuntaments, els llevam competències d'aprovació de plans urbanístics, ara hem de fer una llei de consells insulars centralista i centralitzadora -com explicarà el Sr. Vidal-, etcètera.

També fa falta un pacte per a una nova ètica política. Està molt bé denunciar, des de l'oposició, el Govern quan ho ha casos que van contra l'ètica. Està molt bé. Ho aplaudim. Allà i aquí. Però no es fan pactes. De moment seguim igual. El Govern d'aquí té els mateixos defectes que

el Govern de Madrid. Això s'ha d'acabar. Hem d'arribar a un pacte per a una nova ètica política.

I, finalment, s'ha d'arribar a un pacte per al ple autogovern. Un pacte que s'ha de basar en la concepció de les Illes Balears com a nacionalitat històrica. I aquesta cambrà ha de reivindicar unànimement un estatut d'autonomia, un finançament com tenen altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol.

Aquesta moció no diu res de tot això. I, per tant, és absolutament incompleta i curta de mires. Ara bé, anem a analitzar cada un dels punts.

Estam d'acord que és absolutament imprescindible i urgent nomenar la Sindicatura de comptes, perquè aquí fa la impressió que per part del Govern no es vol control. Que em diran que tenc control perquè hi ha cinc senyors que la supervisen? Sí. Però són senyors que no tenen cap estatut jurídic que els protegeixi, que són nomenats per partits polítics. Aquí fan falta uns síndics de comptes que siguin independents i que tinguin un estatut jurídic que els protegeixi, perquè així la seva crítica serà més lliure; i, per tant, serà més crítica. Al calendari legislatiu de transferència de competències als consells insulars votarem que sí, efectivament.

En el punt número quatre, que diu que en cada període de sessions hi haurà una comunicació que contengui l'estat i el desenvolupament de les negociacions del pacte González-Aznar, no ens hi cerqui. Això és una cosa seva i, per tant, no li podem donar suport.

Al punt número cinc, destinar 5.000 milions de pessetes a habitatge, li diríem que sí si el finançament de la Comunitat Autònoma fos la que toca. Amb l'actual finançament, consideram que és el Govern de Madrid qui ens ha de pagar aquests 5.000 milions de pessetes. Per tant, no li donarem suport.

Al punt número sis, transferir als ajuntaments 1.000 milions de pessetes de despeses corrents destinats a inversions d'infraestructures bàsiques, li direm que sí. I li direm que sí perquè aquest govern, en els darrers dos anys, ha augmentat el 39% i el 54% de despesa corrent, no d'inversions -el Sr. Forcades no escolta-; és a dir, una mitjana d'un 27, la qual cosa és un calc en negatiu del que està passant en el Govern de Madrid. Com dic, tot el que es fa malament a Madrid i es critica es repeteix aquí. Li donarem suport, doncs, encara que sabem que requeriria una modificació del pressupost.

Punt número set. El Govern de la Comunitat convocarà, abans de tres mesos, el major nombre possible de projectes d'inversió. Si pogués ser, sí; no ho sabem. D'aquí a final d'any han d'estar convocats.

Segon pla de millora d'infraestructures i embelliment de zones turístiques. Pregunta: Poden els ajuntaments suportar això? Estan pràcticament a la ruïna. Ja ens agradaria que fos així; però nosaltres pensam que en aquests moments no hi ha la seguretat de tenir els doblers per fer aquest segon pla de millora d'infraestructures. Ens abstenem.

Pla de formació ocupacional, sí. Pla de competitivitat de l'economia balear a nivell insular, sí. Divisió dels sectors d'actuació prioritària per aplicar les subvencions de circulat i els avals de la societat de garanties recíproques, sí.

I, finalment, el tema del Consell econòmic i social ja no cal tractar-lo, perquè se sap d'altres debats que hi estam a favor.

Per tant, estam davant una moció ben intencionada parcial, en el sentit d'incompleta. I fa falta la part més important que he anunciat al principi. Però, malgrat tot, donarem suport als punts que he dit i ens abstenem en els altres.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual.

Pel Grup PSM-EEM, té la paraula el Sr. Sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Tenim aquí onze propostes per fer front a l'actual crisi política, econòmica i social de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. La majoria d'elles són positives, i les votarem afirmativament, excepte una, a la qual ens abstenem. Es tracta de la posta en funcionament del segon pla de millora d'infraestructures i embelliment de zones turístiques.

Explicaré el nostre vot a aquest punt i després entraré en consideracions generals. Nosaltres entenem que parlant de situació econòmica concretament hi hauria altres prioritats i, a la vegada, no estam molt segurs que els doblers invertits siguin proporcionals als beneficis que s'obtenen. Molt més quan estam en una situació d'impàs en tot el tema d'ordenació de l'oferta turística i sobre el qual creim que qui hauria de donar els criteris d'actuació hauria de ser el Pla d'ordenació, que esperam que un dia d'aquests vegi la llum pública.

Tampoc no pensam que el Govern està per solucionar els problemes dels urbanitzadors, cosa que han fet amb algunes d'aquestes actuacions. Són urbanitzacions que no s'han lliurat o han estat rebudes pels ajuntaments en males condicions. I nosaltres hem de cercar les solucions.

Però entrem, anunciant el vot afirmatiu, a totes les altres propostes que, en general, són positives, a la filosofia

que ha inspirat el discurs del portaveu del Grup SOCIALISTA quan ha defensat aquestes propostes d'actuació concretes. Veim el president amb l'escopeta parada; suposam que a la rèplica tendrem ocasió de debatre el tema amb ell, perquè, realment, és perquè surti a la tribuna. El Sr. Obrador ha dit que no hi ha fórmules màgiques per superar la crisi política, econòmica i social de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. Jo coincidiria amb ell, però faria un petit matís: No hi ha fórmules màgiques amb aquestes competències i amb aquest pressupost, un pressupost de 50.000 milions de pessetes. Realment, amb això poc podem fer per superar la crisi política i la crisi econòmica; encara que la crisi política sigui més una qüestió d'hàbits i de comportament dels governants que no de competències i de pressuposts.

Deia el Sr. Obrador que és necessari embarcar la nostra societat en un projecte. Però, quin projecte? Emanava vertaderament des de les majories d'aquest Parlament un projecte de país? O som simplement una província, la darrera, de l'Estat espanyol? Crec que aquesta és la pregunta. En quin país hem d'embarcar la nostra societat perquè hi participi; perquè, com diu el conseller d'Economia i Hisenda, sigui una societat competitiva, que és el repte davant l'Europa que ja tenim aquí? Ha de ser una societat competitiva culturalment, socialment, econòmicament. I ens hem de demanar què és el que fa una societat competitiva. Per què hi ha determinades societats, determinades nacions, que són més competitives que altres? Jo crec que hi ha tres motivacions. Una a nivell personal: L'ambició econòmica, el guany econòmic, que fa que un individu se senti motivat i sigui realment competitiu. Una altra poden ser les ganes d'assolir un determinat prestigi social; escalar llocs dins la societat. Però després hi ha una tercera condició que fa les societats competitives: L'afany de superació col·lectiva, que fa que cada individu participi en un projecte comú, que és la construcció de la pròpia nació. I és aquí on falla la nostra societat. Aquí és on tenim el corc.

Les fórmules màgiques quines són? Les fórmules passen per superar la dependència política que existeix en aquesta cambra i que més tard veurem. La subordinació política als interessos de Madrid. Aquest és el llast de la nostra societat que ens du a la crisi política, social i econòmica. És necessari recuperar el sentiment de poble; arraconar individualismes i cercar la participació col·lectiva. És necessari adquirir consciència de país. Aquest és el repte. És el projecte en el qual hauríem d'il·lusionar tota la nostra societat.

I el Sr. Obrador proposava també unes accions per apropar la gestió als ciutadans. Més o manco deia aquestes paraules. Però quina gestió podem apropar als ciutadans? Què és el que gestionam? Els problemes complicats que tenim en sanitat, en ordre públic, en educació, com els podem apropar als ciutadans, si no tenim competències en aquests temes? Som capaços de

governar aquest país? És una altra pregunta que hem de fer. I després aquí hi ha d'haver la voluntat de governar, la voluntat de construir un país. I és aquí quan el president del Govern té una responsabilitat; responsabilitat que eludeix quan diu que el Síndic de comptes o el Síndic de Greuges o el Consell econòmic i social són elements superflus. Són necessaris? És necessari el Govern autònom amb les competències que tenim? Perquè això també s'ho pregunta un sector de la nostra societat. I per què serveix el nostre Govern autònom? S'ho demana molta de gent.

Crec, Sr. President, Sres. i Srs. Diputats, que és necessari, per superar la crisi política, econòmica i social, començar per donar prestigi a les institucions, donar prestigi a aquest Parlament. I el Govern ha de tenir voluntat de governar. Ho ha de demostrar cada dia. I la voluntat es demostra amb les ganes d'assumir competències difícils de gestionar; perquè precisament aquest és el sentit de l'autonomia. De què ha de servir l'autonomia, si no és per donar solucions als grans problemes de la societat des del coneixement que ens en dona la proximitat i des de la voluntat política dels pobles de les Illes Balears? L'autonomia no és simplement tenir la tercera edat contenta, organitzar viatges... Governar cada dia. Voler arreglar els problemes de la sanitat, els problemes de l'ordre públic, els problemes de les empreses planificant l'economia -sense intervenir, si no volen intervenir-, però planificant i donant pautes. Així farem un país competitiu i, tal vegada, superarem la crisi política, econòmica i social. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sampol.

Pel Grup PP-UM, té la paraula el Sr. Huguet.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

Gràcies, Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

Jo volia començar aquesta intervenció amb una glossa de Menorca que diu més o manco açò:

Un xiribil-lí escandalós
cantava dalt d'una penya:
He perdut una espadenya
que em venia vint-i-dos.
Un passerell va passar
i li va dir: Mocós,
si la vols, ja pots empènyer.

A què ve, açò? Quan he dit "escandalós" ha estat perquè, la veritat, he quedat totalment trastornat després de la intervenció en aquesta moció; perquè ha vengut seguida d'una sèrie d'escàndols, de denúncies, d'amenaces, d'enemics del poble de les Illes Balears, d'amiguismes, d'interessos... i arribam aquí i ens trobam un discurs suau que no té res a veure amb tota la denúncia i el ressò públic que s'ha volgut

fer abans d'aquest debat, i es presenta una sèrie de propostes que no són, de cap manera, imaginatives.

Jo crec que avui s'ha perdut una autèntica oportunitat per fer un debat seriós sobre la política econòmica de les nostres illes. Però és un debat que mai no es pot limitar al que seria un debat de política econòmica a nivell de l'Estat espanyol; i perquè no diguem que sempre és Madrid, el debat de la política econòmica que en aquest moment viu el món occidental.

Però vet aquí que quan no hi ha idees, quan a la política se li aplica una teràpia mèdica i surt una encefalografia plana d'idees -com en aquest cas- no hi ha discurs alternatiu. Hi ha bones intencions, i els que han intervingut abans s'han encarregat de posar el dit dins la llaga. Els diferents grups han pegat a una banda i a una altra; i entre tots, si sumam les votacions dels grups anteriors, és possible que d'aquestes propostes no se n'aprovi ni una.

5.000 milions del Pla d'infraestructures. Qüestionat per tots els grups. Com es troben els ajuntaments? Tenen o no tenen recursos? Els 1.000 milions de pessetes per a infraestructures municipals ja estan en execució en el pressupost. El Sr. Pascual ha dit que li donaran suport, però ja ha advertit que açò requerirà una modificació de l'actual pressupost.

Per tant, no hi ha hagut cap tipus d'imaginació en aquestes propostes de resolució; no hi ha hagut cap tipus d'alternativa capaç de generar aquesta il·lusió. I el que és més greu: S'han amagat evidències. Com quina? Com que Balears, al 1992, dins el rànquing de totes les comunitats autònomes, ha crescut per damunt la mitjana nacional. La primera. La primera de totes les comunitats autònomes riques, per dir-ho d'alguna manera, exceptuant Extremadura i Andalusia, que tenen un poquet més a causa de la forta inversió pública que s'hi generat de cents de milers de milions de pessetes. S'imaginem què hauríem pogut fer si n'hagués arribat una miqueta? Ja ho denunciava molt bé el Sr. Sampol. Amb 50.000 milions més per a infraestructures, què haguéssim pogut fer?

I quin tipus de suport hi ha per al pla de millora d'infraestructures turístiques per part del Govern central al de la Comunitat Autònoma? Tot i sabent que aquí es crea una riquesa de més d'un bilió 500 mil milions de pessetes. I què són 50.000 milions de pessetes aquí dins, per fer aquesta gran revolució d'esperança econòmica i de reactivació?

Les primeres mesures urgents es van debatre en aquest Parlament en el debat pressupostari de l'any 1990. I repassin el diari de sessions i veuran una sèrie de correccions necessàries, imprescindibles, que s'havien de prendre de cara a la política nacional per no caure en la destrucció d'ocupació, com han caigut. Ara se n'han

adonat i han hagut de fer una sèrie de plans -i no em diguin que han pres la iniciativa, des de Madrid, per presentar mesures correctores- que no han convençut ni a sindicats, ni a patronals, ni a la petita i mitjana empresa. I basta veure el que diu avui Nicolás Redondo, encara que a la foto es donin la mà. Hem de ser un poc més seriosos i ens hem d'adonar que una cosa és parlar per parlar, una altra és l'afecció a la *veu en off* -a la qual estam molt acostumats-, i una altra és posar damunt la taula propostes de suport a una política capaç de reconèixer, d'una vegada per totes, el fet, per exemple, de la insularitat.

No explicaré cap de les experiències tengudes, però respecte a Canàries, què més voldríem tots els ciutadans d'aquestes Illes Balears -que tots defensam i de les quals ens omplim la boca- que tenir el tractament fiscal que té Canàries? O que aquesta comunitat autònoma pogués obtenir fons damunt la benzina, per exemple, o altres conceptes que també té Canàries? Per què nosaltres som les úniques illes que no tenen un tractament de favor o un tractament d'il·les dins el concert europeu? Valdria la pena que ens plantegéssim totes aquestes preguntes i tractéssim, entre tots, d'obtenir major dotació.

No obstant açò, hi ha comentaris, articles, que no són gens sospitosos, que fan una anàlisi de l'economia balear de l'any 1993 en relació a 1992 i encara ens situen entre les comunitats autònomes que prenen en millor posició el repte de cara al futur. Evidentment, s'han de fer correccions. Per a aquesta feina estam, i aquí sí que no valen alarmismes; no val fer catastrofisme. Com si aquesta comunitat fos la darrera d'Espanya en activitat econòmica, en generació i increment de riquesa. Vostès saben que açò no és així. I basta veure una anàlisi de totes les comunitats autònomes, on Balears està més amunt de la mitjana. La incipient recuperació del turisme ha promogut un creixement del conjunt dels serveis; i açò ha estirat i estira, perquè a Balears el que estira l'economia és el turisme. Vulguem o no vulguem. I açò ho sabem tots. És el que pot reactivar el sector del comerç, les indústries, etc.; independentment de les mesures correctores que s'han de posar i donar.

Canàries: Atonia del turisme, Catalunya: Acceptable. Ve una informació sobre totes les comunitats autònomes. País Basc: Caiguda. Madrid: Per davall la mitjana. Extremadura: Increment degut a grans inversions públiques. És a dir, dins el que és la crisi generalitzada, estam en bona posició. I sembla que allà la llum no fa tanta via, però estic segur que fa la mateixa per a tots. I aquí no diguem que no hi ha projectes alternatius. Mirin: El Pla de competitivitat per a tota l'economia espanyola es va presentar en el mes de juny de 1991, per part del nostre partit. Res. Oblidat olímpicament.

Després podem confrontar una sèrie de mesures que s'han pres ara, al 1993, que tenen incidència i estaven contemplades dins 1991. Si haguessin estat preses en el 91 avui ens trobaríem en una altra situació. És una llàstima que vulguem veure la palla dins l'ull de la nostra comunitat -no d'un govern, ni d'un president, ni d'un grup polític- quan hi

ha una biga de formigó armat dins tot el que és l'economia de l'Estat espanyol. I aquesta és una realitat. Jo li puc deixar el diari de sessions del debat que hi va haver en el Congrés de Diputats; es llegeixi la intervenció de Felipe González -no la d'Aznar, per suposat- i veurà com allà es reconeix, precisament, que hi ha hagut aquest procés que va dir Solchaga, que Espanya és el país que es podia fer més ric, però no s'ha generat ocupació. Que la destrucció d'ocupació ha vingut per falta d'incentius directes a la petita i mitjana empresa, que era la columna vertebral de la riquesa del nostre país? Si no és així, no sé a què vénen ara aquestes mesures tímides de correcció i d'incentius.

Jo supòs que podré aprofitar els darrers moments per fer una referència, molt ràpidament, als punts. Dels quatre primers n'hi ha tres que s'han acceptat avui matí. No hem tengut temps de preparar-los, però ja han estat debatuts en altres ocasions i no hi entraré.

Per al punt número cinc em val la resposta que ha donat -si no li sap greu que me n'apropiï- el Sr. Miquel Pascual.

El Govern destinarà 1.000 milions de pessetes de despeses corrents als ajuntaments. Els pressuposts són els que estan confeccionats, i aquests 1.000 milions de pessetes no sabem per què són. Per a millora d'infraestructures. De quines infraestructures públiques? De sanejament i proveïment d'aigua? Açò ja es fa. D'infraestructures i equipaments esportius? Es fa. D'equipaments sanitaris? Ja es fa. Tots aquests plans estan posats ens marxa. De quines infraestructures rallam?

El Govern convocarà els projectes. També coincideix amb l'explicació del Sr. Miquel Pascual. Perdoni. Avui hi ha molta coincidència. Els projectes prevists per a 1993 es convocaran a l'any 1993. I es convoquen a mesura que estan fets. N'hi ha de fets i n'hi ha en fase de redacció. Perquè a vegades, el que ens passa és que per poder quedar bé davant la parròquia introduïm un projecte o una despesa -com va passar a un municipi en concret, del qual no diré el nom perquè no diguin que vull polititzar- i quan s'ha aprovat la quantitat per a la inversió, no hi ha projecte. En aquest cas l'ajuntament va tardar més d'un any a fer aquest projecte i l'obra s'ha retardat any rere any, i fins hi ha hagut possibilitats de perdre doblers.

El Govern posarà en funcionament el segon Pla de millores d'infraestructures i embelliment de les zones turístiques. *Lo dicho*, que diuen els castellans. Amb quins doblers? Per què no deim aquí: El Govern de la Comunitat Autònoma negociarà amb l'Administració central la incorporació d'un pla de millora d'infraestructures turístiques a les zones turístiques fent un reconeixement implícit, cosa que augmenta els beneficis i el fet

que la nostra comunitat autònoma continuï essent capdavantera en aquesta indústria?

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Huguet, per favor. Vagi acabant.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

Sobre el Pla de formació ocupacional -i acab, Sr. President, perquè estic abusant de la seva confiança-, li puc dir que han finalitzat 109 cursos. Hi han passat 1.635 alumnes. En aquests moments hi ha 31 cursos en acció i 465 alumnes. Li puc donar tota la informació sobre quins cursos són, la seva temàtica i les seves circumstàncies (Pla de formació dels fons socials europeus, objectius 3 i 4).

Tot açò es fa. I supòs que a la rèplica podré entrar -perquè encara és molt més llarg- a donar-li un avanç del que vostè demana aquí, com un pla de competitivitat de l'economia balear a nivell insular. M'agradaria que es detingués un poquet més en aquest punt i que ens digués què és açò d'un pla de competitivitat balear a nivell insular; si és a nivell de cada una de les illes o si és en el conjunt de les Illes Balears. Si és en el conjunt de les Illes Balears, jo li puc avançar ja bastant informació de com es troba aquest pla i quines seran les seves línies mestres.

Pel que fa al Pla de reindustrialització, el conseller de Comerç i Indústria ha anunciat que en el pròxim Consell de Govern -o en un altre- hi haurà un segon pla de reindustrialització amb suports molt concrets a la formació i inversió en tecnologia, entre altres actuacions.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Huguet, acabi ja, per favor.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

En definitiva, molt de renou abans d'entrar en aquesta cambra i poques ametlles. Poques ametlles. Crec, realment, que si algú tenia avui una certa esperança que aquí es plantegés una alternativa de model, deu haver perdut tota confiança. Més aviat deu haver arribat a una conclusió: Que tenim una autèntica benedicció de Déu en aquesta oposició, per a major glòria del nostre president, que possibilita que continuï aquests deu anys i deu anys més. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Huguet.

De totes maneres, compti que el tems d'abús en aquesta intervenció se li descomptarà de la contrarèplica.

Per al torn de rèplica, té la paraula el Sr. Obrador.

EL SR. OBRADOR I MORATINOS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats,

Sr. Pascual, jo li voldria dir que simplement feim un debat en aquesta cambra i a les Illes Balears. Hi va haver un debat dia 26 de febrer de mesures urgents a nivell de l'Estat on participaren tots els representants de l'Estat en el Congrés de Diputats. Aquí parlem d'unes mesures concretes d'aquestes illes. I l'alternativa que presentem nosaltres no és lluny del que han presentat altres comunitats autònomes, com la de La Rioja, la d'Andalusia, la del País Valencià, la del País Basc, la de Castella-Lleó, la de Castella-La Manxa. I jo voldria aclarir un tema; no parlem d'un debat de política general ni d'un debat alternatiu -que no vol dir que no el presentem en el seu moment-, sinó que parlem simplement d'unes mesures de xoc en un moment determinat per donar alternatives concretes per reactivar la nostra estructura econòmica.

Li vull dir que li agraïm el suport que donaran, com a Grup MIXT, a les nostres propostes, que no pretenen ser totes les mesures a prendre, sinó que són mesures que significarien reactivar la nostra economia, assentar i avançar l'estructura de la nostra comunitat autònoma a nivell institucional i, evidentment, obrir la participació de ls diferents sectors socials dins tots els àmbits per debatre la situació i prioritzar recursos a l'hora d'aplicar-los.

Al portaveu del Grup PSM-EEM li diríem el mateix. Nosaltres entenem que dins el marc d'una constitució hi ha diferents àmbits. I tots aquells que hem tengut experiència de treball i de Govern en àmbits locals sabem que moltes vegades hem de prendre mesures que van a resoldre problemes dels nostres ciutadans amb la promoció i compensació de les actuacions d'altres administracions; siguin consells insulars, siguin comunitats autònomes o sigui l'Estat. I entenem que des de l'àmbit de cada una de les institucions la garantia que podem donar per construir aquest país és que els ciutadans vegin que ens preocupam de la seva situació, que donam resposta als seus problemes i que compartim tots la solució d'aquests problemes. Això és el que pretenia, ni més ni manco, aquesta moció.

Al Sr. Huguet, amb qui tenc el gust de debatre per primera vegada com a portaveu del Grup PP-UM, li he de dir que continua una bona tradició de fer acudits i recitar glosses. Però res més. Vostè s'ha equivocat de debat. Segurament veurem en aquesta cambra el debat que vostè es pensava. Aquí es tractava del debat que s'havia plantejat al president de la nostra comunitat per demanar-li, concretament, quines mesures pensava prendre davant aquesta situació. I ens adonam, després de la intervenció del Sr. Huguet, que no en pensen prendre cap ni una, perquè estam en el millor dels móns. La nostra societat balear està totalment compen-

sada i equilibrada, participa institucionalment, té els seus organismes... El que passa és que quan llavors llegim i escoltarem, els sectors socials i els sectors financers no ho diuen així. La realitat social i econòmica de les nostres illes indica que s'han perdut en un any 9.000 llocs de treball nets -passant de 251.000 a 242.000 llocs de feina estables- i 26.000 de fixos discontinus. És a dir, creim que si ens passa això no estam en el millor món.

I el que demanàvem a aquest govern és que es guanyés el sou. Que digués què és el que ha de fer i contestar a la societat balear davant uns problemes que pateix i sofreix, a part d'administrar el seu. No era la intenció d'aquest debat tractar tota la política general econòmica de les Illes, sinó unes mesures de xoc. De les mesures presentades a les diferents comunitats, unes són de dia 26 de febrer, unes altres de dia 17 de febrer, unes altres de dia 25 de febrer, unes altres de dia 2 de març... Aquestes mesures d'avançar inversions, de finançar programes d'habitatge, de fer programes de competitivitat es troben dins el marc de totes les comunitats, siguin del signe que siguin. Tal volta la nostra, per aquest món fabulós en què vivim -o viuen el Govern de la Comunitat i el grup parlamentari que li dóna suport, almanco- no necessita aquestes mesures.

Per acabar -i perdoni, Sr. President- simplement voldria dir que nosaltres no pretenem ni pretenim més. Al març de 1992 vàrem presentar un pla de mesures de relançament econòmic. I el Sr. President, el Sr. Cañellas, va citar un document apòcrif, traducció del document que havíem presentat des d'aquesta cambra. Nosaltres enteníem que hi havia unes mesures que es podien prendre en aquells moments. Fa exactament dos mesos, vàrem presentar un pla d'iniciatives per al relançament de l'economia d'aquestes illes. I volíem que el Sr. President hagués vengut a donar-nos alguna explicació. Però com que considera que la nostra comunitat és la millor de totes, pensa que no ha de prendre cap mesura i que basta que la cosa tiri així com tira i segueixi per aquest camí, i no ens va permetre debatre. Per això hem recollit, dins un marc de mesures a prendre, una relació de mesures que consideràvem oportunes per a solucionar una situació de crisi institucional, econòmica i social.

Si no la volen reconèixer, és que diuen mentides les patronals, els sindicats, els estaments públics, les associacions, quan ens diuen que pateixen una situació econòmica difícil i demanen alternatives i solucions concretes. Què pretenim? Ni més ni manco, mesures de xoc per intentar reactivar l'activitat econòmica d'aquestes illes.

I hi insistesc; entenem que són vàlides. Agraïm el suport dels grups que l'han manifestat. I no tenim cap dubte que en algun moment durement a aquest Parlament aquell debat tan meravellós de l'Estat sobre el qual ens parlava per debatre'l. Però avui no es tractava ni del discurs catastrofista ni d'atacs que vostè pensava, Sr. Huguet, ni del debat de tota la situació econòmica d'aquestes illes. Sinó simplement de parlar de mesures -ja que no ens en donaven cap- que consideràvem oportunes.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Obrador.

Torn de contrarèplica. Sr. Pascual, té la paraula.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

No ho arreglarem. No ho arreglarem, perquè el Sr. Obrador diu que fan falta unes mesures per part del Govern balear -i té raó, excepte en algunes-, però després el Sr. Huguet diu que no, que el Govern balear ho fa tot bé i que és el Govern de Madrid qui té la culpa. Per consegüent, com que estam en aquest clímax, jo pens que no ho arreglarem. Desgraciadament.

Sr. Obrador, vostè diu que des d'aquest Parlament no es pot demanar res a Madrid. Jo li deman, no seria convenient, per reactivar la nostra economia, que es desenvolupés l'article 158.1 de la Constitució? I li diré quin és. Aquell que diu que al pressupost general de l'Estat es podrà establir una assignació a les comunitats autònomes que garanteixi un nivell mínim de prestació dels serveis públics fonamentals. Vostè sap que nosaltres, en qualitat de vida, som la comunitat número 11 o 12; mentre en nivell de vida som la primera. Això vol dir que els hospitals es construeixen a Andalusia i nosaltres ens quedam sense hospitals. No és així? No podem fer alguna cosa? No podem sol·licitar que es desenvolupi aquest precepte constitucional, que és un dels pocs que no s'ha desenvolupat i va contra nosaltres?

I quan em parla dels 26.000 fixos discontinus, no té res a veure el Govern de Madrid amb la legislació laboral dins el primer semestre de l'any passat? No ho sé, jo. I no voldria que pensés que la meua intervenció només va dirigida a vostè. També va per l'altre cantó. Perquè, realment, això de semblar *Alicia en el país de las maravillas* perquè hem tengut un 1% de creixement econòmic quan la mitjana ha estat de 0'8, i obliden que en els darrers cinc anys hem estat la segona de les darres comunitats... Perquè hem pujat dues dècimes de la mitjana ja som al cel. Jo pens que no estam en el Purgatori, però sí en els seus escalons baixos. Per tant, desgraciadament, no ho arreglarem.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual.

Té la paraula el Sr. Huguet, en torn de contrarèplica.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

Moltes gràcies, Sr. President.

Crec que després de la rèplica que ha fet el representant del Grup SOCIALISTA poca cosa podem afegir. Jo em deman a qui va dirigida la crítica social que hi ha a les nostres illes. A qui va la campanya de la petita i mitjana empresa a la política fiscal en els costos d'empreses? A qui va la crítica de les centrals sindicals sobre el *decretazo* i altres mesures?

Si que n'hi ha de crítica social. Però no va dirigida a nosaltres, ja que saben que no podem aplicar mesures correctores perquè no tenim la política econòmica ni de planificació econòmica i fiscal que puguí solucionar aquests problemes.

Em fa l'efecte que avui a algun dinar hi ha hagut molta escarola, però intentaré continuar. Quant a les mesures que presenten altres comunitats, no em val que em digui que altres comunitats han presentat una sèrie de mesures correctores que s'assemblen molt a aquestes. Les comparacions s'han de fer a partir de com es troba la situació econòmica d'aquelles comunitats autònomes, quins són els sectors més deprimits i quines mesures correctores hi plantegen. I si aquestes mesures correctores que plantegen van en funció d'aquesta anàlisi, no té per què coincidir amb el que passa aquí.

Vostè m'ha donat la raó. No hi ha ni una sola proposta original ni imaginativa. El màxim que han pogut dir és que a altres comunitats ho havien fet i que aquí també ho podríem fer. Però vostè creu de veres que 5.000 milions de pessetes per al Pla d'habitatges, 1.000 milions de pessetes d'infraestructures per als municipis, i un nou pla de millora d'infraestructures turístiques sense quantificar poden reactivar l'economia de les Balears, on tota la despesa pública de totes les administracions no supera el 20%, mentre a altres comunitats supera el 50%? Quina estirada pot tenir? Açò són dades que no s'inventen. Són dades contrastades, que es poden posar a l'abast de tothom i que surten a totes les informacions.

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Huguet, per favor.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

Vull acabar dient que no estam en el país de las maravillas. Però dins la gravetat -hi ha molta gent a la UVI, des del punt de vista de recuperació econòmica- nosaltres no només no estam a la UVI sinó que encara podem ser solidaris amb aquells que estan pitjor que nosaltres. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Huguet.

Té la paraula el Sr. President de la Comunitat.

EL SR. PRESIDENT DEL GOVERN (Gabriel Cañellas i Fons):

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Governar és decidir. I una de les pràctiques de govern és, segurament, venir en aquest Parlament i donar explicacions. I un president ha de decidir quin moment tria per donar aquestes explicacions; si tria el moment en què des d'aquesta tribuna s'insulta, s'utilitzen expressions molestes -el Sr. Gilet diria "*molestas, insalubres, nocivas y peligrosas*"- o si, molt al contrari, espera millors oportunitats perquè la gent s'hagi desfogat. I després es troba amb intervencions d'aquells als quals només es poden recomanar tres avemaries i enviar-los a casa seva. Però alguna vegada, com han dit avui aquí, hom s'ha de guanyar el sou; i part del sou consisteix a venir a donar explicacions a les Sres. i als Srs. Diputats.

Jo voldria aprofitar -ja que el Reglament així m'ho permet- per donar explicacions d'una manera més conjunta a tota aquesta actuació que hi ha hagut al llarg d'una sèrie de dies en què inform en part el conjunt de les coses dites aquí a una interpel·lació al Govern, contrastades, el que s'ha dit des de la interpel·lació fins avui, i el que s'ha dit avui aquí. Perquè jo venia amb una teoria bastant clara del que passaria, i trobava que no sortia el tema. Però al final ha sortit, el bessó. Al final ha estat clar. I em permetin que, a poc a poc, em vagi explicant.

L'altre vespre -jo també vaig de poesies i de glosses; saben que és la meua il·lusió- a una reunió de partit, quan la cosa anava una miqueta calenta, se'm va ocórrer fer una comparació de la situació actual amb un vers que el Sr. Saiz i jo hem sentit repetir moltes vegades a un company de col·legi que escriu molt a un diari. No sé per què sempre li donaven a repetir el mateix vers -deu ser perquè en aquells moments hi havia infules patriòtiques. Jo m'he permès modificar-lo una mica, però supòs que no els molestarà. Vaig dir als meus companys de partit: Sabeu com es defineix la situació actual? Amb aquells versos que diuen

*Guerra!, gritó desde el altar
el sacerdote con ira.
Guerra!, repitió esta tira
con insólito cantar.
Y cuando en la hispana tierra
pasos del PP se oyeron
hasta las tumbas se abrieron
gritando: Venganza y guerra!*

I aquesta és la situació actual. Estam en una campanya electoral. Hi ha guerra. I què interessa, al final? Interessen tres o quatre coses. Interessa fer manifestacions com les fetes en aquesta tribuna, a les quals es diu, obertament: Hi ha una crisi europea. Possiblement

és cert. És veritat. Ho hem d'admetre; hi ha una situació econòmica difícil. Passam a la crisi del nostre tipus de creixement turístic. I enmig, què? Ens hem oblidat de la crisi de l'Estat espanyol? La crisi de Felipe descomparaix? Hem de parlar de creixements abusius de l'oferta; hem de parlar d'un Govern paralytitzat -estau aturats-; hem de parlar d'enlluernaments de la blancor de la sal d'Eivissa; hem de parlar de presidents que s'enriqueixen quan el poble s'empobreix; hem de parlar de tancament continuat d'empreses; de governs de mitja jornada; avui, fins i tot, d'enemics del poble. I després, immediatament, amb la política contrària, venir avui aquí a contar-nos la història de les dotze mesures que ens treuran a tots d'aquesta situació, amb veu angelical, i aquí no ha passat res.

Però alerta, aquí. Tot s'ha de mesclar. No val només la meitat, sí, i l'altra meitat, no. O jugam en aquest camp tots o no hi juga ningú. I anem a jugar en aquest camp. Ho he dit mil vegades, i ho repetiré des d'aquí perquè quedi a les actes del Parlament. Tot això té dos objectius. El primer és que el que seu allà i avui està aquí. Perquè de tota l'ecologia del PSOE, què queda, al final, de la reforma de ses Salines? No importa, perquè som jo. Si no, ni això. Seria com es Cap Falcó o com qualsevol altre dels espais que s'han modificat que ja no interessin. Què queda de deu anys d'actuació de govern? Quina responsabilitat política hi pot haver en els temes de Calvià? Què queda, senyors, de deu anys d'actuació econòmica per a l'oposició? Jo els ho vull dir: Queda Bon Sossec. Perquè d'Agama ja no se'n recorden; perquè com que va anar bé.

On anam, amb tot això? Ens ho han dit avui tres vegades. Però han esperat a la rèplica per veure la meua reacció. El debat de política alternativa, en el seu moment, no vol dir que no es presenti. Saben quin és el debat de política alternativa. És una moció de censura, o una fórmula similar, cercada sibil·linament en tot el Reglament d'aquesta cambra. I ens ho han dit una vegada; i ens ho han dit dues vegades. I al final de tot encara ho han dit una tercera vegada. Perquè, Sres. i Srs. Diputats, som a una guerra. Aquesta guerra consisteix a demostrar clarament que el PP no és alternativa. No és alternativa a nivell nacional i, per tant, surten problemes a Andalusia, a Galícia som uns antidemòcrates, a Valladolid en temps del Sr. Aznar vàrem ser un *trasto*...

I com que a mi se'm va ocórrer, molt orgullosament, dir que Balears podia ser un exemple de com s'ha de governar, varen dir: A aquest li hem de tallar el coll, sigui així com sigui. Per què? Perquè almanco, si no hi ha res, si al final resulta que no hi ha possibilitats -que saben que no n'hi ha, perquè en el grup hi ha cohesió-, haurà sortit als mitjans de comunicació: "*Moción de censura en Baleares*"; la televisió n'haurà fet tres programes, com aquell que estau avesats a veure els divendres al vespre, i totes aquestes coses. Escoltin, hi ha flamencs per totes bandes. Els d'Eivissa crec que no n'han vist cap mai, de flamenc. Flamenques pot ser que sí; i flamencs dels altres, també. Aquesta és la verdadera situació. I no s'enganyin; no hi cerquin res més. És això. I

com que el líder està cremat, se'n fan trons d'haver-lo de sacrificar davant una moció de censura. Perquè com que de totes maneres n'hauran d'anar a cercar un altre de recanvi, serà la quarta vegada que canviarem; però hi deu haver qui n'ha tret profit. Perquè la imatge és la imatge, i l'hem de vendre molt bé.

I per què els dic això? Jo no vull dir que no hi hagi dificultats; jo les admet. I és cert que els sectors ho passen malament. I és veritat que comparativament estam pitjo. Però davant una situació com l'actual hi ha dues alternatives: Intentar lluitar-hi en contra -per a la qual cosa s'ha de vendre il·lusió- o no anar enlloc. Ells presenten una acció com aquesta i, al mateix temps, des de tots els sistemes d'informació que té el Partit Socialista en la seva mà els boicotegen l'actuació. Agafin "*La Vanguardia*", per no dir un diari d'aquí. Hi surt una informació sobre les enquestes del CIS, fetes al voltant de la política comunitària -i no dic de la Comunitat Europea, sinó de les comunitats autònomes-. S'ha fet l'enquesta al voltant de les comunitats, i clar després resulta el que resulta. I què resulta? Que el 50% dels de Balears aproven la gestió d'aquesta comunitat. El 53%, per ser exacte. Aproven la gestió d'aquest govern de mitja jornada, de tres pessetes. Carai!, si arribam a fer feina tot lo dia. Seria massa, això. Ja sortiríem de les taules. Aturin, per favor, que no podem fer fer el ridícul als altres.

De totes maneres, aïllada, aquesta és una dada poc significativa. Podem fer poques coses ben fetes. Però és que, a més, resulta que quan tracten el tema de l'honradesa, per molt que aquest senyors facin les campanyes que fan, un 50% d'aquesta comunitat diu que el Govern és autènticament honrat. I mirin els altres: N'hi ha bastants que tenen molt a desitjar. I no vull entrar en els colors polítics, perquè crec que això s'ha de mirar indistintament.

Però és que, a més, pel que fa a eficàcia som els quarts. És ver que aquí ja hi ha una mica més de divisió. Però també hi ha una confirmació absoluta que els temes es tracten molt més bé des que hi ha autonomia que quan no n'hi havia. Mirin per on. Els ho posen realment molt malament. Els fan fer el ridícul, si comencen a dir que aquí ho feim tan malament que hem d'intentar una moció per presentar alternatives perquè aquest govern ho ha fet malament. I no ho dic jo. Jo em limit a una informació feta pel CIS; i crec que en el CIS encara no hi governa el PP. Per cert, que et donen els resultats en clau, amb uns mòduls per desxifrar com has de treure el disquet. Ja que tenen tants de mitjans ens els podrien donar traduïts, i així no dirien que feim desbarats.

Senyors, davant aquesta situació, què em queda? No em queda més remei que fer el que diuen els socialistes: Els he de segrestar la seva voluntat; he de sortir aquí a fer arts de màgia, i una vegada més, com que

tots vostès són -no sé si dir-ho- un raig d'inútils que es deixen convèncer pel primer que surt en aquesta tribuna, la seva voluntat no compta per a res i només val la meua. I això ho diuen des d'aquí i des de Madrid. I ho diuen en el moment en què fan el ridícul més gran, segrestant la voluntat d'aquest Parlament i traslladant les decisions d'aquest Parlament a Madrid. En podríem parlar una estona, de fer el ridícul. Però be, ja ho veurem.

Mirín, senyors, hi ha propostes que s'han de discutir i que s'han de fer. I voldria fer una comparació. Jo no sé si estic enlluernat per la sal d'Eivissa, perquè fa molts d'anys que estic avesat a veure-la, a molta d'honra i amb molt d'orgull. El que sí crec és que de tant en tant convendria que algú n'agafés dues grapades grosses -però de la sal gruixuda- per veure si algun "bacallanot" passa a ser bacallà de primera qualitat, miracle que la sal d'Eivissa fa cada dia arreu del món. Convendria repartir-ne, de tant en tant, dues grapades grosses; a veure si algú torna de més qualitat.

Crisi política, crisi econòmica, crisi social. Jo respectaria la decisió d'aquells que ho defenses si hi hagués coherència. Per això hi ha diversitat i pluralitat d'ideologies. N'hi ha que ho veuen des d'una òptica, i ho veuen fatal; i n'hi ha que ho veuen des d'una altra, i no ho veuen tan malament. També n'hi ha que veuen que hi dedicam tot l'esforç i que la societat aprèn maneres de sortir.

Jo no puc admetre la crisi política. Hi pot haver hagut problemes dins una coalició, que s'han superat. Hi ha hagut dificultats; però quin grup no les té? Quin grup, al llarg de deu anys, no ha tengut crisis multiplicades per deu? I encara les tenen ara, que la picor els fa gratar. El que sí puc dir és que la nostra coalició és ara una coalició ferma, decidida a dur endavant un programa que està executant. I prova d'això és que amb tota la crisi política l'any passat es va executar el 98% del pressupost. El Sr. Forcades ens ho recorda cada dia, i ens diu que ho hem fet molt bé. Enhorabona als consellers i a la coalició. Però no puc passar d'aquí.

Crisi econòmica. Dificultats, efectivament. Sectors que ho passen malament, sí senyor. Entre tots hem decidit canviar l'estructura econòmica d'aquesta comunitat, i anam cap a una estructura completament distinta del que ha estat fins ara. Fins ara era el creixement per damunt de tot; i ara anam a un sistema selectiu. Això imposa que algú hagi d'anar a manco, i algú hagi d'anar a més, i algú s'hagi d'estabilitzar. Tots els sectors cruiaran durant un temps, fins que tot s'estabilitzi. Però d'aquí a admetre que determinades proposicions siguin de xoc per treure'ns de la crisi... Amb tots els respectes del món i sense ànim d'ofendre ningú, em fa l'efecte que més que dotze propostes són un enfilall de curoles. Un enfilall de curoles al qual faltaria, per estar complet, la normalització lingüística i l'Arxiu Diocesà. I me n'he deixat un altre: La permanent oposició als camps de golf i als ports esportius que no siguin a Calvià (si són a Calvià van bé; si no, no en parlem més). Aquests dies, per devers Berlín, n'hi ha hagut, de camps de golf i de ports esportius a

Calvià, que ha donat gust. Hi havia algú que estava amb el cap baix i no sabia què havia de dir.

Bé, de les dotze propostes n'hi ha que no tenen res a veure amb la reactivació de l'economia, o que són despesa pública, o són maneres de comandar des de fora. N'hi ha que tampoc no signifiquen res; perquè ja em diran vostès què pinten aquí les transferències als consells insulars o el debat en el Parlament sobre com van les negociacions. Jo no crec que això reactivi res. Pot aixecar la moral dels polítics en veure la resposta que ens donarà Madrid a aquesta transferència de competències, però res més.

Les propostes que sí tenen un contingut econòmic, les que podríem discutir, m'han semblat *el cuento de "La lechera"*. Voler quedar bé amb una sèrie de sectors. 5.000 milions, una xifra rodona, amb deu anys de finançament: I per què hem de gastar els nostres doblers, que en tenim pocs i ens els escatimen. Bastaria que el Govern central baixés dos punts els tipus d'interès, i aconseguiríem exactament el mateix. I a més, tal vegada reactivaríem altres sectors; perquè crec que amb el mibor al 18% hi ha poca gent que vulgui muntar una empresa o negociar res i poca gent que es vulgui arriscar, ja que per guanyar més del 18% s'ha de tractar d'un tipus de negoci molt especial.

1.000 milions per als ajuntaments, I clar. Només faltava que diguessin per a quins ajuntaments. Perquè n'hi ha que no poden ni respirar. Amb el Pla d'embelliment han fet un esforç; i també amb els servicis que donen. Això és digne d'agrair, i de treure's el capell.

Un diputat d'aquesta cambra que sempre sortia a discutir-nos els pressuposts -i que consti que em sap greu parlar d'un absent i que ho esment pel que d'exemplar té el tema- ens deia que la Comunitat Autònoma havia de demanar al Govern més doblers per a les vídues, les coixes, les dones mal tractades... I quan defensava, no fa gaire dies, l'ajuntament de Palma deia que si els doblers no bastaven, que els en donés la Comunitat Autònoma. I aquest demanava els 1.000 milions només per a un ajuntament.

Les xifres s'han de manejar amb una mica més de seriositat i rigor; amb una mica més de capacitat. No és dir 1.000 i 1.000... Clar que ens agradaria fer un segon pla d'embelliment, i clar que es podrien fer moltes coses més. Però hem de ser capaços de prioritzar i decidir a qui donam i a qui no. I hem d'intentar que els altres tampoc no quedin gaire penjats.

I després, dues propostes més, com sempre, de les que ja fa el Govern. Que totes les inversions previstes es contractin amb tres mesos. Hi estan. Pràcticament ja han sortit totes a concurs i a subhasta, per accelerar l'actuació. I el Pla de formació ja l'hem debatut prou.

Es podria respectar un grup que fos coherent amb les seves idees de defensar el principis socialistes d'autèntica fórmula, com es fa des de la UGT, i que ens demanessin que les empreses públiques contractessin més gent i que es creessin més llocs de feina. Jo podria no estar d'acord amb ells; però hauria de dir que són coherents i que, per això, els hauríem de donar raó en les mesures. I fariem les nostres o les seves en funció del suport que tenguessin.

Puc entendre, fins i tot, que dins el Grup SOCIALISTA hi hagi divisió. No sé si en aquest grup, perquè no el conec suficientment. Però sí dins la família socialista hi ha veus que reconeixen aquest problema, que es troba en la política econòmica destructora de petita i mitjana empresa, de despesa babilònica, de despesa pública que no s'atura. En tot el que ens ha duit a la situació en què ens trobam avui, després de deu anys d'una política econòmica fracassada. I hi ha molts de socialistes de veres, d'aquells que no s'amaguen de dir-ho, que demanen que es doni suport a aquestes teories o permetin que algú altre pugui treure endavant, amb nova il·lusió i una nova perspectiva, el Govern de la nació. El que tothom diu ben clar és que les conseqüències que sofrem, de tot això, no surten del Consolat de la Mar, sinó d'una altra banda. Tothom reconeix que es tracta d'un model econòmic que ha fet que Espanya fes fallida. I per tant, s'han de prendre noves mesures.

En què acaba tota aquesta actuació? En la recerca de qüestions personals darrere d'aquestes actuacions per veure si es va contra les persones. I des d'aquesta tribuna s'utilitzen expressions no sempre afortunades. I un home ha de deixar passar el temps amb tranquil·litat, perquè no hi hagi gens d'acritud a l'hora de respondre. Parlen de palaus, de l'alqueria de s'Avall -sols no saben llegir el nom-. I jo no hi estic emparentat amb s'Avall; és un altre del Grup SOCIALISTA, qui té un parentiu amb s'Avall. I no em sabia gens de greu; és una qüestió purament familiar. Cadascú cau a la que cau i ha d'aguantar la que Déu li dona.

Un palau pot ser. Es diu s'Alqueria d'avall. Però només n'han vist les façanes. El vertader tresor és a dins. El vertader tresor és la meva família. I encara que me la trasquin, jo la defensaré fins on arribi. Amb totes les meves forces. El vertader tresor són la meva dona i els meus infants, que em donen suport i pels quals lluit. I dins aquesta família incloc tots els balears que vulguin, amb bona fe, ajudar aquesta comunitat a anar endavant. Perquè no faré diferències de cap casta, i no els demanaré ideologia política.

Però, a més, si és un palau, no tenc cap motiu per empegueir-me gens ni una mica, perquè ningú no m'ha regalat res. Trenta anys de feina són trenta anys de feina; amb aquestes mans i el meu cap, que són l'única herència que mon pare em va donar. A mi i als meus germans. I hem dedicat aquesta feina a estimar la terra, a col·laborar. I per això el dia en què volem fer un discurs suficientment formós on es parli de l'estimació de la terra, sempre hi ha una realitat, aficada com les arrels. I no hi ha ningú que m'ho pugui

rebatre. Perquè quan el cor canta, si el cap el vetlla, no hi ha cap contradicció. El que passa és que n'hi ha molts que, per molt que ho vulguin, seran incapaces de fer-ho en tota la seva vida. Perquè ho han de llegir. I hom ha de deixar cantar el cor, de tant en tant. I jo he dedicat la meva feina, per *hobby*, a aquesta actuació, a l'estimació de la terra i al camp, diguin el que diguin. I per això puc dir que és mentida que aquest president s'enriqueix quan el seu poble s'empobreix. Una afirmació com aquesta necessita alguna cosa més que paraules; hi ha d'haver alguna altra informació. Jo estic orgullós de la meva trajectòria que, fins avui, ha rebut el suport de la meva gent i el suport del poble d'aquestes illes durant tres vegades, quan m'he presentat a les eleccions.

No vull ser dolent. Voldria veure si tothom ha fet el mateix o si n'hi ha que especulen amb la feina dels altres i l'utilitzen per sortir a la llum. Evitaré insults i paraules ofensives. Però la feina, si a més va acompanyada d'un principi d'austeritat -perquè no crec que ningú m'hagi vist capricis ni mala vida, ni abusar de la meva actuació, tant públicament com privadament; i no és que sigui més beneït que els altres, sinó que tenc unes normes i uns principis- fa que es pugui sortir a defensar les coses justes, si són justes, independentment de qui hi ha darrere.

Si jo em vaig callar el dia en què se'm va fer una (...) d'espais naturals va ser perquè només m'afectava a mi. I el que es volia era provocar que jo sortís. Però alerta, quan toquin els altres, quan no sigui únicament una caça de bruixes -i em dic "bruixa" a mi mateix per allò del segrest de la voluntat del Parlament-, defensaré allò que és just amb tota claredat, perquè no em farà empegueir ningú. Em podran enviar a casa meva, si l'oposició aconsegueix convèncer la gent que jo ho he fet amb mala voluntat. Bé, això és un risc que hem d'assumir. Però no em podran fer empegueir dels meus actes, que he fet amb tota consciència.

Però parlava de feina i d'austeritat. I això dona dret a tenir dues pessetes, un estalvi. A fer alguna cosa per aconseguir una mica de benestar. Ben beneït hauria estat si després de trenta anys estigués pitjor que quan vaig començar. Trenta anys de feina són trenta anys de feina. Les meves inversions sempre han estat per crear llocs de treball. Per defensar la terra. Per donar il·lusió i fer que algú rere meu tengués un camí. Darrere, davant o al meu costat. Reconec que a vegades he tengut èxit i a vegades he fracassat. No és que cregui que ho faig tot bé. Alguna vegada m'he equivocat de direcció i he hagut de purgar, i alguna vegada l'he encertada més i he anat avançant.

Però el que sí els vull dir és que tot ho he fet pensant que aquestes eren les quatre virtuts essencials del nostre poble, que s'havien de dur a dins per demostrar-les i servir. Les quatre virtuts clau de la societat balear, que l'han feta pujar fins aquí on és avui. Una

societat a la qual jo mai no mentiria volent. Podria dir alguna cosa desencertada sense voler; però una mentida conscientment, mai. I per això aquestes quatre virtuts són les que hem impulsat des del Govern de la Comunitat. Juntament amb una de nova que els afegiré: Hem intentat crear il·lusió. I quan ens deien que havíem de sortir a dir que hi ha crisi, jo volia sortir a dir que hi ha d'haver il·lusió. Quan ens deien que hem d'aturar, jo deia que havíem de cercar alternatives. I quan la gent em demanava que ho reconeixés públicament jo pensava que la primera missió d'aquest govern és la de crear il·lusió. Si ho aconseguim o no ja ho han de jutjar els electors, des del sentit comú i sense demagògia, si és possible.

Austeritat en la despesa pública. Els costaria trobar comunitats autònomes més austeres que la nostra. Fins i tot diuen que no volem defensar institucions del Síndic de Greuges o del Síndic de comptes, perquè el que no volem és desenvolupar l'Estatut i perquè no volem que ningú no ens controli, quan ens controla el Tribunal de comptes més que mai i ens controla el Defensor del Poble. I arribarà el moment en què ho podrem fer i serà convenient i oportú.

Hem intentat crear un marc estable per a les empreses, amb tot quant ha costat de situació de diferències jurídiques, que s'han creat durant aquest temps. I hem fet uns pressuposts, els més inversors que hi ha hagut a cap comunitat, proporcionalment a la nostra capacitat. I hem fet un esforç en formació. Jo no hi vull entrar, perquè m'allargaria més. Però es tracta d'una virtut més. I per això tal vegada ara ens critiquen que no prenguem mesures de xoc. I n'és l'anticipació.

Si avui estam una mica millor que els altres és perquè hem pres les mesures un poc abans. Perquè hem fet les inversions, l'ordenació turística, etc., una mica abans que els altres. I el Sr. Conseller va rebre amb orgull les enhorabones de tot el sector turístic a Berlín. I ha vingut no gaire satisfet de certes possibilitats, de cara a aquest estiu, de situacions concretes; però amb l'orgull i la satisfacció d'escoltar que ens havíem sabut anticipar i que deien als altres sectors turístics que n'havien d'aprendre de nosaltres o anirien malament.

Les mesures vénen anticipades. En infraestructures. En camins rurals. Intentam cercar pressuposts de la Comunitat Europea que l'Estat espanyol ha deixat perdre pel 5b, per fer més inversions, per incrementar les nostres actuacions. Depuració. Després no ens inclouen en el pla extraordinari dels 18.000 milions de pessetes, aquell que l'han de fer tots amb els mateixos 135.000 milions que han de rebre cada any, que en teoria haurien de ser per a (...) ecològics. Però bé, aquí els empraran per a autopistes. Veurem com defensen això els del Grup SOCIALISTA. I no els posarem cap pega, si fan inversió.

També en el sector industrial, a les sabates, a la pell, en el sector comerç. El que passa és que ara ens voldrien veure fer coses de qualsevol manera, quan les mesures s'han pres amb anticipació. I ara, a poc a poc, es rep l'esforç.

Aquest esforç ve perquè en lloc d'haver caigut en picat el dia en què aquí es va dir que ja bastava de construcció, d'hotels, d'apartaments -per veure com es defensava el territori en aquesta situació- encara hem superat les dificultats i continuam dirigint l'economia d'aquest país. Som la comunitat que menys (...) té; ja ho va dir el Sr. Forcadès i els va donar les xifres (1'17 menys). Tenim el creixement del PIB més gran que el d'Espanya. L'impost de societats continua augmentant, la qual cosa vol dir que encara hi ha societats que guanyen doblers. I no és que jo estigui per la recaptació. La despesa turística s'ha incrementat. I ara han sortit les dades de renda familiar, i en aquests quatre darrers anys hem baixat un 0'17, quan les comunitats més notables han baixat més, com la de Catalunya (1'17). I això no ens alegra; ens agradaria estar molt més amunt, no tenir tots aquests problemes i encara superar-los més.

Dic tot això, Sres. i Srs. Diputats, perquè jo no estic fora de la realitat. I aquest govern tampoc. Tenc els peus enterra, com aquest govern. Estic enmig del meu poble; i aquest govern també. No estic tancat dins cap castell. I si algun dia m'hi tanc tendré les portes obertes per a aquells que no vulguin venir amb hipocresia per davant. No estic tancat dins cap campana de vidre, perquè això m'hauria fet orgullós, superb i ple de vanaglòria. I m'agradaria que la principal virtut que se'm pogués reconèixer fos la de la humilitat, malgrat el munt d'equivocacions que segurament encara he de cometre, perquè faig comptes de continuar dirigint, mentre el poble d'aquesta comunitat ho vulgui.

I si tot això que els dic avui no és veritat -jo no ho vull jutjar- algun dia el poble d'aquestes illes em donarà la lliçó que mereixi. I em dirà: "Ja està bé; ja has complert". I em cercarà un substitut. Però poden estar segurs que de lliçons no me'n donarà qui no tenguí programa i qui no tenguí model. I l'únic que ho ha experimentat està tan desfet que ja no el pot ni treure a llum ni tan sols per equivocació. Lliçons no me'n donarà qui no té credibilitat ni tan sols dins el seu partit, qui no té suport, qui està fora de joc, qui no sintonitza en absolut amb l'esperit popular d'aquesta terra. No me les donaran aquells que no són respectats ni pels seus partits. I aquells que creuen que amb polítiques d'actuació d'*acoso y derribo* a la figura d'una persona s'arriba a alguna part que es recordin de campanyes ja fetes anteriorment que varen haver de ser retirades precipitadament. Aquesta en serà una més.

Aquesta és l'actuació que feim per al nostre poble. Jo vull coincidir amb el portaveu del Grup SOCIALISTA i altres. En algunes ocasions, quan ha fet falta per qüestions d'estat, ens han tengut al seu costat. Hem assumit un pacte autonòmic. Jo m'he aixecat a defensar el Govern central en els temes de Cabrera, quan anaven pel camí que tocava. I ho he hagut de defensar contra el Grup SOCIALISTA. Cadascú que respongui; però jo ho he fet. D'acord amb el Govern central i el pacte

autonòmic. I fins i tot el finançament d'aquesta comunitat quan no estava acabat de perfeccionar el sistema ni es responia a totes les nostres peticions, com una passa per arribar a alguna cosa més.

Convé que tots siguem conscients d'on anam, del que volem. I que, quan s'hagin de fer demagògies, almanco es facin sortint del cor -perquè pareixeran sinceres- i no llegint-les. Moltes gràcies.

(Aplaudiments).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Cañellas.

Sr. Pascual, té la paraula.

EL SR. PASCUAL:
Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

Jo vull començar aquesta intervenció agraïnt al Molt Honorable Sr. President el fet que hagi sortit en aquesta tribuna, perquè jo tenc la impressió que tal vegada en altres llocs i en una circumstància pareguda a aquesta el president no hauria sortit. I això ho dic de bon cor.

La segona cosa que vull dir -i ja fent una mica de broma- és que el Sr. President quan ha parlat ha estat mirant contínuament el seu grup; i jo no sé si és que els volia convèncer de tot quant els deia. I seguint aquella dita que "l'interessat és el darrer que se n'assabenta", li puc dir que no sé que en aquests moments en el Partit Popular hi hagi una oposició a la seva política. No n'estic assabentat. En qualsevol cas, li he de dir que *tranquí, no nervi*. Perquè pareix que està nerviós.

I ara, una vegada feta aquesta petita broma, li he de continuar dient, Sr. President, el que he dit abans a la rèplica. No ho arreglarem. Aquesta cita que ha fet del 2 de mayo, de la guerra entre el Partit Popular i el Partit Socialista, significa que duen la guerra per damunt els interessos de les Illes Balears. Tant d'allà com d'aquí. A mi no m'interessa qui l'ha començada. Perquè ja hi ha hagut intervencions, rèpliques, contrarèpliques... Hi ha hagut de tot, ja. I el que és cert és que hi ha una guerra que no beneficia, en absolut, els interessos de les Illes Balears. I és una guerra provocada per dos partits centralistes.

Com que crec que no he de ser gaire llarg, aniré a coses concretes. Vostè ha parlat del creixement en front del sistema selectiu. I jo he de coincidir amb vostè que les dotze propostes del Grup Parlamentari SOCIALISTA no ens treuran de la crisi. N'estic totalment convençut. Ja n'he fet una anàlisi abans i he dit que falta un pacte territorial, en l'absència del qual vostè té molta responsabilitat. Fa falta un pacte de desenvolupament estatutari. Vostès i vostès són els responsables que tinguem el que tenim: Una comunitat no històrica.

També ha dit que des del Govern s'ha de crear il·lusió. D'austeritat, crec que no en pot parlar gaire. Ja ho he dit abans i ara li repetiré: La majoria absoluta, en dos anys, ha augmentat el 54% de despeses corrents. I l'emplaça a treure els números sobre el pressupost base del 1991. Per tant, no en parlem més. Crec que en això no va bé.

Però sí vull entrar en el tema de crear il·lusió. Això m'interessa molt; perquè sí que tenim una manca d'il·lusió. I pens que aquest govern que vostè presideix no està capacitat per donar il·lusió. I li diré per què. Perquè aquest govern i vostè, com el seu president, estan en una crisi d'autoritat moral. I em permeti que li ho repeteixi des d'aquesta tribuna. Falta autoritat moral. I per crear il·lusió hi ha d'haver autoritat moral.

Ara han tret un decret de turisme, i resulta que hem de reduir edificabilitats a tothom, *urbi et orbe*. Tothom s'ha d'estrenyer la corretja. I després -em permeti tornar al tema de ses Salines, ja que vostè l'ha tret- li he de dir que ses Salines d'Eivissa i Formentera, juntament amb s'Albufera des Grau, amb s'Albufera d'Alcúdia a Muro i Cabrera són els quatre espais naturals més importants de les Illes Balears. I s'Albufera des Grau serà pròximament parc natural. Cabrera és un parc -malament anomenat- nacional. S'Albufera de Muro-Alcúdia és un parc natural. I ses Salines d'Eivissa i Formentera havien de ser un parc natural i gràcies a la seva influència deixarà de ser-ho. Això em pareix un abús de poder. Perquè sí vostè no fos el president del Govern -parlem clarament, Sr. Cañellas- ses Salines d'Eivissa i Formentera estarien més protegides del que ho estan o serien un parc natural, des de fa temps.

I a això em referesc quan parl de crisi d'autoritat moral. A la seva darrera intervenció de fa uns dies va dir que amb les actuacions de Madrid, quan es referia a les mesures a la proposició no de llei socialista per protegir ses Salines d'Eivissa i Formentera, s'hauria de demanar la independència. I avui vespre aprovarà la reforma de l'estatut González-Aznar i no demanarà la independència. Això, Sr. President, li agradi o no li agradi, li lleva qualsevol autoritat moral. Perquè hi ha gent que pot pensar que vostè defensa postures que no creu. Si vostè és independentista, ho digui. Però no per motius particulars.

Amb aquesta actitud, jo tenc la impressió que vostè en vol saber massa. Vol fer creure a la gent una sèrie de coses. I li vull recordar, ja que vostè és glosador, una glosa mallorquina, que diu:

El saber no ocupa lloc
i no saber embarassa.
Tant es perd per saber massa
com per saber massa poc.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual.

Sr. Sampol, té la paraula.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President.

La primera sensació que hem tengut -perquè pareix que no estam en un debat polític, sinó en un debat de sensacions, de parlar amb el cor, on les anàlisis polítiques passen a segon terme- ha estat que mai no havíem sentit a parlar tant, damunt una tribuna, de jo, jo, jo.

Tal vegada el president del nostre govern tenia necessitat de matisar algunes qüestions i ho ha volgut fer aquí, entrant en el que ell ha anomenat com a "guerra". Una guerra que ens ve imposada, marcada en el temps per uns interessos que vénen de fora: Unes eleccions generals. I, casualment, una guerra que aquí provoca un debat parlamentari amplíssim -segurament un dels més llargs que s'han suscitat- i que farà passar a segon terme la qüestió més important que durant deu anys s'ha tractat en aquesta cambra: La reforma de l'Estatut de les Illes Balears. Millor dit, la claudicació davant una reforma imposada des de Madrid. Això, evidentment, ja serà tard. Ja no interessarà tant als mitjans de comunicació, perquè la notícia haurà estat aquesta guerra, com a conseqüència d'unes eleccions generals en la qual ja estan immersos els dos partits estatals. Guerra en la qual no voldríem participar. Voldríem quedar al marge, almanco, de les desqualificacions personals, i intentar cercar solucions polítiques.

Tant de la intervenció del Sr. Cañellas com de la del Sr. Huguet el que veig amb més preocupació és aquesta visió idíl·lica de la situació de les Illes Balears. Una visió idíl·lica que, com ja vaig recordar no fa gaire, coincideix totalment amb una conferència que va fer a la inauguració d'un club, fa un mes o dos. En aquesta conferència es va remuntar a les altures per veure una Mallorca bucòlica on no hi havia aigües brutes, ni xemeneies que fan fum, ni espais naturals degradats; tot era bucòlic i idíl·lic.

Sense voler entrar en l'alarmisme ni el catastrofisme, he de dir que jo també vaig pel carrer i escolt la gent; també tenc una família, que com per a vostè, és el més important, igual que per a tots els diputats -no crec que se n'hagi de fer bandera, d'això, damunt una tribuna-. I veim els problemes. Els empresaris parlen amb nosaltres; els obrers parlen amb nosaltres; els pagesos també ens conten coses. I veim els problemes que hi ha a la nostra societat. I, per exemple, anant als vespres per Palma ens aturam als centres d'acollida de persones marginades i veim que aquests dies hi ha *overbooking*, i que els han d'instal·lar a pensions perquè no bas- ten els llits. Això és un crisi social.

I quan passejam per la nostra capital o per zones turístiques ens dol molt -encara que vostè sempre parla amb un to despectiu del nostre idioma, i ha dit que a aquestes mesures només els ha faltat la normalització lingüística- veure que quasi no es parla català. Clar que hi falta la normalització lingüística. Si a Ciutat està en retrocés el nostre idioma. Ja no se sent parlar mallorquí pels carrers de Ciutat. De què serveix l'autonomia, si perdem el nostre idioma? De què serveix tenir un estatut d'autonomia, si l'idioma és el principal per conservar les senyes d'identitat d'un poble? Per favor, Sr. Cañellas, no torni a parlar amb aquest to del tema de la normalització lingüística, perquè és un dels problemes socials més importants que ens afecten actualment. Pràcticament tots els mitjans de comunicació són en castellà. Més tard debatrem una qüestió per l'amenaça que penja sobre la recepció de les emissores de televisió en català. Ni això no ens quedarà. És un problema gravíssim. I el seu govern hi ha de fer front d'una manera decidida i absoluta.

Parlem de temes econòmics. Quan hi havia hagut 50.000 aturats a les nostres illes? I és cert que no tot és culpa del seu govern. Jo ho he reconegut, al principi. Què pot fer un govern amb 50.000 milions de pressupost? Però s'ha de reconèixer el problema i intentar aportar solucions. I, sobretot, si no té armes a les seves mans i les competències que té no li serveixen, si amb les que li transferiran ara amb aquesta -anava a dir una paraula però em reprimiré, perquè la veritat és que no té nom- reforma de l'Estatut que ens volen imposar d'aquí a una estona no pot fer res, denunciï el pacte autonòmic, que és la seva obligació. No accepti aquesta burla per al nostre país. Perquè amb aquestes transferències no podem fer absolutament res per superar la crisi política, econòmica i social. No hi ha ni una sola competència vertadera, excepte la d'Educació, que es començarà a transmetre a l'any 1996 o 1997. I això ho hem de dir; i vostè ho sap perfectament. I el Sr. Forcadès sap que no hi haurà cap traspàs de mitjà econòmic, ni material, ni de funcionaris. Excepte la competència d'Educació, que no veurem en aquesta legislatura.

Hi ha una dependència política amb la nul·la capacitat de decidir. És una crisi política, el que tenim en aquesta societat. No podem decidir absolutament res.

Volia entrar un moment en el tema de ses Salines. Jo el fic dins la crisi política. Perquè que un president d'un govern impulsí una mesura per desprotegir un territori que afecta els interessos particulars de la seva família -i em sap molt de greu entrar-hi, però és una cosa de domini públic que està en el registre mercantil- no es pot fer, Sr. President. L'exercici de l'autoritat pública, del govern, comporta sacrificis i renúncies. I vostè ha de renunciar a desprotegir ses Salines; precisament perquè hi té interessos. I això és moralitat pública, i donar exemple a la població. Aquest és el nostre punt de vista, i li ho dic perquè tenim l'obligació de fer-

ho. Sense entrar en insults ni desqualificacions personals. Però és un error polític gravíssim que vostè impulsi aquesta desprotecció.

A continuació ha començat a valorar la seva gestió i ens ha dit que el seu govern està presidit per l'austeritat. Abans havia dit per la distribució racional dels recursos econòmics. Si els 27 assessors que té el seu govern o les despeses en publicitat -milionàries- els tengués un govern amb un bilió de pressupost, li diria que, efectivament, és un govern auster. Però una comunitat autònoma com la nostra, amb 50.000 milions, a part dels consellers i dels nombrosos directors generals, necessita 27 assessors? És necessari que entre aquests assessors i directors generals hi hagi caps de llista, batles del seu partit, que no fan res i ni van per les conselleries? Això és austeritat? Això és donar exemple d'austeritat? I això és del domini públic, també. No és una denúncia de la classe política. Vostè té una maquinària política pagada amb fons de la Comunitat Autònoma. Aquí tenc la llista d'assessors. I un parell de caps de llista estan a empreses públiques. Han entrat sense color polític, Sr. Cañellas? Els caps de llista dels altres partits, que tenen problemes de compatibilitat d'horaris a la feina, tenen les mateixes igualtats d'oportunitats per dedicar-se al seu ajuntament? No, Sr. President. Aquí hi ha color polític.

I malgrat tot això, les enquestes aproven la gestió del Govern. Curiosament. Però i quines accions de govern són polèmiques? Les cues a les urgències dels hospitals? El problema de manca d'hospitals a Inca i Manacor? El problema de cercar escola per als fills a prop de casa? Els problemes d'ordre públic i de drogues? Pagar l'IRPF, l'IVA, la seguretat social? Sap que li va de bé: Tot això és culpa de Madrid.

I qui té la culpa de la manca d'inversions públiques a les Illes Balears? I qui és responsable de la gran política econòmica i del tipus d'interès? Madrid.

Aquí la nostra responsabilitat és fer quatre centres per a la tercera edat, sopars amb les associacions, alguna autopista -quan ja la demanda social és tan important que s'ha de fer perquè no queda més remei; i benvinguda sigui... El que li vull dir -i ara he frivoltitzat un poc- és que accions de govern polèmiques no en té, vostè. I tal vegada sigui per això, que li va molt bé signar aquesta reforma d'estatut. Sap que va de bé. Ara ens han donat 3.000 milions de pessetes més per a finançament incondicionat. Però els problemes, a casa d'altri. L'economia no va bé? Tipus d'interès alt. Falten inversions? Culpa de Madrid. I aquí tothom ben mudat i de festes.

Per això jo li deia l'altre dia al Sr. Pons que s'equivoquen. N'hi haurà per molts d'anys, de Sr. Cañellas, amb aquesta política. Nosaltres intentarem que no sigui així. I no per reforçar altres opcions de les quals cada dia ens sentim més lluny, també.

Ha acabat amb una altra frase a la qual he posat un signe d'admiració. Resulta que el Govern de les Illes Balears

ha dit prou de construcció i prou d'hotels. Hem hagut de frenar. No ha dit això? Em sembla que ho hem sentit tots. I vol dir que la construcció d'hotels, de camps de golf, de ports esportius, s'ha aturat per la seva política? No ha estat a exposició pública un pla de ports esportius, altra vegada qüestionat, fins i tot per ajuntaments del PP? I de qui és culpa que a partir d'ara es puguin fer urbanitzacions en els espais naturals desprotegits? Això és aturar la construcció? I els camps de golf que, segons vostès, n'hi hauria vint o trenta. Amb quina aigua els regariem? I a Palma, quina aigua han de beure? Més aigua salada, com ja beuen a Eivissa. O els camps de golf no s'han de regar? Aquests són temes concrets, accions de govern, que vostè no contempla.

Voldria acabar, de totes maneres, per desmarcar-me d'aquesta guerra, i ja que vostè ha començat amb una glossa -per cert, la d'avui molt dolenta; a més a més en castellà, i les glosses han de ser en bon mallorquí- sense pretendre fer de glossador -ja que mai no improvisaria- també n'hi vull fer una de molt benèvola. En aquestes condicions és molt benèvol, però és per llevar crispació. Vos diria:

Que no sou mal glossador
creis-me, feis bona (...).
Per això un ja vos deia
l'amo en Biel des tractor.
Però jo, d'aquest escó,
dic amb tot coneixement:
Si no fóssiu president,
mos aniria molt millor.

(La Sra. Vicepresidenta primera substitueix el Sr. President en la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sampol.

Pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, té la paraula el Sr. Obrador.

EL SR. OBRADOR I MORATINOS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

Sr. Cañellas, jo sí que li vull fer el discurs a vostè, perquè tal volta el llenguatge que ha emprat és un llenguatge que ens recorda una història de paraules i fórmules que ve a ser allò que dèiem "examen de consciència general". I crec que no estam en el Parlament per a això. Venim aquí a parlar de coses concretes, de mesures a prendre, que a vostè li poden semblar curtes o llargues. Vostè digui quines mesures pensa prendre i aquí les discutirem i mirarem de tirar-les endavant.

Vostè utilitza paraules que m'agradaria analitzar en profunditat. Vostè parla de "guerra". Aquí no hi ha cap guerra. Jo, personalment, contra vostè no tenc cap tipus d'animadversió. A l'única cosa a la qual en tenc és a aquesta situació política i al que vostè representa en aquesta comunitat; i al model de política que vostè vol per a aquesta comunitat.

Com ha dit el Sr. Sampol, vostè parla constantment en primera persona. Jo he fet, jo som... Vostè és el president d'aquesta comunitat, el que han elegit els ciutadans per dirigir-la, i ha de donar resposta als membres d'aquest Parlament que representen altres ciutadans de la Comunitat. Li hem repetit moltes vegades que vostè constantment parlava dels "meus vots". Els vots no són ni seus ni de ningú. Els vots són de qui els emet, i dóna la potestat de governar i dirigir.

No venim aquí a fer cursos de moral ni d'ètica, ni a donar certificats de bona o mala conducta ètica o moral; venim aquí a donar certificats de bona o mala conducta davant els ciutadans -que són els que ens l'hauran de donar- sobre gestió política, gestió pública. I vostè ha dit moltes vegades que en aquesta comunitat tots ens coneixem. I com que tots ens coneixem, jo aprofit l'ocasió per dir-li que qual-sevol de les frases que jo he emprat aquí -i les duc escrites perquè, entre altres coses, també tenim uns llumets que se'ns encenen a nosaltres, no a vostè i, per tant, hem de limitar el que podem dir al temps precis que tenim- són frases que han utilitzat moltes vegades els seus col·laboradors. Per tant, no dissenyam des d'una posició d'enfrontament personal, sinó des d'un enfrontament polític -crec que per a això és la democràcia-; perquè aquesta utilització dels majestàtics vol dir molt poc de democràcia i molt de sentit patrimonial de la gestió. I per això l'hem atacat aquí. Perquè hem entès que vostè ha confós gestió patrimonial -gestió dels seus- amb gestió política i gestió pública. I per això li hem denunciat. I li hem dit moltes vegades coses que a ningú no li agradaria dir; però si les hem mantengudes ha estat perquè hem cregut que les haviem de dir amb la nostra responsabilitat política en el moment en què es donaven i quan s'havien de contestar.

Em permeti, des d'aquest criteri, que almanco pretén ser el més objectiu possible, que li diguem que el que nosaltres li criticam és la falta de responsabilitat política col·lectiva. El que vostè ha plantejat és una responsabilitat personal envoltada d'una frase de fidelitats i no de la necessària lleialtat que sí li deuen tots quants estan al seu voltant. I vostè ho ha sabut manejar perfectament; cosa que obeeix a un mode de governar que aquesta comunitat històricament ha tengut -i especialment Mallorca-, que es diu caciquisme. És una forma de govern -perdó, o de desgovern- com una altra, que té molt poc de democràtic, ja que exigeix aquesta extraordinària fidelitat. I si ho dubtéssim, ens ha bastat el discurs que ha fet aquí per demostrar que el que ens expressava era la seva bona o mala consciència d'actuar d'aquesta manera.

Nosaltres no hem vingut a fer aquí un discurs general, com dèiem al Sr. Huguet, portaveu del grup parlamentari que li dóna suport; vostè ha parlat i l'ha volgut traduir d'una possible moció de censura. La farem. Com vostè deia bé, vostè es pot presentar quan cregui aquí, i nosaltres la podem posar quan creguem que la podem posar. Per tant, utilitzarem el mecanisme polític que nosaltres creguem en el moment adequat. El que hem vingut a discutir, com a conseqüència d'una interpel·lació i en un moment crític per a aquesta societat, era la petició d'unes mesures institucionals, polítiques i econòmiques -que no són, com algú ha dit, l'alternativa de la crisi- que podria aplicar el Govern, i que permetrien generar una certa il·lusió, un cert optimisme productiu, que generés en cadena la iniciativa privada i preparés el moment real de sortida de la crisi, en un moment d'alça de l'economia.

Per tant, no plantejàvem en cap moment un programa global econòmic. Plantejàvem una sèrie de mesures. Que podrien ser unes altres. Se'n podrien haver presentat d'altres. I ens hauria agradat, Sr. Cañellas, que vostè, des d'aquí, les hagués dit en el moment de la interpel·lació; si és que en tenia. Ens hem adonat que no les té. Vostè diu que el que ha fet fins ara basta.

Podríem passar per cada sector. Sector del calçat: 8.700 treballadors a l'any 1982; actualment no arribam als 2.700, i amb crisi. Sector de bijuteria: Absoluta crisi econòmica. Sector de turisme: Hem perdut 26.000 llocs de fixos discontinus i al voltant de 7.000 llocs de treball permanent. Tenim una situació generada a partir de 1986 quan, per un decret que vostès presentaren i no regularen -i ens consta que en contra de la voluntat de molts, per no dir dels que la promovien-. No varem prendre mesures cautelars i en aquests moments això ha ocasionat un creixement de 92.000 places i 40.000 pendants, que varen fer disparar l'activitat econòmica extraordinàriament en un sector de la construcció, que va donar lloc a la sobredimensió de la població, i a la superació, cada any, en més de tres vegades, el creixement d'immigració.

Vostè ens parlava d'ètica, i nosaltres li parlàrem d'ètica política. Entenem que un president d'una comunitat no és ètic, políticament, quan rep el batle de Sant Josep d'Eivissa per tractar, en el despatx del Consolat de la Mar, un tema personal. I no entenem que sigui ètic que el president reuneixi els capdavaners d'un altre partit al Consolat de la Mar per fer una estranya cerimònia i demostrar-nos que seguia governant malgrat que destituís una consellera del partit coaligat.

Tampoc no entenem que es faci una reforma de la Llei d'espais Naturals i que hi hagi interessos afectats a zones que indiscutiblement, o d'una manera totalment al marge de la seva persona, de la seva capacitat o del que pugui representar, haurien de ser parcs naturals, àrees protegides.

I li hem dit això perquè vostè ho ha presentat aquí; i li hem dit des d'una gestió política que entenem que desequilibrava l'economia d'aquestes illes. I li hem repetit en nombroses ocasions -al març de l'any passat, al debat de l'estat de la Comunitat, i ara- que és necessari prendre mesures que obliguin a la participació dels ciutadans dins aquest projecte comú que es diu construir la nostra nacionalitat, construir el nostre poble balear. És necessari entusiasmar en un projecte; podem tenir idees diferents a l'hora de concebre'l, però no crec que es pugui fer des d'una majoria de vots, sinó des d'una realitat i una pràctica política que facin entusiasmar i participar en les decisions a tota l'estructura social i econòmica d'aquestes illes.

Vostè diu moltes vegades que ha guanyat tres eleccions. Em permeti, simplement, una broma (o una realitat): A les tres eleccions, en el districte on jo em presentava, he guanyat cada vegada. Amplament. Si vostè diu que l'estimen tant i que vostè estima -cosa que jo no dubto- jo també puc dir que a la taula electoral on ja em present tenc el 90% dels vots emesos. I això ho poden dir pocs polítics d'aquestes illes.

Però això significaria tornar a entrar en el debat personal, que no és el motiu d'estar avui aquí. El motiu era discutir unes propostes concretes, donar una esperança a la nostra societat. I no em vengui a dir, Sr. Cañellas, que ja hi ha estat per endavant i l'ha resolt. Ni ens vengui a contar poesies, ni ens vengui a contar històries que tal volta el poden tranquil·litzar personalment. Però això no m'afecta, ni afecta els ciutadans d'aquestes illes. El que sí ens afecta és la política concreta que hem de fer a cada lloc.

Vostè empra mecanismes de mitja veritat. I els sap utilitzar perfectament, com ja li hem dit. Diu que a un lloc camps de golf, sí, i a un altre, no. Nosaltres li hem dit mil vegades que estam d'acord amb la creació d'una oferta complementària adequada, sempre que passi per un planejament i reuneixi una sèrie de condicions. I vostè és el responsable que avui, al 1993, no tenguem encara unes directrius d'ordenació territorial i continuem amb un planejament de 1973 i 1974. Això són, com sembla que insinua el Sr. Forcades, cançonetes que anam repetint. Però són la greu irresponsabilitat d'un president.

També parla d'estimació a aquesta terra. Jo no ho dubto. Com no ho puc dubtar de ningú. Crec que seria fer un judici de valor; i a ningú no pertany fer-ho d'un altre. Però l'estimació cap a una terra i un poble es demostra fent feina per aquest poble. Vostè ho farà d'una manera i jo ho faré d'una altra. Per això estam a partits diferents. Perquè tal volta tenim una formació i una cultura diferents. Tenim una família, una tradició, una història, una terra i una cultura d'aquesta terra, d'aquesta ciutat i d'aquest poble, distintes.

Avui he tengut la sensació que vostè ha actuat com una vegada li vàrem dir; com un president d'efecte retardat. Ens ha vengut a fer una lectura de temes que no eren temes d'avui; una lectura de posicionaments que no eren els posi-

onaments que avui es debatien en aquesta cambra. I s'ha hagut de treure moltes espines, que supòs que deu dur clavades, si se les vol treure en aquest Parlament. Crec que no era el lloc ni el moment per fer aquest tipus de discurs, sinó que era el moment de dir als ciutadans de les nostres illes què pensa fer el Govern d'aquesta comunitat, el Govern presidit pel Sr. Cañellas. Què pensa fer per donar un raig d'esperança i d'il·lusió, i de confiança per tirar endavant. Si vostè creu -com s'ha dit aquí dins- que no hi ha problemes, que som el millor dels móns, que el que es queixa ho fa per vici, els ciutadans ho han de saber. I ho hem de denunciar. Perquè aquest món ideal que vostè ens pinta no és la situació ni dels ciutadans ni de les organitzacions socials, econòmiques o financeres que diuen el que passa a la Comunitat. Que n'hi ha d'altres que estan pitjor? Jo no ho dubto. Però això de "*consuelo de muchos, consuelo de tontos*" no ho hauríem de dir del nostre govern ni de la nostra comunitat.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Obrador.

Per tancar la qüestió, té la paraula el President Sr. Cañellas.

EL SR. PRESIDENT DEL GOVERN (Gabriel Cañellas i Fons):

Gràcies, Sr. President.

Convendria desdramatitzar una miqueta la situació. El Sr. Pascual s'ho ha agafat a broma. De bromes, vagi, fins a un cert punt.

Si jo m'he dirigit a un cert grup de la cambra ha estat perquè al llarg de la interpel·lació i al llarg de la moció els autors de cadascuna es varen dirigir tot el temps a una grup de la cambra. Ben just era que si jo havia de donar explicacions a qualcú, fos al mateix que havia rebut sistemàticament el missatge que des d'aquest costat se'ls donava. No ha estat per menyspreu ni per entendre que es tractava d'una actuació entre dos grups tan sols, sinó perquè eren un interpel·lació i una moció presentades per un grup en contra d'un govern. Per tant, hem de reconèixer que gran part de la finalitat que es persegueix és una finalitat purament electoral. Ens ho acaben de tornar a confirmar. Se cerquen motius per presentar una moció de censura; i no saben com, però l'han de justificar. Bé, hem d'estar preparats. Ja ho hem passat tot en aquesta tribuna: Mocions de confiança, retirades de pressupost,... Ho hem passat tot.

Ara bé, Sr. Pascual, m'ha sorprès que ens acusés de tenir la culpa de ser comunitat no històrica. Em sembla que el PSOE podria tenir certa participació en

quines comunitats són històriques i quines no. I que el grup en el qual vostè militava abans de militar a Unió Mallorquina i abans de militar en el grup independent Unión Independiente de Mallorca en tenia alguna cosa a veure en aquesta decisió històrica. I no Alianza Popular, on jo militava en el moment de la redacció de l'Estatut, al qual amb prou feines es va donar un lloc a la comissió i al qual es va advertir que fes bondat. La decisió del 141 o del 151 no la va prendre Alianza Popular; la va prendre un altre. Nosaltres no teníem ni veu ni vot. Faré cas omís de certs comentaris sobre si en volíem o no en volíem, per allò que tot quant es diu fora de la tribuna és com si no se sentís; i obviaré contestar a aquesta extemporània manifestació del Sr. Valenciano.

Jo no he demanat la independència, Sr. Pascual. Cada vegada que m'han punyit he dit que si l'actitud del Grup SOCIALISTA continua essent la de castigar aquestes illes i continuar considerant-les les *islas adyacentes* es poden trobar que no ens deixin cap altre carreró de sortida. I em sabia molt de greu. Però quan ens posin contra la post...; un home no sap com respon la gent. La gent té molta de paciència, molta capacitat d'aguant. Mola corda. Però mai, en cap intervenció meva fora d'aquestes illes he deixat de parlar de la situació que es produeix de tenir-nos en la consideració d'*islas adyacentes* i, en paraules del Sr. Conseller de Sanitat, d'administració colonialista. Pareix que només serem importants quan diguin: "Són les dotze del migdia. Una hora menys a Canàries. La mateixa hora aquí". Però això en el camp de l'horari, de la meteorologia, de totes les actuacions (econòmiques, socials). De tot.

Jo admet que vostè em jutgi la falta d'autoritat moral. En té el dret. Però també hem de deixar que la jutgi algú més; aquells als quals realment van dirigir les nostres actuacions.

Sr. Sampol, a vostè li pica molt la reforma de l'Estatut. Jo -supòs que li ho diran els meus companys de grup- no renuncio a res, però tampoc no em vull tancar a la banda. No vull donar a aquests senyors cap opció per dir que com que no hem agafat, fora. Perquè després si que no ens quedarà més remei que acudir a l'altra actuació.

I no hem diguin que he parlat de jo, jo, jo. En aquesta interpel·lació, setze vegades es va dir: "Vostè, Sr. Cañellas, és tal, és això, és allò i és allò de més enllà". Carai, si una interpel·lació al Govern es dirigeix al nom del president i amb el dit el punyen dins un ull cada dos minuts, d'alguna manera s'ha de respondre. I al mateix temps hem de reconèixer que alguna mica del meu esperit deu haver arribat a tots els consellers i que alguna cosa dels consellers ha arribat al meu esperit, perquè l'actuació del Govern és tan única que només té un sol sentit. I el tema de la família. Voldria que tengués en compte que només l'he tret aquí perquè m'ha tocat el viu. Jo respect i crec que tothom té per la seva el mateix sentiment que jo per la meua. És només que la injúria i el vilipendi et fan dir el que sents. Jo no som frívol, amb aquests temes.

Mai no m'ha sentit dir "prou", ni al Govern. he dit que en aquesta comunitat, a un moment determinat, es va dir "prou". I "prou" no vol dir absolutament res; vol dir canviar l'orientació. I es va dir en aquest Parlament, i s'ha dit als sectors i s'ha dit al Govern, i s'ha dit als grups polítics, i s'ha dit pertot. Per tant, la nostra estructura econòmica cruix per totes bandes; i ho hem d'entendre fins que haguem arribat a un nou sistema, a una nova estructura completament diferent a l'anterior. I això no vol dir que desapareixi el món de la construcció, ni el món de l'urbanisme, ni el món de noves accions hoteleres. Això vol dir que hi haurà un nou sistema, que comportarà un decreixement de la construcció, de la urbanització, una sèrie de dificultats per a certs sectors. I que hem d'arribar a una estructura diferent amb l'ajuda i l'esforç de tots.

Jo entenc que vostè pensi que ha de lluitar per treure'm aquest lloc. Jo li reconec. Això és coherent amb els seus principis. I vostès ho fan des d'una postura que no és en absolut personal. Efectivament. I per això cada vegada s'enfaden els d'altres grups perquè sortim aquí i hem de dir que estam d'acord amb una sèrie de plantejaments. Perquè no estam d'acord amb el fons, però estam d'acord amb la manera com es fa. I a les eleccions ens veurem. I per ventura jo seré aquí o hi serà un altre. Qui ho sap? Hi haurà el que el poble d'aquestes illes vulgui, i res més.

Ara bé, srs. diputats, jo he fet la meua intervenció centrada, precisament, en qui era el proponent de la moció -que era el Grup SOCIALISTA-, en qui havia estat el promotor de la interpel·lació. He de dir aquí avui molt clarament que ha quedat ben patent que hi ha un munt d'hipocresia. Perquè em tiren en cara que jo hagi parlat de jo mateix, però setze vegades aquí es va posar el meu nom, i no el del Govern; setze vegades es va posar aquí el meu nom, i no el del grup parlamentari; setze vegades es va parlar de les meues actuacions, i no de les del Govern. I no les vaig comptar jo; les varen comptar els mitjans de comunicació, cosa que és molt més atractiva. I m'ho varen fer saber: "Setze vegades, t'han anomenat".

Voldria recordar al Sr. Obrador que en el seu districte no ha guanyat. És que ja no se sap ni la llei electoral. Districte és Mallorca; no és el redolet de Calvià. El districte electoral pel qual es va presentar vostè era Mallorca. I a Mallorca, entre vostè i jo hi va haver molta de diferència. I em sembla que n'hi haurà cada vegada més, si va per aquest camí. A veure si aclarim les coses, o és que ja han canviat i les eleccions són a Calvià i fora de Calvià. Per a una elecció municipal pot ser; i jo no m'he presentat mai a batle de Calvià. Em vaig presentar a la de Palma i no vaig sortir. Però després vaig sortir president, i vaig guanyar a totes les taules menys a dues. I no té res a veure. Pot ser mèrit meu, de Fageda, del partit. Jo diria, més aviat, que és de tots.

No puc admetre cursos de moral i d'ètica. Ni personal ni de gestió pública. I menys en boca de segons qui. I menys estic disposat a admetre que en aquest Parlament surti qualcú i em digui que no venia preparat, estava segur. I, a més, em sembla, Sr. President, que és indigne que des d'aquí es qualifiqui a un senyor de "cacique". I n'estava tan segur que ja ho duia escrit. Perquè els traeix el subconscient. El diccionari de Maria Moliner diu que un *cacique* és el que a un poble es fa l'amo de la política o de l'administració, valent-se dels doblers o de la influència. Voldria, Sr. President, que constés en acta aquesta pregunta: Són tots conscients que som president i he arribat a president d'aquesta comunitat per l'única via legal, que és la d'una votació democràtica i lliure del nostre poble, i no per la força d'una fortuna que no tenc -per desgràcia- o per la influència de la qual no estic en possessió? No creu, Sr. President, i em perdoni que entri en el mateix joc, que si realment jo fos un cacic, tal com aquí s'ha dit, no hauria trobat manera de tapar la boca ja a algú? No som jo tot sol qui empra malament el llenguatge. N'hi ha que no saben què diuen.

Miri, senyor del Grup SOCIALISTA -perquè no vull personalitzar més-, els sabaters protesten de la política del Govern central; els sabaters de qui estan fins dalt és de la política del Govern central. I a qui estan agraïts és al govern d'aquesta comunitat, que tracta de fer el millor que sap per pal·liar les seves dificultats. I pot ser que hi hagi 8.000 llocs de treball menys, però es continuen fent els mateixos parells. Amb molta més qualitat, amb molt més disseny. I això és una forma d'atendre un mercat, una indústria i una tradició pròpia d'aquestes illes, defensant-la així com sigui. Concentrant les empreses per fer quantitat, millorant la tecnologia i el disseny. O és que tot això no du reduccions de llocs de treball? O és que el que vostès prediquen a nivell nacional que hem d'augmentar la competitivitat no vol dir que s'han de baixar els llocs de treball per dedicar-los a una altre cosa? O és que les lliçons d'economia només les tenim per quan ens van bé? O és que el sector turístic no té 26.000 llocs menys per culpa del *decretazo*, que fa canviar totes les actuacions? O això no té res a veure? I faig una advertència: N'hi haurà un altre, de *decretazo*, perquè així no poden aguantar. Forçosament, tal com està plantejat, n'hi haurà un altre; i tornarem a parlar de 26.000 i 32.000, i aquesta suma que ens fan cada vegada. I vostès ho saben, que hi serà.

No m'estic defensant amb efecte retardat. Simplement, triï el moment adequat que el reglament em dona. Don Felipe González ha retardat el debat de l'estat de la comunitat fins dia 21 de març per punyir i culejar amb debats parcials on l'oposició té deu minuts i ell, tot el temps que vol. I ara que s'han de prendre les cullerades, ara resulta que anam amb efecte retardat. Aquí, o tots moros o tots cristians.

Jo vull acabar en un to més distès, perquè demà hi pugui haver més notícies en els mitjans de comunicació que almenys treguin algun somriure, dins les dificultats que hi ha. He començat en castellà, i em permetin que torni als clàs-

sics, ja que no tenc cap clàssic en català que em vagi tan bé com aquest. També l'he modificat una mica. Miri, Sr. Obrador, referent a tot quant ha dit al llarg de la interpellació i d'aquesta moció jo li dic, com Don Juan Tenorio:

*Yo a los palacios subí.
Yo a las cabañas bajé.
Yo en los claustros indagué,
y hasta en Calvià pregunté.
Y en todo lugar hallé
memoria amarga de ti.*

(Aplaudiments).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. President.

Acabat el debat, passarem a la votació de la moció.

Entenc que s'hauria de fer votació per separat. Votarem en primer lloc el punt segon de la moció. Hem de tenir en compte que el punt primer no s'admet a tràmit. Punt segon de la moció.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que voten en contra, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Abstencions?

28 vots a favor; 30 en contra; cap abstenció. Queda rebutjat el punt segon.

Passam a la votació del punt tercer.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor, es volen posar drets per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que voten en contra, es volen posar drets, per favor?

Abstencions?

28 vots a favor; 29 en contra; cap abstenció. Queda rebutjat el punt tercer.

Passam a la votació del punt quart.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que voten en contra? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que s'abstenen?

25 vots a favor; 29 en contra; 3 abstencions. Queda rebutjat el punt quart.

Votarem ara el punt cinquè.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que voten en contra? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que s'abstenen? Gràcies, es poden asseure.

25 vots a favor; 29 en contra; 3 abstencions. Queda rebutjat el punt cinquè.

I passam a la votació del punt sisè.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que voten en contra? Gràcies, es poden asseure.

Abstencions? No n'hi ha.

28 vots a favor; 29 en contra; cap abstenció. Queda rebutjat el punt sisè.

Passam a la votació del punt setè.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que voten en contra, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Abstencions?

Tornarem a repetir la votació del punt número 7.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor?

Sres. i Srs. Diputats que voten en contra?

Abstencions?

25 vots a favor; 29 en contra; 3 abstencions. Queda rebutjat el punt setè.

Passam a la votació del punt vuitè.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor?

Sres. i Srs. Diputats que voten en contra?

Sres. i Srs. Diputats que s'abstenen?

20 vots a favor; 29 en contra; 8 abstencions. Queda rebutjat el vuitè punt.

Votarem ara el punt novè.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que voten en contra, es volen posar drets, per favor?

Sres. i Srs. Diputats que s'abstenen? No n'hi ha.

28 vots a favor; 29 en contra; cap abstenció. Queda rebutjat el punt novè.

Passam a la votació del punt desè.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que voten en contra?

Sres. i Srs. Diputats que s'abstenen? No n'hi ha.

28 vots a favor; 29 en contra; cap abstenció. Queda rebutjat el punt número 10.

Passam a la votació del punt onzè.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que voten en contra? Gràcies, es poden asseure.

Abstencions? No n'hi ha.

28 vots a favor; 29 en contra; cap abstenció. Queda rebutjat el punt onzè.

Passam a la votació del punt dotzè.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que voten en contra? Gràcies, es poden asseure.

Abstencions? No n'hi ha.

28 vots a favor; 29 en contra; cap abstenció. Queda rebutjat el punt dotzè.

A la vista dels resultats de la votació, tota la moció 724/93, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, queda rebutjada.

Havent arribat a aquest punt, se suspèn la sessió per un temps de deu minuts.

(Descans).

EL SR. PRESIDENT:

Sres. i Srs., recomença la sessió.

III.2) Moció RGE núm. 717/93, presentada pel Grup Parlamentari MIXT, relativa a política del Govern de la Comunitat Autònoma en relació a l'organització i al funcionament dels consells insulars, derivada del debat de la interpel·lació RGE núm. 3678/92.

EL SR. PRESIDENT:

El següent punt de l'ordre del dia és la moció 717/93, presentada pel Grup Parlamentari MIXT, relativa a política del Govern de la Comunitat Autònoma en relació a l'organització i al funcionament dels consells insulars, derivada del debat de la interpel·lació RGE núm. 3678. Té la paraula, en nom del grup proponent, el Diputat Sr. Vidal i Juan.

EL SR. VIDAL I JUAN:

Gràcies, Sr. President.

No sé si procedeix preguntar si hi ha quòrum.

Bé, deixant les bromes, Sr. President, Sres. i Srs. Diputats, he preguntat això perquè per primera vegada el teloner d'una actuació estelar ha tengut, pareix, més expectació. Tal vegada ha estat perquè és el que havia despertat més expectatives.

Vull començar la meua intervenció dient que no pens fer cap glossa, ni recitar cap poesia. I, per donar les gràcies als diputats que m'escolten, tampoc no contaré cap acudit. Tampoc no miraré preferentment cap a l'esquerra ni cap a la dreta. Tal vegada un poc més al centre, i no per mirar-me dins el mirall, sinó, simplement, per centrar-me i mirar lluny, amb uns objectius molt alts. Perquè -i ja parlant seriosament- crec que el que veurem amb aquesta moció és important, encara que no hi hagi molta expectació, per al desenvolupament del nostre estatut i per al futur de la nostra comunitat autònoma.

No voldria tampoc defraudar, perquè en anteriors intervencions d'altres diputats s'ha creat una expectativa quan un membre del grup del PSM ha vist o ha intuït que intervindria el president de la Comunitat Autònoma -que s'ha complert-, i el meu company de grup ha dit que jo parlaria de centralismes. Em sap greu defraudar-lo; veig que no

hi és, però ja li ho contarem o ja llegirà el diari de sessions. I tampoc no el voldria defraudar -perquè no s'ho mereix- amb la meua intervenció.

El que volem plantejar amb aquesta moció és el que ja vàrem avançar amb la interpel·lació presentada sobre política del Govern en relació a l'organització i al funcionament dels consells insulars en la seva vessant autonòmica. I sense ànim de desenterrar -per ara- la destrala de guerra -sobre la qual hi ha hagut poesies, fins i tot-, sinó tot el contrari. Des d'una postura constructiva i de moderació. Per això dic que si recorre a l'*ego* -cosa que no pens fer- és només per dir que "cada mestret té el seu llibret", i l'objecte d'aquesta moció és aconseguir el que volem. L'únic que persegueix aquesta intervenció és que el Govern reflexioni, mitjançant la recomanació que li pot fer aquesta cambra, sobre la necessitat que la passa que s'ha de donar per culminar el procés d'estructuració organitzativa interna de la nostra comunitat autònoma -com és aquest del paper dels consells insulars en la seva vessant autonòmica- sigui una passa endavant, consensuada en el possible, i mai una ambigua passa enrere feta unilateralment per l'Executiu.

Un vegada regulat el paper dels consells insulars amb la Llei de 13 d'abril de 1989, cal determinar per part del Govern la forma en què es transferiran o delegaran als consells insulars de Mallorca, Menorca i Eivissa-Formentera les competències a les matèries que s'enumeren a l'article 39 del nostre estatut d'autonomia. Es tracta, sens dubte, d'un tema de gran transcendència per al futur de la nostra comunitat i, tenint en compte les seves peculiaritats, sembla aconsellable no iniciar l'esmentat procés sense procedir abans a una consulta i a la recerca de consens de totes les forces polítiques representades en aquest Parlament, al marge del debat i corresponents acords que es puguin produir posteriorment en la tramitació parlamentària del projecte de llei corresponent.

Si el Govern només pretengués -atenint-se al que disposa la Llei de bases de règim local- descentralitzar la nostra comunitat autònoma i utilitzar -així com està la Llei de bases de règim local- els consells insulars per establir unes delegacions perifèriques del Govern a les diferents illes, no caldrien les (...) parlamentàries, per dir-ho clarament. Jo vull recordar que el nostre president del Parlament va dir molt encertadament que l'autonomia balear havia avançat -ho va dir a la commemoració, en el seu discurs institucional- però que no seria plena fins que s'apliqués o es complís l'article 148 de la Constitució. I ell sap perfectament, com vostès, que la nostra comunitat autònoma no serà tal fins que es desenvolupi l'article 139 del nostre estatut d'autonomia. És un paral·lisme, crec, vàlid. I, referint-nos al 148, avui matí he sentit la intervenció del Sr. Eguíagaray en el Senat, sobre l'estat de les autonomies, en la qual deia que ja s'havia consolidat l'Espanya de les autonomies. Jo

he recordat aquest article 148. Crec que és adient que avui recordem tots el nostre, el 139.

Però tenint en compte que el que cal fer és desenvolupar com toca l'article 139 i completar la Llei dels consells insulars, que ja va ser objecte de llargues consultes, creim que hi ha motius més que suficients perquè ara, amb la rapidesa que obliga el fet que ja s'ha presentat a la cambra un projecte per part del Govern, el Parlament insti -i no ho deim en el sentit d'exigència, sinó de sol·licitud- l'Executiu a dur a terme l'esmentada consulta.

Per tot això, i tenint present que el Govern ja té presentat en el Parlament, en data de 18 de desembre, aquest projecte de Llei sobre l'exercici de competències delegades per la CAIB als consells insulars, el Grup Parlamentari MIXT presenta al Ple la següent moció:

"1.- El Parlament de les Illes Balears acorda instar el Govern de la Comunitat Autònoma a convocar, amb caràcter d'urgència, una reunió dels representants de totes les formacions polítiques presents en aquesta cambra amb l'objecte de consultar i tractar de consensuar la forma més adient de determinar l'organització i el funcionament dels consells insulars pel que respecta a l'exercici de les competències delegades o transferides per la Comunitat Autònoma".

"2.- Degut al fet que ja està en tràmit un projecte de Llei del Govern sobre l'assumpte de referència, la reunió a què es fa menció en el punt precedent s'haurà de fixar per a una data anterior a qualsevol debat dels que preveu el Reglament en relació al tema en qüestió."

Això és tot. Vostès, honorables diputats, tenen, amb el seu superior criteri, la paraula i el vot que, per al bé de la nostra comunitat autònoma, esperam que sigui unànimement a favor. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Vidal.

Grup PSM-EEM. Sr. Orfila, té la paraula.

EL SR. ORFILA I PONS:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Els he de confessar que la meua primera intenció en veure el contingut de la moció subsegüent a la interpel·lació que avui discutim va ser la de presentar una esmena amb la proposta d'instar el Govern a retirar el seu projecte de Llei regulador del funcionament i organització dels consells insulars. Era aquesta la conclusió òbvia, després de la intervenció que vàrem fer fa dues setmanes, quan discutíem la interpel·lació presentada pel Grup MIXT.

Finalment, hem optat per no fer-ho. L'esmena a la totalitat presentada pel nostre grup a la llei de referència i

les setze parcials que també hem presentat poden donar una idea de la valoració que feim del contingut i objectius d'una llei que em sembla inoportuna, malament elaborada i que representa un intent de modificar la Llei de consells insulars per la porta falsa, centralista vergonyant, instauradora d'un sistema de funcionament poc democràtic, amb alguna traça d'inconstitucionalitat que impossibilita el control democràtic de les competències atribuïdes com a pròpies als consells insulars. Una llei que crea òrgans totpoderosos que representen l'existència de consells dins els consells; que instaura un sistema basat en la dictadura electiva, o en la democràcia autoritària, o en el despotisme poc il·lustrat; que crea controls desmesurats del Govern sobre els consells, incloent coses tan rares com l'alta inspecció, i que el grup que dona suport al Govern ha hagut d'esmenar amb set esmenes. És a dir, que el Govern, en aquesta qüestió no té ni el suport total dels diputats del seu grup; entre altres coses, perquè aquesta política i aquestes propostes resulten realment insuportables.

Per cert, qui els deu elaborar aquestes meravelles? Que, a més, es paguen molt cares. Ens costen molts de doblers a tots els ciutadans. Qui en deu ser l'inspirat autor?

Els he de reconèixer que, sigui com sigui, és una feina fina. Pura randa. *Encaje de bolillos*, li diuen en castellà. I açò s'ha de pagar; com ho fan. Però un dia en parlarem.

Tot açò i més, Sr. Vidal, pensam de la llei que discutirem aviat en aquesta cambra. Ho hem de dir avui? No, jo cerc que és millor que ens ho reservem. En qualsevol cas, Sr. Vidal, pot ben creure que tenim el gavatx ple, amb aquesta qüestió, i que en buidar-lo n'hi haurà per a tots els gusts; per llogar-hi cadires.

Mentre, i per posicionar-nos davant la seva proposat, la seva ben intencionada proposta, li puc anunciar que tindrà el nostre suport. Encara que ho facem des de la presumpció que el Govern i el PP -que el sustenta a estones- no hi han d'estar d'acord. Miri, Sr. Vidal, ocasions de cercar el consens en un tema vital, com totes les que representen un desenvolupament estatutari, n'ha tengudes el Govern totes les que ha volgut. I no ha demostrat, fins ara almanco, cap interès per fer-ho. Però "qui tot sol s'ho menja, tot sol s'ofega", solem dir a Menorca. I els fruits d'aquesta llavor que ara sembla el Govern li resultaran agres algun dia. A no ser que canviïn d'estil, li acceptin la seva ben intencionada proposta, i intentin de veritat consensuar una qüestió que, realment, ho exigeix.

Santa innocència, Sr. Vidal. Vostè proposa tractar de consensuar fins al darrer moment. D'acord. Intentem-ho. Que no es perdi per nosaltres. Els ofermes de consens fets fins ara en aquesta qüestió han caigut en el pou de l'oblit, aquell que no té fons. I ningú

no pot negar -no ho han de poder negar tampoc a partir d'ara- la nostra actitud col·laboradora. Per tant, Sr. Vidal, vagi el nostre vot, junt amb la nostra manifestació de simpatia per l'esperit constructiu que impregna la seva proposta. I tant de bo que ens equivoquem i els altres grups acceptin també la seva proposta. Es rompien motlles, cosa que sempre és d'agrair. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Orfila.

Grup SOCIALISTA. Sr. Triay, té la paraula.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Gràcies, Sr. President.

Realment és molt difícil no compartir aquesta moció o no donar-li suport. En la interpel·lació es va qualificar el tema de la Llei de consells insulars de "*casus belli*", si no ho vaig entendre malament. I després ha donat lloc a aquesta senzilla, mínima i suau moció. Però en qualsevol cas, per molt avançada que estigui la guerra, sempre hi ha un moment per anar a Ginebra a negociar. I si la cosa surt bé, bé ha anat. I si no, el *casus* esdevé guerra; guerra anunciada avui en aquesta cambra, repetides vegades, en els punts anteriors de l'ordre del dia.

Els consells insulars són, sense cap dubte, els grans oblidats del desenvolupament de deu anys d'estatut. El que falta per desenvolupar l'Estatut d'autonomia de 1983 no és simplement el Síndic de Greuges i la Sindicatura de comptes. Perquè tenim la Sra. Retuerto a Madrid i el tribunal de comptes. Però a Madrid no tenim res per als consells insulars. A Madrid no hi ha cap organisme que resolgui la manca de competències, la manca de desplegament, de l'article 39 de l'Estatut d'Autonomia. Per tant, a part d'aquest article 39 i de tot quant dins l'Estatut fa referència als consells insulars, són elements fonamentals de l'Estatut. Quasi diria que són unes de les poques coses singulars pròpies de les Illes Balears que hi ha a l'Estatut d'Autonomia, que -com és reconegut- té un gran component funcional i que, en molts d'aspectes és similar a altres estatuts.

Nosaltres els hem ofert, repetides vegades, un gran acord en matèria de consells insulars, perquè creim que en aquesta qüestió és necessari superar l'enfrontament quotidià per a una política a mig i llarg termini que tenguí una estabilitat. De la mateixa manera que la Constitució espanyola de 1978 es va fer amb un gran acord polític; de la mateixa manera que l'Estatut d'Autonomia de 1983 és conseqüència d'un gran acord polític a l'any 1981 en matèria d'autonomia, que va tancar el mapa autonòmic espanyol; i de la mateixa manera que el que discutirem després i aprovarem en pròximes setmanes -la reforma per a ampliació de competències de l'Estatut d'Autonomia de 1983 a les Illes Balears- també és resultat d'uns grans acords, nosaltres creim que és absolu-

tament necessari que el desplegament de l'article 39 sigui resultat d'un gran acord.

La llàstima és que ja han passat deu anys; i per tant, nosaltres creim que el que és el funcionament dels consells insulars en matèria de competències atribuïdes -tant si són transferides com delegades-, el paper dels electes en la participació i en la presa de decisions, la real autonomia del consell insular per executar les competències que li siguin transferides, i el que és el desllindament a mig termini de l'aplicació del llistat competencial de l'article 39, així com un calendari realista per desplegar aquestes atribucions, hauria de ser objecte d'un gran acord. I la llei que està en tramitació en aquest Parlament és tot el contrari. Torna a ser una situació de guerra, guerra, guerra. I nosaltres pensam que si aquesta petita moció del Sr. Vidal pot servir per esgotar les possibilitats de pau, seria molt positiu per a la real consolidació de les institucions a les Illes Balears, de l'Estatut d'autonomia. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Triay.

Grup PP-UM. Sra. Cava de Llano, té la paraula.

LA SRA. CAVA I DE LLANO:

Sr. Presidente, Sras. y Sres. Diputados.

Tengo que confesar que cuando mi grupo me encargó que fuera yo portavoz de esta tema mi falta de experiencia parlamentaria me despistó, en el sentido de que al ver que el tema en sí de la moción era política general del Gobierno sobre organización y funcionamiento de los consejos insulares en su vertiente autonómica yo preparé mi intervención a partir de la discusión de los criterios que, a mi modesto entender, habían llevado al Gobierno a elaborar el proyecto de ley de transferencias. Luego, realmente, de la parte estricta de la moción lo que se solicitaba era una reunión por parte de todos los grupos que conforman esta cámara para intentar llegar a un consenso.

Yo no tengo la menor duda por parte del Sr. Vidal -quizá porque él no es miembro de la Comisión Técnica Interinsular- de que lo que le mueve a presentar esta moción es una postura totalmente colaboracionista, en absoluto obstruccionista. Y siento defraudarle -que sé que en este caso no le voy a defraudar, sino que va a estar muy contento-, Sr. Orfila. Se ha adelantado usted a los acontecimientos, porque nuestro grupo va a apoyar la moción presentada por el Sr. Vidal, en el sentido de que también sería nuestra intención conseguir un consenso en una ley tan importante y que, de alguna forma, va a guiar lo que queremos que sean los consejos insulares.

Por lo tanto, no voy a entrar en las descalificaciones que usted ha hecho de la ley como centralista *vergonyant*, como controles desmesurados. Se han presentado, creo, tres enmiendas a la totalidad. Sería absurdo hoy empezar un debate que tuviéramos que reproducir cuando sea el debate de las enmiendas a la totalidad. Y únicamente voy a decirle que vamos a darle apoyo y que Dios quiera -y hago una plegaria- que este consenso se logre. Porque de la poca experiencia que yo tengo en la Comisión Técnica Interinsular no veo que el ánimo sea tan constructivo como el del Sr. Vidal, sino que veo un cierto ánimo obstruccionista, que es lo que ha motivado que este grupo no supiera si aceptar o no la moción presentada por el Sr. Vidal. Al final -que no quede por nosotros- se va a intentar. Ojalá Dios nos oiga y pueda haber, en una ley tan importante, el consenso que requiere. Muchas gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Cava de Llano.

Sr. Vidal, té la paraula.

EL SR. VIDAL I JUAN:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Malgrat que la meua intervenció serà curta, crec que havia de sortir en aquesta tribuna, en primer lloc, per agrair a tots els grups, sense distinció, el suport que han anunciat a aquesta moció. Les matisacions vendran llavors. I vull congratular-me perquè, després d'haver presenciat en anteriors debats una vertadera guerra, entri un poc el consens en aquesta cambra, ja que per intentar-ho mai no es perdrà res. Per això li vull dir al Sr. Orfila -a part d'agrar-li el suport del seu grup- que no vegi en la meua moció una candidesa massa gran, una innocència, com ha dit; perquè encara que no vull parlar d'experiència puc dir-li que hom ha après algun pragmatisme i creu que amb un diàleg al voltant d'una taula -que no asseguts a una taula, com se sol dir, perquè és de mala educació seure damunt una taula- es poden discutir aquestes coses que vostè ha dit avui aquí, fins i tot en un altre clima, un altre ambient i amb una altra predisposició per part dels que ho discutiran. Per tant, d'innocència, res. Pragmatisme. Però -repetesc- gràcies pel seu suport.

Al Sr. Triay li he de matisar més coses. Ell diu que jo em vaig referir al projecte de llei i el vaig qualificar de "*casus belli*". Indubtablement ho vaig dir així, però em vaig referir al projecte de llei al qual el Govern ha donat entrada en aquesta cambra. Tal com ve en aquest projecte de llei era un *casus belli*, per a mi. Però crec que evitar la guerra i no desenterrar-ne ja la destrua s'ha de veure com una passa positiva; i estam segurs que hi ha prou arguments perquè cedint algú en les seves postures -i jo el primer- puguem arribar a un consens. Això no vol dir que (...). Estam preparats, però no volem la guerra. Volem que entri el consens i que hi hagi reflexió sobre la importància d'aquesta passa que s'ha de fer.

Fins i tot, Sr. Triay, m'ha cridat l'atenció, i favorablement, la seva postura actual respecte al tema dels consells insulars. I veig que ara reconeixen i diuen que allò d'aquell *royalty* que jo volia cobrar al Sr. Huguet, quan deia allò dels pilars de la nostra comunitat autònoma, és així. I això ho dic positivament. Els que varem dir alguna cosa sobre això en anteriors legislatures hem d'agrar que ara es reconegui això.

És, Sr. Triay, una moció petita. Tal vegada vostè ha pensat que dient "petita" volia dir "descafeïnada". Però li torn a dir que era l'única vàlida i l'única que ens podia dur al que volem.

Bé, finalment, torn a repetir el meu agraïment al suport que ha anunciat. I al Sra. Cava de Llano, portaveu del Grup PP-UM, també li don les gràcies del grup parlamentari que represent. I, fins i tot, crec que li podríem donar les gràcies en nom dels ciutadans d'aquesta comunitat autònoma. Perquè, torn a repetir, és una qüestió transcendent i val la pena tractar, dins el possible, de consensuar-la.

Vostè ha dit que el títol no és coherent amb la moció. Jo li vull dir que sí. Perquè, precisament, amb el que proposa la moció es podrà discutir, tractar de consensuar el que era el títol de la interpel·lació. Si és que ho he entès així. Ha fet un vot molt positiu quan ha dit que a la Comissió Tècnica Interinsular hi ha el mateix clima de consensuar. I vostè ha dit que té el mateix esperit constructiu que té -vostè ha personalitzat aquesta moció- el Sr. Vidal; i jo m'he de congratular d'això, perquè en el consell insular no em varen designar per participar a la Comissió Tècnica Interinsular. Tal vegada, modestament, també podria fer allà alguna cosa al respecte. De totes maneres, dic això amb un poquet de reconeixement al que vostè ha dit, i no amb ànim que s'arregli una cosa que ja no es pot arreglar. Perquè, a més, la Comissió Tècnica Interinsular pot passar sense jo. N'estic completament segur.

El que no pot passar és el fet que els que d'alguna manera varen participar -i aquí record el que ha dit el Molt Honorable President de la Comunitat Autònoma- a la redacció de l'Estatut d'una manera minoritària no ho varen acabar d'arreglar bé. Em sent un poc responsable d'això, perquè a la Comissió Tècnica Interinsular, així com ve ara la seva manera de desenvolupar les activitats i de prendre les decisions, sobretot, hem de reconèixer que si no hi ha abans aquest clima de consens, dissortadament no aniran endavant les transferències de competències. Això ho saben perfectament.

Per tant, cerquem aquest clímax -si se'm permet l'expressió- de consens prèviament. Encara que jo no hi sigui. El cerquin a través de les reunions de la Comissió Tècnica Interinsular, i quasi és segur que anirem avançant en aquest desenvolupament del nostre estatut i, concretament, a l'article 39, considerat per molts una

barbaritat històrica i jurídica, però que és a l'Estatut. Creim que no és cap barbaritat històrica, i molt manco política, i que pot ajudar la nostra autonomia a passar per totes i cadascuna de les Illes, que és el que la farà possible i viable. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Vidal.

Havent arribat a aquest punt i vist el posicionament de cada grup polític, don el debat per tancat, Sr. Triay. Don el debat per tancat i entenc que es pot considerar aprovada per assentiment aquesta moció. Gràcies.

III.3) Moció RGE núm. 888/93, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa a política del Govern en matèria de defensa i conservació del patrimoni històric i artístic de les Illes Balears, derivada de la interpel·lació RGE núm. 3679/92.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la següent moció, la 888/93, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa a política del Govern en matèria de defensa i conservació del patrimoni històric i artístic de les Illes Balears. Aquesta moció ve derivada de la interpel·lació 3679. Per fer-ne la defensa, pel grup proponent, té la paraula el Sr. Gomila i Barber.

EL SR. GOMILA I BARBER:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

La qüestió del patrimoni històric i artístic és un tema que preocupa al nostre grup. I ens preocupa en dos sentits. El primer, perquè veim la seva degradació i la manca de conservació; i el segon, perquè veim una manca de política per part del Govern de les Illes Balears en aquest sentit. També en la seva divulgació, tot i que és una competència exclusiva de la nostra comunitat autònoma. Veim constantment, a la premsa, que surten notícies de la destrucció i degradació del patrimoni cultural, en les quals el Govern actua poc i, a vegades, tard.

També tenim unes comissions del patrimoni que no funcionen o que funcionen sota mínims, sense unes subcomissions que analitzin i estudiïn els problemes concrets i que cerquin solucions, juntament amb un treball d'inspecció, seriós i compromès, que faci inspeccions per saber la situació en què es troben els immobles i els jaciments arqueològics, per tal de prendre les mesures que calguin en cada cas; i, sobretot, que funcioni per iniciativa pròpia i no segons les denúncies que es van formulant en cada moment. Dins aquestes comissions nosaltres creim que hi haurien d'estar presents entitats o associacions que es dediquen a l'estudi i conservació del patrimoni, perquè considerem bàsica aquesta participació per tal d'incentivar el treball que fan aquestes associacions, totalment positiu i altruista, i perquè el seu

treball sigui efectiu i tenguim el ressò que cal dins els organismes públics que tenen competències en aquesta matèria.

Per açò, una de les coses que proposam en aquesta moció és la renovació de les comissions del patrimoni i que es garanteixi la participació d'aquestes associacions en aquelles on ara no estan representades.

Una altra qüestió que el nostre grup considera important és la conservació, la vigilància i la divulgació del patrimoni. Ho hem d'aconseguir amb la col·laboració de diferents administracions i de diferents conselleries d'aquest govern. Per açò feim una sèrie de propostes dirigides a altres conselleries que no són la de Cultura. Una col·laboració entre la Conselleria de Cultura i la de Treball, per posar en funcionament un programa perquè els jaciments arqueològics de l'Estat transferits a la Comunitat Autònoma no estiguin abandonats, i garantir-ne la conservació, de manera que els puguem lligar a unes propostes de turisme cultural, junt amb els programes d'unvestigació arqueològica que estan ajornats des de l'any 1987; ajornament que en un principi havia de servir per evitar expolis i no per aturar la política en qüestions d'excavacions arqueològiques, perquè fins ara només se n'han redactat les cartes, i ja és hora de posar els programes en funcionament. I també elaborar un programa efectiu de restauració de monuments històrics i artístics, començant pels declarats béns d'interès cultural.

Pensem que és una sèrie de mesures que servirà per recuperar i agenciar bona part del patrimoni, que ara està abandonat i malmès. I per altra banda, també, divulgar-lo entre els ciutadans de les Illes i els turistes que ens visiten, perquè la gent el respecti. I nosaltres creim que perquè es respecti és necessari conèixer el valor que té.

També s'ha parlat moltes vegades d'un turisme diferenciàt, que no només s'hauria d'interessar pel sol i les platges, sinó per la nostra història i la nostra cultura. Hem d'aconseguir açò amb recursos propis d'aquest país. Ja sabem que tots els turistes que ens visiten no canviaran el sol i les platges per visitar monuments; no vendran específicament a veure monuments, com fan a altres països, però tendran una oferta complementària prou important, així com l'oportunitat de conèixer la nostra història i la nostra cultura, i veure que nosaltres també els donam importància, que els cuidam i els donam a conèixer. No com ara, que la majoria estan descurats i sense excavar. I qui vulgui saber on són o els vulgui anar a veure ho ha de fer així com puguï.

Nosaltres pensem que aquesta no és una política seriosa; que una política seriosa sobre el patrimoni, amb la quantitat i qualitat dels que tenim a les Illes, s'hauria de posar com a objectiu l'autofinançament de la conservació d'aquests jaciments prehistòrics. Per açò

hem d'oferir monuments recuperats i amb qualitat, l'accés als quals sigui fàcil. En aquests moments no tenim gairebé res, d'açò.

En aquesta moció també hi ha una sèrie de propostes de política de museus per fer un treball de difusió, perquè és necessari -al marge de gestionar l'obertura del Museu de Menorca i del Bastió de sa Font, de Ciutadella- posar en funcionament un programa de didàctica de museus que depengui de la Conselleria i que faci una feina complementària a la de divulgació i estudi, així com una política seriosa d'inventari, catalogació i publicació dels béns d'interès cultural de què hem parlat abans. Així tendríem una oferta cultural prou important per oferir a qualsevol estudiós o curios de la nostra cultura i la nostra història.

Una altra proposta que també feim en aquesta moció és que el Parlament tramiti, dins l'actual període de sessions, el projecte de llei d'adequació de les xarxes d'instal·lacions i condicions històrico-ambientals dels nuclis de població, i així puguem tenir una eina que garanteixi la preservació material i visual dels monuments i obligui les empreses subministradores a ser-hi respectuoses, evitant els entramats de fils i cables damunt les façanes i edificis històrics, així com dificultant-ne la visió amb instal·lacions aèries, i reguli les ajudes perquè aquesta adequació sigui efectiva. Una llei que per a nosaltres té una gran importància dins el teixit legislatiu de la conservació del patrimoni. Es tracta que no quedi a l'oblit i sigui tramitada com més aviat millor. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Gomila.

Torn dels altres grups. Pel Grup Parlamentari MIXT, té la paraula el Sr. Peralta.

EL SR. PERALTA I APARICIO:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Sr. Gomila, jo no vull entrar en una discussió sobre aquesta moció amb vostè i el seu grup, perquè crec que en el fons aquesta moció és positiva amb caràcter general. Ara bé, hi ha una sèrie de punts que ens sembla que tenen un cert grau de confusionisme que crec que s'hauria d'haver aclarit més. Evidentment, podríem haver presentat algun tipus d'esmena, però la veritat és que no ho hem fet. No obstant açò, em permeti que li exposi una sèrie d'opinions sobre aquesta moció.

Respecte al punt primer, el nostre plantejament -que jo ja he defensat altres vegades en aquesta tribuna- és molt més radical. La nostra postura davant les comissions de patrimoni és molt clara. La necessitat d'existència d'aquestes comissions, si realment els mecanismes que preveu la llei s'haguessin duit fins al darrer terme, una vegada fetes les declaracions de conjunts històrics i artístics i una vegada

fetes les declaracions de béns d'interès cultural, no existiria. No seria necessària la seva presència.

I evidentment, amb el tema de les comissions de patrimoni succeeix una cosa. Independentment que estigui representada una sèrie d'entitats proteccionistes i d'estudi de patrimoni dins aquestes comissions, entenem que aquestes comissions no haurien d'existir. Perquè, a més, en la majoria de vegades, aquestes comissions es mouen més per criteris de caràcter personal i -perquè no dir-ho- per criteris de caràcter polític. És a dir, per una determinada representació que tenen aquestes comissions. I com que no hi ha una normativa, excepte en casos en què està molt clara i molt definida, hi ha uns buits importants de normativa. Què succeeix? Que aquestes comissions, en ocasions, s'han convertit en organismes de tutela davant determinades actuacions i a l'inrevés en altres actuacions en què haurien d'actuar i no ho fan.

Per tant, la nostra opinió, sense dir que no a aquest punt primer, és que les comissions haurien de tendir a desenvolupar al màxim la normativa existent i a omplir aquest buit normatiu. I, a la fi, aquestes comissions no haurien d'existir, perquè haurien de ser els mateixos ajuntaments -i, subsidiàriament, els consells insulars- els que haurien de vetllar perquè aquesta normativa anés fins al final. No estam gaire d'acord amb aquestes comissions.

Quant als punts segon i tercer, hi estam totalment d'acord. I crec que s'ha fet alguna cosa en aquesta direcció. Crec que s'hi ha fet feina, però no amb la quantitat que nosaltres voldríem. I veim bé que es posin aquests punts, perquè es pot incidir més en aquesta qüestió i es poden desenvolupar més aquestes tasques de publicació de catàleg i de posta en funcionament de programes d'investigació, que alguns se'n fan des dels museus.

Per una altra banda, no acabam d'entendre totalment el punt quart. Ens agradaria que s'anés més al fons d'aquesta qüestió. Què vol dir açò, que hi haurà una coordinació amb la Conselleria de Treball? S'ha explicat un poc, però què volen, fer programes concertats amb la Conselleria de Treball o aquests programes es poden fer amb els sindicats i amb l'Inem dins una sèrie de pressuposts que hi ha i que tal vegada serien un millor camí? Jo crec que les competències que hi ha per part de la Conselleria de Treball en aquesta matèria són bastant petites. No podem fer gaire cosa, amb la Conselleria de Treball. Perquè no hi ha competències. I si, a més a més, el que ens interessa és que açò vagi endavant i hi ha aquesta manca d'interès des de la Conselleria de coordinar totes aquestes activitats que s'haurien de fer a través d'uns organismes que no s'han creat encara en aquesta comunitat, evidentment, creim que hauríem d'anar més directament al que són els programes de l'Inem, que és realment on es poden posar en

funcionament programes per controlar i millorar la situació dels jaciments arqueològics.

Sobre el tema de posar en funcionament un programa de didàctica, ja es fa alguna cosa des d'altres indrets de la Conselleria. A través del centre de recursos es fa alguna cosa en aquesta direcció. Però, en el cas concret de Menorca, difícilment es podrà posar en marxa un programa de didàctica en el Museu de Menorca, perquè podem dir que pràcticament el Museu de Menorca és un magatzem de peces i uns quants funcionaris que malviuen allà dins, enmig de la pols. És una mena de museu d'El Caire, on es fan obres constantment; i mai no es posen d'acord l'Administració autonòmica amb la central sobre quin tipus d'obres s'ha de fer. Fonamentalment, la culpa és de l'Administració central. Açò ho hem dit moltes vegades, aquí. Ja hi ha hagut mocions, interpellacions i tota casta de figures parlamentàries per debatre aquesta qüestió. I açò exigirà que en un moment determinat s'hagin de prendre accions molt més fortes perquè d'una vegada per totes s'obri el Museu de Menorca. No es pot aguantar per més temps aquesta situació. D'acord amb el punt sisè s'han fet per part d'alguns ajuntaments alguns itineraris per fer difusió del nostre patrimoni històric i artístic; però açò s'hauria de fer coordinadament amb la Conselleria de Turisme, punt que s'ha debatut moltes vegades com a una alternativa més per al món del turisme. A la comissió de Turisme també ha sortit aquest tema en diferents ocasions. Per tant, hi estam totalment d'acord.

Pel que fa al punt setè, també hi estam d'acord. Quan es parla d'un programa efectiu de restauració de monuments, creim que perquè fos efectiu hauria de ser un programa de prioritats. Perquè els pressuposts que té la Comunitat són molt petits per a tot -i ja no diguem per a aquest tema en concret-, i si no es fa un programa de prioritats difícilment es podrà dur endavant d'una forma efectiva. Pensam que seria molt important un programa de prioritats efectiu de restauració dels monuments històrics i artístics.

Quant al darrer punt, entenent el que es vol dir, jo crec que s'ha cercat una redacció altament complexa. "Que es faci un projecte de llei d'adequació de les xarxes d'instal·lacions a les condicions històricoambientals dels nuclis de població". La veritat és que hi estam d'acord; sabem el que vol dir, en el fons. I a la redacció d'aquest projecte de llei li donarem el nostre suport, però esperam que quan açò es transformi -que supòs que es transformarà en una proposta d'un projecte de llei d'adequació de les xarxes de les instal·lacions que es tenen de patrimoni històric i artístic, així com a les xarxes de museus i de zones monumentals- se li doni una redacció diferent. Perquè si no, realment, és bastant complexa, aquesta redacció.

En definitiva, amb aquestes matisacions, donarem suport al conjunt d'aquesta moció, perquè creim que és positiva en la seva formulació, encara que alguns dels seus punts -tal com he expressat- ens plantegen algun tipus de dubtes pel que fa a la redacció. I, sobretot, pensam que s'ha d'insistir en el tema del Museu de Menorca; ja que difícil-

ment es podrà fer una activitat didàctica si el Museu no està obert i funciona. Moltes gràcies.

(La Sra. Vicepresidenta primera substitueix el Sr. President en la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Peralta.

Pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, té la paraula el Sr. Pons i Pons.

EL SR. PONS I PONS:

Sra. Presidenta, Sres. i Srs. Diputats.

La moció del Grup Parlamentari PSM-EEM té un inconvenient fonamental i és que és, en relació al patrimoni, una mica una moció autobús. Hi han posat coses molt diferents; i això fa extraordinàriament difícil que qui l'ha defensada disposi del temps necessari per explicar detalladament cada un dels punts, i fa molt més difícil que els altres grups tinguem temps d'analitzar cada una de les propostes que conté.

Substancialment hi estam d'acord, i anunciam el vot favorable a tota la moció, amb algunes matisacions. Els agraïm que hagin presentat aquesta moció, perquè és una manera de fer evident una vegada més -i en van mil- que no hi ha política cultural en matèria de patrimoni. Tampoc no n'hi ha en altres matèries, però en patrimoni és més clar, perquè les pedres tal vegada tenen aquest aspecte visible monumental i fan que aquesta àrea sigui més evident que altres que estan més soterrades.

Quina és la política de protecció de patrimoni que hi ha aquí? Hi ha política en relació a les comissions de patrimoni? Tenen una funcionalitat clara? No. Hi ha una política d'inventaris de difusió? No. Hi ha programes d'investigació arqueològica? Com hi ha d'haver investigació arqueològica si som el Gibraltar arqueològic espanyol, l'única comunitat autònoma que té paralitzades les excavacions? Exceptuant algun amigueta com el de Son Forners de Montuïri, on d'una manera un poc oculta es fan excavacions, encara que globalment no se'n facin dins la Comunitat. Per tant, tenim un privilegi de ser singulars. Evitar que els jaciments estiguin en estat d'abandonament és una proposta molt lloable.

Didàctica de museus. Sobre museus ja hi ha hagut no sé quants de debats en aquesta cambra. El Sr. Peralta parla del Museu de Menorca, però i el Museu de Muro, on només hi ha un subaltern, que no té telèfon? Què és això? El Museu de Menorca pot obrir si no disposa del personal suficient per a l'atenció al públic? A qui correspon? A la Comunitat Autònoma? No hi ha una política seriosa de museus. Podem treure el de

Menorca, el de Muro, i podríem treure, en general, pràcticament tots els museus. Hem heretat una situació: La mantenim. I punt. Alguns d'ells procedeixen de l'època del franquisme. És així. El de Muro, per començar.

És a dir, no hem estat capaços de superar una situació heretada d'una dictadura que era profundament anticultural. I, francament, és qüestió de competències? Tenim les competències de Cultura. És qüestió de pressupost? Hi ha el pressupost que volen que hi hagi; hi ha 3.000 milions i un poc més en cultura. Però es destinen a protecció de patrimoni, a museus, a donar suport a les iniciatives que aquí es proposen? No. Es destinen a inversions immaterials; uns quants de cents de milions a publicitat. Quan el conseller era director general d'Educació aconseguia que li reservessin una bona talladeta pressupostària per fer les seves experiències educatives.

Però les competències reals, han actuat allà on tenen responsabilitat? No. I per què? Perquè aquí la cultura és una àrea marginal. El patrimoni és una àrea marginal. Sempre que hi ha hagut conflictes -i ho repetiré les vegades que facin falta- entre elements patrimonials i elements especulatiu el patrimoni ha estat sempre el perdedor. Per què? Informa la política d'aquest govern sobre un respecte cap al patrimoni, com ens proposa el Grup Parlamentari PSM-EEM? No. No és una àrea d'actuació prioritària. No es fan excavacions, no es creen nous museus, no s'amplia la dotació dels museus existents, no es fan les publicacions adients, no hi ha una lluita contra els que destrueixen el patrimoni. A qui s'ha sancionat? Si fins i tot a l'època del Sr. Gilet varen fer rebaixes als infractors. Això és fantàstic. I és la realitat.

Davant això, hi haurà un canvi? S'acompliran totes les propostes que diu el PSM, encara que avui es votin en contra? No. Per què? Perquè ja se'ns ha anunciat -i és molt preocupant- una continuïtat absoluta. Paraules textuais del Sr. Conseller. I continuïtat absoluta vol dir que continuarem deixant el patrimoni així com està; farem de tant en tant catàlegs o inventaris; farem discursos en el Parlament. Però no protegiem realment el patrimoni.

Hi ha un element emblemàtic amb el qual voldria acabar la meua intervenció. En aquest Parlament, en matèria de cultura, han entrat molt poques lleis. En matèria de patrimoni només n'hi ha una, la Llei de mesures de protecció del patrimoni històric -la Llei de l'1%, anomenada popularment-, que va ser una iniciativa del primer període de sessions presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA. Hi va haver una iniciativa d'una llei de museus que va decaure. I ara hi ha un projecte de llei d'adequació de les xarxes d'instal·lacions a les condicions històrico-ambientals dels nuclis de població que no s'ha de presentar ni s'ha de fer; està presentada i pendent de tramitació. Aquesta és la qüestió essencial i emblemàtica. Quan al Govern els grups especuladors, urbanitzadors, es mobilitzen -el Sr. President mateix, no cal anar fora casa- per tirar endavant una iniciativa legislativa -recordem la reforma de la Llei d'Espais Naturals- tot va molt ràpid. "*En horas veinticuatro/ pasaron de las musas al tea-*

tro", deia Lope de Vega. I el Sr. President, a qui agrada fer glosses, podria dir: "*En horas veinticuatro/ pasaron de rústico a urbano*". Això ha estat així. Quina celeritat! Reunions del Parlament, comissions, ponències, plenaris, el Reglament una mica forçat... Però una llei de protecció, per llevar cables, això no interessa a ningú. Primer ses Salines; i ja ho tenim arreglat. Per a l'altre qüestió no s'ha reunit cap ponència, ni s'ha anunciat cap reunió. Canviarà això? No canviarà. Continuïtat absoluta, ha anunciat el Sr. Conseller. I així estam.

Per tant, crec que aquesta moció és una moció del que s'hauria de fer. Però no dubtin, senyors del Grup Parlamentari PSM-EEM, que serà una mostra del que no es farà. Supòs que el Sr. Conseller demana els cent dies de gràcia corresponents, però ja no hi ha gràcia que valgui, ja sabem el que ens espera: Continuïtat absoluta. No hi ha política cultural. Els especuladors, els urbanitzadors, els de *rústico a urbano*, continuaran tenint preferència per damunt la voluntat de protecció. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Pons.

Pel Grup Parlamentari PP-UM, té la paraula el Sr. Marí Tur.

EL SR. MARÍ I TUR:

Gràcies, Sra. Presidenta.

Com que avui horabaixa s'ha parlat de *missus* i el femení és *missa*, es veu que algú ha entès allò que es deia, quan les misses es feien en llatí, "*ite missa est*". Es veu que aquí tothom ho ha entès així, i s'ha acabat la missa.

Bé, tanta sort que encara en quedam molts que tenim una visió molt més optimista, molt més esperançadora i molt més realista del que és la cultura i el patrimoni en aquesta comunitat autònoma. També s'ha dit que no hi hauria prou temps amb els deu minuts amb què comptam. I jo crec que com que nosaltres tenim les idees ben clares, deu minuts ens sobren. I per tant, passaré a contestar breument tots els punts que ha tengut a bé presentar-nos el proponent.

Sobre el primer punt li he de dir que no es variaran les composicions de les comissions del patrimoni històric i artístic de Balears. Pensam que cadascuna de les actuals que tenim -a Menorca n'hi ha tres, a Mallorca, una, i a Eivissa, una altra; a part de les subcomissions que també existeixen- compleix degudament, dins les seves possibilitats, el paper que se'ls té encomanat. Les comissions estan integrades per personalitats del món de la cultura, pel Col·legi d'Arquitectes, per arqueòlegs, per tècnics i per polítics -que per a alguna cosa

varen guanyar les eleccions-. A la comissió s'admeten totes aquelles coses que han de passar-hi. Jo he estat president d'una comissió -la d'Eivissa-, un temps, i crec que les comissions tenen una tasca prou important. I vull dir que la comissió d'Eivissa només ha rebut una denúncia i, precisament, d'un ajuntament que no està regit per ningú del Grup Popular.

Quant al segon tema -"la Conselleria de Cultura posarà en funcionament els programes d'investigació arqueològica dels museus transferits, ajornats des de l'any 1987"-, Sr. Gomila, els inventaris es publicaran d'una manera idònia i digna, perquè és necessari fer una feina de selecció i adequació, que serà encarregada a personal adequat i preparat. Li he de dir que enguany es publicarà el catàleg de creus de terme, tan important -especialment a Mallorca-, que anirà a càrrec del Sr. Bruno Martínez Molinos, professor del departament d'Història i Teoria de les Arts.

Pel que fa al punt tercer, sobre les possibilitats de tornar a posar en marxa els programes d'investigació arqueològica dels museus, hem de dir que aquests programes, més que tallats, varen ser enfocats temporalment cap a un altre objectiu: La realització de l'inventari de jaciments i la catalogació i ordenació dels fons museístics.

Del punt quart, sobre el programa per al manteniment dels jaciments arqueològics, hem de dir que els nombrosos jaciments amb què comptam no estan oblidats. Molts estan estudiats, bastants, publicats, alguns, restaurats, i alguns altres, en procés d'investigació i de treball. Però la primera consideració que mereixen els jaciments és la de ser objectes de la ciència. Malauradament, per culpa de tots, encara hi ha gent que als jaciments només hi veu un munt de pedres sense valor. I si algun dia vostè té una responsabilitat directa damunt aquest tema ja veurà com, molt sovint, l'ànima li caurà als peus, en veure que s'ha fet un treball de neteja d'un jaciment i que, al dia següent, el que vostè havia netejat amb tanta preocupació i estima ha estat desfet de mala manera per gent sense cap cultura.

Altra cosa és el manteniment, el tancament i la senyalització d'aquells jaciments ja excavats. Vostè ha de saber que en aquest camp, malgrat la lletania pessimista i contrària sempre a tot quant fan aquest govern i la Conselleria de Cultura que hem de sentir un dia sí i un altre també -encara mai no hem pogut sentir una veu d'il·lusió ni d'esperança, una veu d'ànim cap als que ens dediquem a aquesta tasca de la cultura- enguany es farà pública una convocatòria per tal que els ajuntaments sol·licitin els fons necessaris per mantenir-los en bon estat, tenint en compte que la Llei 16/1986 del Patrimoni històric i artístic atribueix als ajuntaments la responsabilitat en el manteniment de la riquesa patrimonial del seu terme.

Ja vaig dir una vegada a un determinat mitjà de comunicació que amb el camí de la desqualificació personal, dels atacs i dels menyspreus a mi no em trobaran. Però si jo hagués de citar el que ha fet i ha deixat fer algun ajunta-

ment, estic segur que a algun dels aquí presents no li agradaria gens que li diguessin. I don la meua paraula que no ho diré, perquè també som conscients que els ajuntaments -igual que la Conselleria de Cultura- no poden fer tot allò que els agradaria, sinó que fan el que poden. I, com vostè sap molt bé, això està limitat pel pressupost.

De totes maneres, quant al punt cinquè, recollim amb molt d'interès la seva proposta. Li vull dir, Sr. Gomila, que no tota la cultura de les Balears és la que es fa a Mallorca. Afortunadament, les illes petites comencem a comptar també per a la cultura. Afortunadament, amb l'esforç de tots els consells. I aquest diputat que els parla, una vegada i una altra, ha hagut de sentir menyspreu cap a l'illa de la qual és diputat. I vull aprofitar l'avinentsa per dir que en el Museu des Puig des Molins tenim publicat, des de fa molt de temps (1987) una guia didàctica en tots els idiomes que consta d'una cassette i de 80 diapositives explicades. Això és per treure-li només un exemple del que és la política de museus. Què més voldríem nosaltres que cada museu tengués el seu centre didàctic? Però, una vegada més, hem de parlar del pressupost. Crec que aquí s'ha parlat del centre de recursos; jo també he de citar el centre de recursos de la meua illa, un centre que no només fa activitats en temes de museus sinó que també en fa d'altres activitats, de valuoses joies pictòriques del segle XV. I també a Mallorca, ajudada per una institució bancària, es fa una tasca prou important d'estudi i de recuperació i coneixement de pintures medievals.

Quant al sisè punt, creim que seria competència de la Conselleria de Turisme. Però tots tenim la idea que el turisme que volem tenir a les nostres illes ha de ser no només un turisme que ve a gaudir del sol i de la natura, sinó que també volem un turisme cultural. I sembla que no es fa absolutament res pel que fa a turisme cultural. Jo li voldria mostrar aquesta guia d'itineraris culturals de les regions d'Europa que ha estat presentada fa poc i que està traduïda a dotze idiomes (portuguès, gallec, grec, alemany...), català inclòs, així com el gaèlic -que supòs que tots saben que és l'idioma que es parla a Irlanda i a Islàndia-. I no està traduït al provençal perquè és una llengua morta; si no, ja s'hi hauria fet la traducció. Vull dir que aquí hi ha aquest itinerari, i a la rèplica li podré mostrar quelcom més del que es fa per al turisme cultural, que tots volem i buscam.

El setè punt, el programa de restauració de monuments històrics, està contingut cada any en el pressupost de la Conselleria. No sé per què es diu aquí que no hi ha política cultural de restauracions. Està ben explicat. Aquest programa s'actualitza també amb la preparació dels convenis de restauració que se signen amb el ministeri de Cultura per a períodes de tres o quatre anys. I, d'aquests convenis, s'informa degudament al Parlament.

Finalment, Sr. Gomila, no entenem com, en data d'11 de març de 1993, el Grup Parlamentari PSM-EEM exigeix la tramitació d'una llei que ha sofert ja els tràmits següents que jo li puc mostrar aquí. Al BOPIB, en data de 21 de setembre de 1992, també s'ha publicat la conclusió del termini per a presentació d'esmenes, que va durar del 22 de setembre al 8 d'octubre, i la ponència ja està, segons m'ha comunicat la presidenta de la Comissió de Cultura, pràcticament enllestida. I estic segur que aviat tendrem l'avinentsa de participar-hi aquells que, de manera positiva o negativa, intentam que els nostres monuments no estiguin coberts, sobretot, per aquests fils de dues empreses que -al meu entendre- no tenen res a veure amb la Conselleria de Cultura del Govern balear; ans el contrari.

Per tant, el que nosaltres li hem de dir sobre aquesta moció que vostè presenta -que consta de vuit punts- és que votarem no a cadascun dels punts. Perquè ja fa anys que nosaltres feim el que vostè proposa. Evidentment, a disgust d'algú; però és la nostra política que, com va dir molt bé el nou conseller, és una política que continuarà essent aquella que a nosaltres ens sembla bona, malgrat que, de bon gust, acceptarem aquelles propostes que amb bona fe, sense ànim de posar acritud, estimem convenients. Gràcies, Sra. Presidenta.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Marí Tur.

En torn de rèplica, té la paraula el Sr. Gomila.

EL SR. GOMILA i BARBER:

Gràcies, Sra. Presidenta. Sres. i Srs. Diputats.

En primer lloc, vull agrair el suport que ens donaran tant el Grup SOCIALISTA com el Grup MIXT. Després, vull dir al Sr. Peralta que el nom d'aquesta llei no l'hem posat nosaltres, sinó que és un nom que li va posar el Govern, que és qui la va tramitar en aquest Parlament.

Sr. Marí, nosaltres no estam gens d'acord amb la valoració que vostè fa de la política d'aquest govern. I lamentam no poder donar-los missatges d'esperança, sinó més aviat un SOS sobre la política de patrimoni que fa el Govern de les Illes.

Quant a les comissions de patrimoni, li he de dir que també discrepam totalment del que vostè ens ha dit. Nosaltres creim que no compleixen la seva funció, que no tenen subcomissions específiques per tractar temes concrets i donar-los solucions. I que si a Eivissa només ha arribat una denúncia a aquesta comissió ha estat perquè també els falta un servei d'inspecció que faci la vigilància del patrimoni arqueològic que tenim. Aquesta inspecció no només falta a Eivissa, sinó que també falta a Menorca; en el proper plenari en veurem una moció. I estic segur que també falta aquí a Mallorca.

Per altra part, no es pot dir que açò només és una qüestió de pressuposts. Ja s'ha esmentat aquí el pressupost que tenia la Conselleria de Cultura, i vostès són qui en prioritza les inversions i les despeses.

Nosaltres pensam que no podem deslligar el turisme cultural de la recuperació dels jaciments arqueològics. Està molt bé que es facin guies i que es publiquin; però açò ha d'anar lligat a una recuperació d'aquests jaciments, perquè si no, no hi ha res a fer.

I quant al darrer punt, ja li ha contestat gairebé el Sr. Pons quan ha dit que hi ha hagut lleis en aquest Parlament que s'han tramitat molt més ràpidament que no aquesta que afecta el patrimoni cultural de les Illes. Moltes gràcies.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Gomila.

Contrarèplica. Sr. Peralta, té la paraula.

EL SR. PERALTA I APARICIO:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Vull demanar disculpes als Srs. Diputats que m'han precedit per la meua incultura parlamentària pel fet de no tenir coneixement que el nom d'aquest projecte de llei havia estat posat pel Govern. I fet aquest aclariment, no vull deixar de dir que en aquest debat, per part d'algun portaveu, s'han dit algunes barbaritats bastant grosses. Jo no pos en dubte que en alguna illa en concret es pugui tenir la visió que els museus funcionen i que s'hagin fet guies i altres coses, però en el cas de l'illa de Menorca he d'insistir que la situació és tercermundista. I ho és pel que fa a la política de museus. Ja he dit abans, des de la tribuna, que la culpa no era totalment de la conselleria. Però crec que és un tema que sempre que surti a partir d'ara en un debat es plantejarà amb més acritud i amb major força; perquè no es pot continuar d'aquesta forma. El cas de Menorca és vergonyós. És la vergonya d'aquesta comunitat autònoma des del punt de vista cultural. I crec que seria necessària una iniciativa de tot el Parlament, de tothom, perquè d'una vegada quedés resolt aquest problema. A mi em fa riure cada vegada que surt aquest tema a un debat en aquesta cambra.

Per tant, no vulguem incidir en altres qüestions d'altres punts. En aquest cas concret, ni guies culturals, ni programes didàctics, ni res que se li assembli, pel que fa a la nostra illa. I ja no parlem del tema de monuments, que és un tema que podrem debatre quan es reuneixi l'encomanda de gestió (a la comissió mixta del cas de Menorca es discutirà). Però pel que respecta al

tema de museus em sembla bastant greu que no es doni un suport majoritari. En alguns casos està resolt, però en altres indrets, no. El Sr. Pons ha posat l'exemple del cas de Muro - que jo desconeixia-, i m'ho crec, que sigui així. Però en el cas de Menorca és horrorós. És horrorós i s'ha de resoldre. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Peralta.

Sr. Pons, té la paraula.

EL SR. PONS I PONS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

Tot quant es proposa ja ho feim. Ai, si fos veritat. Què més voldríem nosaltres, que haver de votar en contra aquesta moció, per inútil i innecessària. Però és útil i necessària. Jo els puc explicar una petita anècdota sobre el que s'acaba de dir sobre els museus: La mateixa Conselleria de Cultura va fer una estadística de gent que anava als museus -quants van al de Mallorca, al de Menorca i al d'Eivissa- i des de Menorca varen haver de telefonar per dir que aquest museu fa anys que està tancat. Això vol dir que els mateixos responsables no sabien que la barraqueta, el dipòsit de peces artístiques que hi ha a Menorca -perquè el Museu és una altra cosa; és una cosa oberta, d'investigació, que té una biblioteca-, estava tancada. Imaginin com pot ser veritat que tot el que es proposa ja es fa.

Una petita pinzellada i ja acab. Es parla moltes vegades -i aquí es planteja en el punt sis- de turisme cultural. El turisme cultural -i si no viatgin per Europa i vagin a països com Regne Unit, Alemanya o França- va lligat -no pot ser d'altra manera- a un gran respecte pels monuments, a una senyalització, a una informació que trobes en el petit llogaret del massís central. Saben que aquell castell és de tal segle; aquella casa indica que hi va viure tal persona famosa en el segle XVII. Trobes una oficina de turisme. Trobes una gran informació i un gran respecte.

Sense això, qualsevol plantejament de turisme cultural és una autèntica burla -per no dir paraules que no poden figurar en el diari de sessions-. I això no es fa. Hi ha hagut iniciatives que han demanat la senyalització de les cases, dels monuments; que es fessin aquestes oficines d'informació a cada poble, utilitzant la infraestructura municipal, sense crear més despeses, i no s'han volgut fer. El tema és que si aquesta fos una situació del passat ho lamentaríem. Però com que és una situació del futur que ve -perquè hi ha una continuïtat absoluta-, la moció del PSM -que agraïm- ens dona ocasió de denunciar-la i rebutjar-la una vegada més. Vostè no pot ser continuïsta si vol ser conseller de cultura. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pons.

Sr. Marí i Tur, té la paraula.

EL SR. MARÍ I TUR:

Gràcies, Sr. President.

Sobre el tema dels inspectors, n'hi ha. N'hi ha en els museus. No és cert que no hi hagi inspectors.

Nosaltres, o jo personalment, no tenim tant de temps per anar a visitar els països cultes d'Europa i m'he de limitar a anar cada estiu a Formentera. A Formentera -amb ajuntament socialista- els museus estan senyalitzats. A més, també pot anar a Menorca i veurà que els monuments més importants estan senyalitzats. Aviat, tots els d'una altra illa també ho estaran. Hem de dir que es farà la senyalització; i si algun membre dels aquí presents vol veure'n un estudi previ, és a la seva disposició. Tot ben fet. El que passa és que no haurà d'anar a Europa, sinó que haurà d'anar a Eivissa.

Quant a la crítica, no tenc res més a dir. Només que nosaltres continuarem pel nostre camí, que és un camí de progrés. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Marí Tur.

Acabat el debat, passarem a la votació.

Demana si es pot fer votació conjunta o hi ha petició de votació per separat. Es votarà conjuntament.

Passam a la votació.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que voten en contra, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Abstencions? No n'hi ha.

28 vots a favor; 29 en contra; cap abstenció. Queda rebutjada la moció 888 del Grup PSM-EEM.

Proposició no de llei 643/93, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa a recepció de les emissions de televisió en llengua catalana dependents d'altres comunitats autònomes.

EL SR. PRESIDENT:

Passam al quart punt de l'ordre del dia, que correspon a la proposició no de llei 643/93, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa a la recepció de les emissions de televisió en llengua catalana dependents d'altres comunitats autònomes.

Farem lectura del text de la proposició no de llei, que diu el següent:

"1.- El Parlament balear reafirma una vegada més la seva decisió, voluntat política i legislativa de recepció de les emissions de televisió en llengua catalana dependents d'altres comunitats autònomes, sense entrebancs de cap classe i, per tant, palesa la necessitat que les noves atribucions de freqüències que faci el Govern central respectin aquelles ja consolidades que es fan servir a Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera per rebre Televisió de Catalunya i Televisió Valenciana; sobretot tenint en compte que hi ha altres espais lliures a l'aspecte radioelèctric i que els canvis provocarien greus perjudicis als usuaris".

"2.- Demana la legalització a l'àmbit estatal d'aquesta recepció mitjançant l'atribució de freqüència i potència, que s'ha demanat sempre prèviament a la posta en marxa dels repetidors d'Alfàbia i ja gairebé vuit anys en el cas de TV3, extrem que hauria evitat el problema que ara s'ha produït i que enfortiria aquesta via essencial de comunicació cultural entre comunitats autònomes veïnes i que compartim la mateixa llengua, a més de llevar excusa (...) de justificacions els que han atacat, fins i tot de forma violenta, aquesta pacífica recepció".

"3.- Interessa que la solució tècnica que s'adopti respecti la llibertat d'emissions de les televisions locals de les Illes Balears, que juguen un paper molt important en la vertebració de la societat de la nostra comunitat autònoma, en la pluralitat d'informació, formació i entreteniment dels nostres ciutadans, i en el desenvolupament de la creativitat i de la indústria àudio-visual, a més de contribuir a crear un arxiu viu molt valuós de la nostra història, molt especialment en la circumstància present d'inexistència de televisió autònoma".

"4.- Demana al Govern central que possibiliti d'una vegada, després de tres anys de recepció provisional, l'arribada d'un senyal suficient de qualitat i estable que permeti la reemissió en condicions de Canal 9 Televisió Valenciana a tota la nostra comunitat autònoma".

Per fer-ne la defensa, té la paraula el Sr. Sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Crec que un minut bastarà per defensar aquesta proposició no de llei, perquè no en volem fer bandera política. Si s'ha demanat aquesta tramitació ha estat per un fet extraordinari: L'amenaça que penja sobre la recepció de les emissions de televisió en llengua catalana, principalment a Menorca i a Eivissa-Formentera. Se'ns ha fet arribar, per part de les societats promotores d'aquesta recepció, la gran preocupació que existeix. I, de fet, aquest diputat que els parla va tenir ocasió de ser a Eivissa la setmana passada, i va veure que hi ha una vertadera alarma social.

Per tant, aquesta proposició no de llei, com veuen, no du ni exposició de motius. I no volem que d'això es pugui acusar cap grup polític ni el Govern. Renunciam a la seva defensa, perquè creim que es defensa amb els seus termes; i, simplement, el que ens agradaria és que s'aproves per assentiment d'aquesta cambra. Hem fet oferiment de consens a tots els grups. Si hi havia cap punt que es considerava ofensiu, perjudicial per als interessos d'algun grup parlamentari, estàvem disposats a retirar-lo. I l'únic que demanam és el vot afirmatiu de la majoria de la cambra. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sampol.

Altres grups. Sr. Vidal, té la paraula.

EL SR. VIDAL I JUAN:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

També seré molt breu. Però vull dir que, tal com es va expressar a la Junta de portaveus, el nostre grup, que també volia preparar una proposició com la que ha presentat el Grup PSM-EEM, es va mostrar conforme perquè tot d'una que fos publicada aquesta proposició no de llei en el butlletí es pogués veure a la cambra i fos inclosa a la sessió d'avui.

És un tema d'urgència. Crec que sempre s'han d'observar les normes reglamentàries, però que davant la importància que té, només cal mirar el fons de la qüestió i la transcendència que té. Per a alguna cosa tots els grups presents han estat defensat sempre la normalització lingüística.

El Sr. Sampol ha dit molt bé que ha renunciat a fer-ne una defensa exhaustiva perquè es defensa amb els seus propis termes. A Eivissa hi ha una autèntica alarma social davant la possibilitat de no poder veure en el futur la televisió catalana, la TV3 i el Canal 33. Si em permeten la broma, en aquesta alarma social no només

hi participen els que estimen la nostra llengua -i els anomenats extremistes catalanistes- sinó també els barcelonistes. Perquè hi ha molts de partidaris del Club de Futbol Barcelona que no es volen perdre les retransmissions en directe pel Canal 33. Això pot ser anecdòtic, però és una realitat. I, per tant, hi ha una autèntica alarma social a Eivissa i Formentera.

Pel que fa a Menorca, sabem també que el repetidor de Retevisión encara no ha estat instal·lat. Millor dit, des del moment en què va ser instal·lat ja va obrar el miracle que no es varen veure ni les privades ni la televisió catalana.

A Mallorca, l'Obra Cultural Balear ja fa temps ens va expressar la seva preocupació. I sembla que també estan sensibilitzats. He llegit, fins i tot, que el Molt Honorable Sr. President de la Comunitat Autònoma ha fet declaracions -i supòs que no són apòcrifes- en les quals diu que defensarà, per damunt de tot, que totes les Illes Balears puguin rebre sense interferències la televisió en llengua catalana.

Per tant, crec que tots estam d'acord. I no voldria que em passés com a aquell advocat eivissenc -que ja és mort-, que una vegada, quan tots estaven d'acord -fins i tot el fiscal- en l'absolució de l'acusat va allargar tant la seva intervenció que, al final, quasi el varen condemnar. Així, com que tots estam d'acord, només vull reafirmar el suport del nostre grup a aquesta proposició no de llei que presenta el Grup Parlamentari PSM-EEM. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Vidal.

Sr. Moll, té la paraula.

EL SR. MOLL I MARQUÈS:

Moltes gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Sr. President, em permeti, en primer lloc, explicar -perquè crec que és necessari per entendre la nostra intervenció- per què no hem emès vot en la votació que s'ha fet en aquest ple per decidir si s'introduïa aquest punt a l'ordre del dia o no. Sense posar en discussió, de cap manera, la interpretació que ha fet el president, nosaltres en dissentim en el sentit que creim que el procediment reglamentari totalment correcte hauria estat que la Junta de portaveus hagués adoptat per unanimitat l'acord de modificació de l'ordre del dia, a fi d'incloure aquest punt...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Moll, no entrem en aquesta qüestió, que està tancada.

EL SR. MOLL I MARQUÈS:

Sr. President, li deman que em permeti explicar per què dic això. Perquè la justificació que jo necessit és per demostrar que no he pogut preparar les esmenes, que no he pogut preparar la meua intervenció com jo hauria volgut.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Moll, aquest tema el don totalment per tancat. vagi a la qüestió, per favor.

EL SR. MOLL I MARQUÈS:

De tota manera, idò, i en qualsevol cas, el cert és que aquesta situació no ens ha permès presentar esmenes, que és el que hauríem volgut fer. Hauríem presentat esmenes a aquesta proposició no de llei, perquè entenem que s'hauria hagut de matisar algun dels seus punts, i també perquè entenem que algun altre està redactat amb una mica més d'agressivitat de la que seria necessària i convenient, si l'objectiu que es persegueix és obtenir una resposta positiva a allò que es demana.

Ara bé, si l'objectiu principal és manifestar testimonialment una reivindicació donant per descomptat que no serà atesa, llavors, efectivament, es poden redactar les coses amb l'agressivitat que es vulgui.

Les esmenes que hauríem presentat haurien anat en el sentit de fer tot el possible perquè estigués assegurat el clima de diàleg necessari i convenient per aconseguir el que demanam. Perquè estam d'acord, com dic, amb l'objectiu que es persegueix; i per això, encara que no hem pogut presentar esmenes, haurem de votar en contra d'un punt concret -com ja diré- i a favor d'uns altres.

Estam d'acord en què s'han de poder rebre sense entrebancs les emissions en català d'altres comunitats autònomes, a pesar de les reserves que jo ja he fet des d'aquesta tribuna en altres ocasions respecte del mal tracte que rep la nostra llengua per part dels excel·lents locutors del Canal 9, que no és que parlin valencià -que és una modalitat del català que fan molt bé de parlar, si volen- sinó que amollen uns castellanismes absolutament impresentables que seria molt convenient que corregissin. Però així i tot, creim que és bo que es puguin veure aquí aquestes emissions. I, per tant, votarem a favor del primer punt d'aquesta proposició no de llei.

En canvi, creim que demanar la legalització a l'àmbit estatal d'aquesta recepció ens fa sortir totalment del tema, perquè suposa demanar -i pensam que no n'és el moment ni hi ha necessitat de fer-ho- que es legalitzi la recepció a l'àmbit estatal de les emissions de totes les comunitats autònomes. Nosaltres ho interpretam així, i creim que aquest no és el tema que ens interessa, i que

no ens convé, per tant, desviar l'atenció del que realment volem aconseguir. En conseqüència, votarem en contra d'aquest punt segon.

Votarem, en canvi, a favor del punt tercer. Senzillament perquè la solució tècnica que s'adopti no afectarà en absolut la situació de les emissions de les televisions locals de les Illes Balears. I, en conseqüència, no hi ha cap inconvenient a reiterar una cosa que ja es fa. Perquè nosaltres entenem que la coherència i la congruència exigeixen votar a favor d'una cosa que es considera positiva, encara que ja es faci. Vull dir que em sembla incongruent aquest exercici que han practicat els representants del PP-UM tantes vegades -i ara mateix, fa un parell de minuts- de dir que votaran en contra del que els altres proposen perquè ja ho fan. Si ja ho fan, el més lògic és que es voti a favor; perquè si no -i ja ho he dit altres vegades- aquest Parlament desautoritza el que es fa. Si hi ha una votació majoritària en contra d'una cosa que ja es fa, teòricament s'ha de concloure que vol dir que aquesta cosa s'hauria de deixar de fer. Crec que és una incongruència que el Grup Parlamentari PP-UM ens ha ofert moltes vegades, i avui una més. Nosaltres no hi volem caure, i votarem a favor d'aquests dos punts que he indicat, entre altres coses perquè ens consta que el problema tampoc no afecta Eivissa, pràcticament. A Eivissa la concessió de freqüències no està publicada i, en conseqüència, és perfectament possible que la nostra petició sigui atesa.

En el cas del darrer punt, nosaltres entenem que sempre ens hem de dirigir a l'interlocutor adient i adequat. I el Govern central no és qui dóna les freqüències. És Retevisión, que és una altra cosa. Per això, no votarem en contra, però ens abstindrem.

Però insistesc: Donarem suport als punts 1 i 3. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Moll.

Pel Grup PP-UM, té la paraula el Sr. Huguet.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

Fent cas de la recomanació verbal del President -i com que sé que és seriosa- intentaré que ni tan sols s'engui aquest llum groc.

Jo coincidesc amb el Sr. Sampol que no es tracta, amb la proposició no de llei que avui es presenta, que ningú no es posi banderes. Però bé, si ens hagués tirat alguna floreta tampoc no ens hauria vengut malament, perquè la iniciativa es va prendre fa més d'un mes en el Consell Insular de Menorca, s'ha fet la certificació de plenari, s'ha enviat al ministre d'Obres Públiques, s'ha enviat al director general de Retevisión per tenir un canvi d'impressions, un

contacte, perquè açò pogués sortir bé i que no hi hagués aquest tipus de problemes. No entraré a la qüestió de l'anàlisi de cada una d'aquestes propostes.

He de dir que el Consell Insular d'Eivissa i Formentera també va prendre aquesta iniciativa i que, per tant, s'ha avançat a aquest debat parlamentari. Que es fa, amb una diferència, que és que és el Parlament balear qui reafirmarà açò davant l'ens públic si s'aprova aquesta proposició. Aquesta és, crec jo, la importància d'aquesta votació. Si fos el Govern de la Comunitat Autònoma qui s'hi dirigís, nosaltres hauríem de dir: "Al·lotets, no facem ratlles dins l'aigua". Perquè jo podria llegir les cartes que ha enviat el Molt Honorable Sr. President de la Comunitat Autònoma al ministre d'Obres Públiques i Transports, al director general de Telecomunicacions i al ministre de Cultura sol·licitant el que aquí proposa aquesta proposició no de llei. Per tant, si açò està fet, vostè ha d'entendre que votéssim que no; perquè no val la pena dir que s'han de fer actuacions en aquest sentit quan ja estan fetes.

La importància d'aquesta proposició no de llei -que no ve signada per tots els grups perquè no varen coincidir en un moment determinat per signar-la, perquè ja havíem parlat de la possibilitat de signar-la el màxim de grups possible- es troba en el fet que és el Parlament qui ha d'instar els organismes corresponents per a tota l'exposició i tota la lectura que s'ha fet d'aquesta proposició no de llei.

Però jo voldria fer una petita matisació a unes consideracions que s'han fet sobre el punt número 2. I és la següent: No volem entrar en el detall de si són totes les televisions autonòmiques o no; però si són totes, i per què no? Per què hem d'estar privats de veure la televisió de Galícia o del País Basc, o la televisió valenciana o qualsevol altra, quan, avui per avui, no hi ha problemes tècnics. Vostè sap perfectament que pitjant un botó podem veure la RAI, la BBC, podem veure televisions alemanyes... Efectivament, el Sr. Alfonso m'assenyala que via satèl·lit. Jo supòs que quedava ben clar amb la distribució de propaganda que el satèl·lit que havia posat Espanya podria servir, fins i tot, per a açò, a no ser que s'hagués avariat.

No és un problema, veure o no totes les televisions. Jo crec que, independentment d'açò, el debat s'ha centrat correctament. I vull agrair en aquest cas concret que tots els portaveus coincidim en aquesta necessitat. I vull agrair també al portaveu del Grup SOCIALISTA, independentment d'aquestes petites matisacions, que assumeixi la necessitat que açò es pugui veure. I no és que ho assumeixi ara, el Partit Socialista; jo estava segur que donaria suport al primer punt. Perquè precisament en el debat de la Llei de Normalització Lingüística es varen introduir aquests punts i sé que es va produir un debat de dubtosa constitucionalitat en aquest aspecte per veure si nosaltres podíem establir o no convenis d'una

manera bilateral amb altres comunitats autònomes, encara que només fos per açò. Però bé, es va salvar; no es va recórrer, i aquest punt és llei i està formalitzat. No és que tengués dubte sobre el primer punt. Jo he de confessar, Sr. Moll, que no tenia cap dubte que vostès votarien el primer punt.

En el tema del segon, ja no hi entraré. I, per acabar, suport total a aquesta proposició no de llei. Som partidaris que, independentment de la seva redacció, que és el que aprovam -aprovam dirigir-nos al ministeri i a l'ens públic de Retevisión- la carta serà una carta de diàleg, per posar-nos a la seva disposició per discutir aquest tema. I estic convençut que amb l'esforç de tots -la petició que ha fet el Consell Insular de Menorca, la petició que ha fet el Consell Insular d'Eivissa-Formentera, les cartes del Molt Honorable President de la Comunitat Autònoma i l'acord que es prengui en aquest Parlament- hem de tenir confiança que aquest tema es resoldrà aviat i definitivament. Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Huguet.

Torn de rèplica. Sr. Sampol, té la paraula.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President.

Molt breument vull agrair al Sr. Moll i al seu grup l'esforç que han fet per aprovar, com a mínim, dos punts de la proposició no de llei, que entenem que no du cap autoritat, encara que l'hagi signada el nostre grup. Ens hauria agradat arribar a un nivell de consens -que a vostè li consta que es va oferir dins la Junta de portaveus; tal vegada hi ha hagut un tema de descoordinació que altres vegades haurem de superar, perquè la proposició era millorable i s'hi hauria pogut introduir el tema de la recepció de les emissions des de Sant Cugat -.

Entenem que no hi ha agressivitat. En tot cas, no era la intenció. I crec que l'esperit que hauria de tenir la tramitació que en faci el Parlament -que, per cert, recomanaríem que es fes amb el màxim de celeritat i urgència-, si dins la proposició hi ha cap terme que es consideri agressiu i que pugui dificultar l'arribada a un acord, es podria deixar en mans d'una redacció més acurada per part del president.

I, simplement, vull repetir el meu agraïment a tots els grups. I esper que en un futur es pugui arribar a un grau de consens més elevat que el que ha estat possible aquesta vegada. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sampol.

Intervencions en contrarèplica. Sr. Moll, té la paraula.

EL SR. MOLL I MARQUÈS:

Sí, Sr. President.

També molt breument. Per dir dues coses. Primera, que nosaltres no tenim mai inconvenient a votar a favor una proposició que ve d'un altre grup, si creim que és adient; i ho hem demostrat massa vegades. I, per tant, aquesta qüestió, per a nosaltres, no és una qüestió de protagonisme. Vostès han presentat aquesta proposició no de llei; com molt bé ha dit el Sr. Huguet, no és nou d'ara que nosaltres estiguem a favor d'aquestes coses, sinó que a la tramitació de la Llei de Normalització Lingüística, de la qual vaig ser el ponent, ja va quedar demostrada quina és la nostra actitud respecte d'aquests temes. I, en conseqüència, votarem a favor senzillament perquè consideram que és correcte; no perquè sigui una qüestió de protagonisme.

I vull repetir que respecte del punt 2, i en relació al que ha dit el Sr. Huguet sobre aquest tema, nosaltres consideram que introduir aquest punt en aquest moment no és adient, perquè és plantejar una temàtica molt més ampla que desvia l'atenció, o pot desviar l'atenció, o pot donar, fins i tot, una excusa per desviar l'atenció, del que realment ens interessa que ens tractin, que és el tema de la recepció de les emissions en català, de Televisió de Catalunya i de Canal 9.

En conseqüència, no és que nosaltres no estiguem d'acord amb la possibilitat de veure-ho tot. També estariem d'acord amb que es veiés tot. Per altra banda, jo ja trob que se'n veuen massa, de coses, no sé si m'entén; sobretot les privades no fan més que nosa. Però bé, que es vegin totes les emissions possibles també ens va bé. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Moll.

No hi ha més intervencions?

En conseqüència, passarem a la votació. I votarem, en primer lloc, els punts 1 i 3.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Queden aprovats els punts primer i tercer per unanimitat.

Passam a la votació del punt 2.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que voten en contra? Gràcies, es poden asseure.

Abstencions?

36 vots a favor; 20 en contra; cap abstenció. Queda aprovat el punt segon.

I passam a la votació del punt 4.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que voten en contra, es volen posar drets, per favor?

Sres. i Srs. Diputats que s'abstenen? Gràcies, es poden asseure.

36 vots a favor; cap en contra; vint abstencions. Queda aprovat el punt quart.

V) Debat de les esmenes a la totalitat presentades a la proposició de llei RGE núm. 322/93, presentada per una cinquena part dels diputats de la cambra, relativa a reforma de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears.

EL SR. PRESIDENT:

Passam al darrer punt de l'ordre del dia, que és el debat de les esmenes a la totalitat presentades a la proposició de llei 322/93, presentada per una cinquena part dels diputats de la cambra, relativa a la reforma de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears. Es veuran, en aquest debat, les esmenes 941/93, presentada pel Grup Parlamentari MIXT, i 942/93, presentada pel Grup PSM-EEM.

El debat es farà conjuntament. En primer lloc hi haurà una intervenció dels grups proposants de les esmenes a la totalitat; a continuació, els torns a favor o en contra dels altres grups, torn de rèplica i contrarèplica. En conseqüència, correspon en primer lloc fer la defensa a la seva esmena al Grup Parlamentari MIXT. Té la paraula el Sr. Pascual i Amorós.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

El Sr. President del Parlament, dia 1 de març, quan es va fer l'acta institucional de celebració del desè aniversari de l'autonomia, va dir que les Illes Balears han d'aspirar a ser una autonomia històrica. Jo supòs que això vol dir -em permet la llibertat d'interpretar les seves declaracions- que les Illes Balears han d'aspirar a ser una nacionalitat històrica, en el sentit que hi ha unes comunitats autònomes (Catalunya, País Basc i Galícia) que tenen la consideració de nacionalitats històriques.

Idò bé, si he començat per aquí és perquè avui tenim l'oportunitat de demostrar que les Illes Balears es poden convertir en una nacionalitat històrica. Però sembla que el camí, desgraciadament, serà el contrari. Avui demostrarem, molt possiblement i malaurada, que les Illes Balears, mentre no hi hagi vots nacionalistes suficients, no es podran convertir en una nacionalitat històrica. Perquè si es vota en contra d'aquestes esmenes a la totalitat al text de reforma de l'estatut d'autonomia González-Aznar i no es vota a favor del text alternatiu el que farem, senzillament, serà consagrar que som una província, unes *islas adyacentes* -com deia fa uns moments el president de la Comunitat Autònoma- d'Espanya.

He de continuar dient que vull felicitar la secretària del Grup MIXT. I em permetin que ho digui en un to una mica distès, però hem hagut de fer 118 esmenes parcials i una esmena a la totalitat on hi ha una quarantena d'articles que s'han de fer nous en un període de temps curtíssim -perquè es va declarar la urgència d'aprovar el text de reforma del nostre estatut González-Aznar-, i la secretària ha hagut de fer esmenes i ha hagut de fer molta més feina de la normal. I per tant, jo li he de donar les gràcies des d'aquesta tribuna, i vull que tots els Srs. Diputats ho sàpiguin.

Ara voldria raonar al Sr. Huguet -a qui agrada la meua intervenció, perquè riu- la conveniència que avui o bé es retiri el text de reforma González-Aznar o bé es voti el text alternatiu. Si nosaltres volem ser una nacionalitat històrica volem tenir una autonomia com Catalunya, el País basc i Galícia. He de recordar que hem tengut 486 anys d'autonomia, si comptam només des de Jaume I. I si ens anam més enrere, varem ser una província romana; en temps dels moros varem ser un regne o un emirat, etc. Això vol dir que històricament ho som. L'únic que ens falta és la voluntat política de ser-ho.

Què passaria si no s'aprovés el text de reforma González-Aznar? Què passaria? Tendria influència sobre les competències que ens han de cedir, que ens han de transferir? Em sembla que no. Perquè hi ha una llei orgànica de transferència de competències que es va aprovar en el mes de desembre de l'any passat que ja diu que es poden transferir aquestes competències. Per tant, aquest text de reforma sí que té una influència, que és allò de "*santa Rita, santa Rita, lo que se da no se quita*", com ja he dit altres vegades. És a dir, una llei orgànica es pot modificar per una altra llei orgànica, i una reforma de l'Estatut necessita aquest Parlament més aquell. Ara bé, la reforma de l'Estatut, així com estan les coses, el Sr. González i el Sr. Aznar es tornen a posar d'acord i també la fan. No ens en riguem, per tant; aquest santa Rita és molt relatiu. Per tant, nosaltres podríem tenir les mateixes competències sense aprovar la reforma de l'estatut González-Aznar.

I què passaria si l'aprovesin? Dirien: "A les Illes Balears hi són. No estan conformes. Ja no volen ser més les *islas adyacentes*. Ja no ho volen ser més". I avui, el que ens diran, continuant amb aquesta tramitació, serà allò dels pagesos: Si tenim els vots, per què hem de fer res? Ja tenim el que ens interessa, que són els vots. I per tant, més *islas adyacentes*.

Jo suggeresc que la reforma González-Aznar es rebutgi. Bé a través d'aquest text alternatiu o bé a través del seguiment de la tramitació del text que va aprovar aquesta il·lustre cambra dia 29 de gener de 1991. Nosaltres retiràrem el text alternatiu, si fes falta. Ens conformam amb l'aprovació, a Madrid, del que es va aprovar aquí amb els vots del Partit Popular; és a dir, amb la reforma de 29 de gener de 1991, que ens dóna un nivell de competències similar al que tenen Catalunya, el País Basc o Galícia.

Per tant, ja ho saben. Els convid a retirar la reforma; i si no, a votar el text alternatiu. I plantar la quilla -parlant en termes mariners- als de Madrid, i dir-los que hi som, que tenim la nostra pròpia personalitat. No basta que des de Madrid ens donin un text i nosaltres l'aprovem.

Després d'aquesta introducció, entrem a analitzar detingudament el que és aquest text alternatiu. Després, quan discutim les esmenes, les discutirem una a una; perquè aquest text alternatiu és el conjunt de 118 esmenes parcials que hem presentat i que defensarem una a una, ja que tenen la seva justificació.

També he de dir -i és molt important- que aquest text no coincideix exactament amb el text aprovat dia 29 de gener de 1991. És semblant. Té un 85% igual i un 15% diferent. Ho dic perquè no es confongui una cosa amb una altra. Això és un text que fa el Grup Parlamentari MIXT que no coincideix amb el que va aprovar el Parlament.

En el nostre primer article deim, com diu el Sr. Soler, que volem ser una nacionalitat històrica. Aprovin l'article primer.

El segon punt de l'article primer diu que la denominació de la Comunitat Autònoma serà la d'"Illes Balears". Em remet al debat que hi va haver la setmana passada sobre la proposició de llei de la proposició de llei per la qual la *provincia de las Islas Baleares* passa a denominar-se "provincia de les Illes Balears". No "Comunitat Autònoma de les Illes Balears", no CAIB -que és com ens deim ara-, sinó "Illes Balears". Aquesta vegada hem coincidit amb el PSM, ja que també fan aquesta esmena. El nom és molt important. Si nosaltres ens respectam a nosaltres mateixos, començant pel nom, els altres ens respectaran. Si nosaltres consentim que ens donin un nom que no té la consideració que té el nostre nom, no ens respectaran des de fora.

Els articles 6, 7 i 9 són tècnics. Els 6 i 7, recomanació del Sr. Coca, catedràtic de Dret Civil. Perquè hi ha una disfunció entre el Codi civil i aquest estatut respecte al veï-

natge administratiu. L'article número 9 és una modificació i ampliació de les finalitats dels poders públics de les Illes Balears, que institucionalitza el que poden fer i dóna a l'Estatut un contingut més ampli del que té actualment.

Entrem a l'article 10, que és el de competències. Aquí pareix que les competències que ens du aquesta reforma González-Aznar ja és el *no va más*. Excepte l'Insalud. Això, sí; l'Insalud, no. Idò encara que llevem l'Insalud i la Policia autònoma això no és el *no va más*. Hi ha bastant diferència entre les competències, així com està escrit l'article 10 del text González-Aznar, i les competències que diu l'article 10 que proposa el Grup Parlamentari MIXT, o les competències de l'article 10 de l'estatut que es va aprovar al gener de 1991. I en posaré alguns exemples. El punt 2 del text González-Aznar diu que "és competència exclusiva de la Comunitat Autònoma l'alteració dels termes municipals i, en general, les funcions que corresponguin a l'administració de l'Estat sobre les corporacions locals, transferències a les quals siguin autoritzades per la (...) de règim local". Text *fetén*. Règim local. Punt. I si diu això és perquè altres comunitats ho tenen. Que consti que tot el que hi ha aquí són competències que tenen altres comunitats. Estatut dels funcionaris de l'Administració de la Comunitat Autònoma i la seva administració local, sense perjudici... Article número 18, apartat 1.148 de la Constitució.

Segon punt: Ports. Ports, text González-Aznar: "Ports de refugi, ports, aeroports i heliports esportius i, en general, -fixin-s'hi bé- "tots aquells que no desenvolupin activitats comercials". Text que proposam: "Ports, aeroports i heliports, sense perjudici del que disposen els números 20 i 21 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució". Què vol dir, això? Vol dir que Cantàbria -per posar una comunitat que no és històrica- té competències sobre els ports que duen a terme activitats comercials, i nosaltres, no. Cantàbria en té i nosaltres, no. Per tant, que es corregeixi. Tots els ports que no siguin d'interès general, aquí. Exemple pràctic: El Port d'Alcúdia. El Port d'Alcúdia no el tenim perquè té activitats comercials. I per què no l'hem de tenir?

Punt número 6. Text González-Aznar: "Règim d'aigües i aprofitament d'hidràulics, canals i regatges, aigües minerals i termals. Ordenació i concessió de recursos i aprofitaments d'hidràulics, etc." Això sí, es veu que són molt originals i han posat: "...quan les aigües discorren íntegrament per l'àmbit territorial de la Comunitat Autònoma". Com si venguessin rius de per Extremadura, aquí. És a dir, ni s'han molestat a treure coses que no tenen cap sentit a les Illes Balears. Text proposat: "Legislació, ordenació i concessió de recursos i aprofitament d'hidràulics, aigües minerals i termals, canals i regatges". Diferència.

Punt número 7. "Monts i aprofitament forestal, vies pecuàries i pastures". Més diferències: "Espais forestals o monts i el seu aprofitament, vies pecuàries, llacunes, maresmes, espais naturals protegits i tractaments especials de zona de muntanya, d'acord amb (...) que disposa 749 1.23 de la Constitució".

Punt 9. Foment i promoció del Turisme. Text González-Aznar: "Turisme". Tot sol. Text proposat: "Ordenació, foment i promoció de les activitats turístiques d'interès turístic per a la Comunitat Autònoma".

N'hi ha moltes més, encara. El Dret Civil. Tot l'Estatut diu "Dret Civil especial". A la compilació de dret civil, a la seva exposició de motius, després del congrés de Saragossa dels juriconsults, va quedar clar que el nostre dret no és especial, que és el nostre dret civil propi, però no especial. Per tant, nosaltres proposam treure l'adjectiu "especial".

Hi ha temes que no hi són, com el règim miner. I tampoc el transport marítim interinsular i la seva coordinació amb l'efectuat entre les Illes Balears i el territori peninsular espanyol; centres de contractació i terminals de càrrega en matèria de transports; ordenació farmacèutica. I després, un calaix de sastre amb la resta de matèries que es transfereixin per llei orgànica.

Hi ha moltes més coses aquí. Per exemple, la possibilitat de gestionar els aeroports. Però això és pel que fa a competències. Insero i Insalud.

Entrem a l'articulat del títol tercer, de les institucions. Possibilitat de dissoldre el Parlament; possibilitat que una llei del Parlament pugui determinar el règim retributiu dels diputats -i que no sigui l'Estatut el que prohibeixi que hi hagi sous i s'hagin de fer trampes, perquè els de la Mesa tenen sou i els altres, no-; possibilitat de regular els períodes de sessions pel Reglament del Parlament, des de setembre a desembre i des de febrer a juny, i des de quatre fins a vuit o nou mesos -el que es consideri oportú-; possibilitat de fer decrets llei per part del Govern balear; possibilitat que el president de la Comunitat Autònoma pugui dissoldre el Parlament a través d'una llei del Parlament de les Illes Balears; possibilitat de crear el Consell consultiu; denominació de consellers generals als consells del Govern, perquè no es confonguin amb els consellers dels consells insulars.

A l'article 38 -i aquí no hi ha coincidència amb el text de 1991...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Pascual, li prec que vagi acabant, per favor.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Ara acabaré, Sra. Presidenta.

...possibilitat que les llistes de diputats i de consellers siguin diferents, i que cada partit sàpiga qui ha de fer coincidir. I entrant dins la part d'Hisenda, possibilitats de fer un conveni o un concert econòmic, possibilitat de treure tot el que siguin restriccions, reconeixement de la insularitat com a factor a tenir en compte pel que fa al finançament de la Comunitat Autònoma, etc. Com que em deis coses, en el torn de rèplica ja continuarem. Però el que sí és clar és que si volem la nacionalitat històrica aquestes esmenes s'haurien d'aprovar.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Pascual.

Per defensar l'esmena a la totalitat número 942/93, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, té la paraula el Sr. Orfila.

EL SR. ORFILA I PONS:

Gràcies, Sra. Presidenta. Sres. i Srs. Diputats.

És ben cert que la reforma de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears, aprovada per aquest Parlament a principis de 1991, va néixer tocada d'ala a partir del moment en què una de les forces polítiques aquí presents, tot i no votar-la en contra, advertia des de la seva postura d'abstenció la impossibilitat que arribés a bon port, perquè -no es pot ignorar- les autoritats portuàries del port de destí estaven perfectament alligonades -aposta eren del seu mateix color polític- que calia posar tots els obstacles possibles per tal d'impedir el desembarcament. S'iniciava així un viatge que resultaria tràgic; i no precisament per la violència d'un hipotètic combat. La pitjor sort d'aquesta expedició va ser que ni tan sols va arribar a mesurar les seves forces amb les de l'oponent. No va tenir, tan sols, l'oportunitat de desembeinar l'espasa de la dialèctica i combatre per defensar la seva legitimitat, la justícia de la seva proposta.

El pitjor que li pot succeir a una força de combat és el que va succeir a la nau de la reforma. No és ja allò de resultar mal ferida quan defensava el seu honor. No és ja tan sols haver perdut la batalla dialèctica davant la majoria aclaparadora de les forces amb què s'enfrontava. No és la gloriosa mort ocorreguda al camp de l'honor que, almenys, sol dur aparellada la concessió de no sé quines medalles al reconeixement del valor d'aquells que (...) varen combatre *usque ad mortem* en defensa del seu país. No ha tengut la sort d'aquells que en un moment determinat sol·licitaven d'una *cámara allende los mares, tres siglos después y en un idioma que no es el suyo*, el recobriment d'uns drets en celebrar la frase d'un il·lustre diputat i bon amic quan -ell sí- va tenir ocasió davant el Congrés dels Diputats de reclamar ja no record quines competències que, evidentment, mai no ens varen arribar.

No, Sres. i Srs. Diputats. La realitat ha estat molt més dolorosa que tot açò. La nau de la reforma s'ha perdut en els laberints burocràtics interposats pels que han propiciat la seva trista mort per inanició. Trista sort, la dels vençuts. Però més trista ho és, encara, la dels desapareguts d'abans del combat. Avui, com Felip II, ens podríem lamentar per no haver enviat les nostres naus a lluitar contra els elements, si les nostres naus haguessin sucumbit, almanco, enmig de temporals polítics en els quals la fúria desfermada dels vents les hagués fet naufragar. Ni a açò hem arribat. La calma més absoluta ha estat, per contra, qui ha condemnat la nostra expedició al fosc silenci d'un calaix d'algun despatx del Congrés dels Diputats, on jau, en una espècie de llim, la seva situació de mort certa però mai no reconeguda. És la crònica d'una mort anunciada però mai no certificada.

El Grup Parlamentari PSM-EEM ha preferit aportar un text alternatiu al de la nova reforma afavorida pels grups del PP i el PSOE i dictada des de terra endins mar enllà, encara que algú hagi pogut exclamar que si avui el Parlament rebutja la nostra proposta -que no és exactament la que nosaltres proposaríem, però que calculadament hem fet coincidir amb l'aprovada al 1991, renunciant a aspectes molt clars i importantíssims de la nostra ideologia- s'estarà certificant la defunció definitiva del projecte de reforma aprovat al 1991 per aquesta cambra, atesa la similitud entre la nostra proposta d'avui i aquella que en el seu moment vàrem establir la immensa majoria dels diputats.

Ens hauria de preocupar, aquesta possibilitat? Hauríem de tenir el maldecap que amb aquesta proposta, destinada a ser rebutjada, el Parlament de les Illes Balears reconegui legalment la mort real d'una proposta que ha viscut en estat agònic fins que la signatura del pacte autonòmic li ha aplicat l'autanàsia? No, jo pens que no. Així, almenys sabrem on està enterrada. I, escoltant els panegírics, assistirem al final d'una escena en la qual els actors es treuen les caretes que els han caracteritzat fins ara per posar-se els cabestres i, fins i tot, algú, les cucales de la disciplina. Nosaltres pensam que és positiu, potser pel que té de clarificador, que es decantin avui les posicions i que ens deixem d'històries. Perdó per la inexactitud; decantades hi estan, les posicions, des de fa estona. Però que, almenys, ens deixem d'històries.

El que avui no té sentit és mantenir el doble joc de la *real politique* junt amb el de la reivindicació quasi independentista feta sols quan interessa. El paperot del Parlament -i perdó per l'expressió- reiterant la seva voluntat que fos tramitada i aprovada per les Corts Generals la reforma de l'Estatut aprovada pel Parlament al gener de 1991, quan a l'octubre de l'any passat ja es gestava el contingut reductor del pacte autonòmic, no es pot tornar a repetir. I avui, la part dels 39 diputats que ho varen votar a favor i que han canviat de pas d'acord amb el canvi de música que els sona envers el seu partit *allende los mares* s'han de deixar d'històries i reconèixer el que és ja una realitat. I pens que açò és positiu, perquè així com una part dels diputats, un grup concret d'aquesta cambra en aquests moments circumstancialment a la meua esquerra, mai no s'ha amagat del seu model

d'Estat -ben diferent del nostre- i tampoc de la seva actitud respecte d'una reforma de l'Estatut amb un contingut molt determinat -l'aprovat al gener de 1991-, l'altra, la situada permanentment i també en la present circumstància a la meua dreta, ha volgut mantenir un doble discurs, segons el moment i la circumstància.

Per açò, ha de resultar forçosament positiu contemplar amb quina expressió voten avui en contra la seva proposta d'ahir, amb l'únic argument explicatiu que han rebut ordres de la superioritat, que, pel que es veu, mana molt. I serà alligador, perquè desfarà malentesos.

Mirin, Sres. i Srs. Diputats, no és de rebut mantenir enceses alhora una espelma a Déu i una altra al diable. No es pot mantenir en tramitació i aprovada alhora una llei que diu blanc i una altra que diu negre sobre el mateix. És possible que legalment es pugui fer; i m'agradarà veure de quines estratagemes es val la Mesa del Congrés dels Diputats per mantenir al mateix temps aquesta doble tramitació. I més, encara: Per fer que la segona passi davant de la primera. Tal vegada ho justifiquen reglamentàriament però, moralment, m'han de reconèixer que és ben difícil de mantenir.

Siguin, per tant, conseqüents. Avui els oferim l'oportunitat de ser-ho. O millor, els obligam a ser-ho. Avui, el Molt Honorable President Cañellas -en aquest moment absent; no li interessa aquest tema- té l'oportunitat de demostrar, de fer palesa, la seva indignació, santa indignació, pels intents del centralisme de fer burla del nostre Parlament, de segrestar -com deia fa uns moments- la voluntat d'aquest Parlament. Avui té l'oportunitat d'or per mostrar-se dolgut, ferit, burlat, poc respectat, pel fet que la seva reforma de l'Estatut d'Autonomia s'ha vist marginada, substituïda per una altra, que ni en té fisonomia, arran d'una decisió del Sr. González i del Sr. Aznar també, que junts han fet de segrestadors de la voluntat d'aquest Parlament. Junts. I aquí fa mal.

Ara té l'oportunitat, molt més legítima que quan ho fa dolgut per suposats perjudicis personals o familiars, d'amenaçar amb actituds independentistes de veritat. Perquè fixem-nos en la qüestió que ha duit al Molt Honorable President a saltar com un ressort fins a amenaçar amb demanar la independència. I em creguin que ell, d'independentista, no en té un pèl. Ho ha fet davant el greuge del finançament autonòmic de les Illes Balears, el més baix de les disset comunitats autònomes? No. Ho ha fet davant la discriminació en les inversions estatals, 35% de la mitjana espanyola? No, és evident. Ho ha fet davant aquest miserable percentatge de participació en el repartiment dels recursos provinents de l'Europa comunitària? Ni pensament. ¿Ha estat davant l'injustificable bloqueig del procés de reforma de l'Estatut, que ha culminat amb aquesta pantomima de pacte autonòmic que sols ens aporta una competència amb pes real, la d'Educació, i encara a deu anys vista, i ens

consagra al trist paper de ser les *islas adyacentes*, que el mateix president denunciava fa un moment? No.

Ha hagut de ser, precisament, per defensar una nova urbanització. I per açò, disfressat de foner balear, surt disparat en defensa del manteniment de la balearització que tots sabem de què és sinònim. No el preocupen els nivells competencials, els sistemes de finançament que ens discriminen, ni tenir la capacitat per solucionar els problemes dels sectors socials que el president, despectivament -cosa que hem de lamentar-, anomenava fa pocs moments com els de les "vídues coixes". L'única cosa que el fa reaccionar, que el fa saltar, és l'intent de protegir una zona que volen urbanitzar i on, simptomàticament, té uns interessos familiars. Sols després l'obliguen a demanar la independència i amenaça. Trist i lamentable.

Açò té molt a veure amb la dignitat d'aquest Parlament i amb la seva defensa. I amb els canvis d'actituds de certs grups als quals no ha importat en absolut obeir ordres i facilitar el segrest de la voluntat del nostre Parlament. I em creguin, Sres. i Srs. Diputats del PP-UM, que no m'agradaria trobar-me en el seu lloc. Em creguin que entenc perfectament el malestar del Sr. Forcades, també absent -tampoc no li deu interessar-, quan hagi de veure que els seus diputats voten en contra d'aquells articles del projecte de reforma que ens hem preocupat prou bé de recollir i que fan referència a les relacions d'ordre tributari entre l'Estat i les Illes mitjançant el sistema de conveni econòmic o concert (article 54 bis). M'imagin la calorada que patirà quan els seus votin en contra de la disposició addicional tercera bis, aquella que fa referència als efectes retroactius pel que fa a la disposició de tributs, o de la disposició transitòria onzena, que inclou una molt determinada interpretació del concepte "insularitat" que du incorporat el seu segell personal, entre tants altres.

Però saben, Sres. i Srs. Diputats, quina és la cosa que em sembla més trista, més lamentable? La impotència que han de sentir en comprovar que no poden canviar ni un punt, ni una coma, ni fer una sola correcció d'un error mecanogràfic. I la prova és que no podran, encara que vulguin -ordres són ordres i vostès són disciplinats-, corregir ni tan sols aquell lapsus que fa que els diputats del Parlament de les Illes Balears puguin ser detinguts i, en canvi, no retinguts (segons disposa l'article 24). I és un lapsus; és l'únic estatut que ho estableix així, per una equivocació. Vostès ho saben perfectament. La seva correcció no implicaria res més que açò: Corregir un error. Però no ho faran. No ho poden fer, perquè no estan autoritzats a res més que a assentir, a aprovar allò que uns altres han fet per vostès.

La nostra esmena a la totalitat amb text alternatiu pretén deixar clar tot açò, alhora que ens reafirmam en la mateixa postura que quan vàrem debatre i aprovar la reforma de gener de 1991 i en la reiteració que va fer aquest Parlament a l'octubre de 1992.

I una darrera qüestió. Si avui es consagra aquell principi de continuïtat que pot fer afirmar "la reforma és

morta; visca la reforma!" convendria que, almanco, fóssim conscients que la reforma de l'Estatut -aquesta d'ara, tan esquifida- no implica la celeritat en l'assumpció de les competències, sense la qual la reforma pot resultar lletra morta. Vigilin, per tant. No resulti que se'ls pugui aplicar aquella paròdia que Perich, l'humorista, feia de la frase monàrquica "A rey muerto, rey puesto" en versió republicana: "A rey puesto, rey muerto". I la seva reforma, el seu nou nadó d'avui, resulti finalment morta per inaplicable. Gràcies, Sr. President.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Orfila.

Passam al torn dels grups que volen intervenir a favor o en contra. Pel Grup SOCIALISTA, té la paraula el Sr. Alfonso.

EL SR. ALFONSO I VILLANUEVA:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

El Grup Parlamentari SOCIALISTA surt en aquesta tribuna del Parlament avui a confirmar una cosa que tots vostès ja saben. Votarem no a les esmenes a la totalitat amb text alternatiu que es presenten a la proposició de llei de reforma de l'Estatut. Les raons són conegudes per tots vostès, perquè han estat repetides moltes vegades per diputats del nostre grup al llarg dels darrers cinc anys en aquesta mateixa tribuna. Crec que valdria la pena no fer-los passar pel recordatori dels arguments que d'una forma normal, sistemàtica, els hem anat donant per tal de no avalar en el seu moment una reforma d'estatut que vàrem considerar no només imprudent sinó també clarament fora de lloc -i que es presentava perquè se sabia que no s'havia d'aprovar-, perquè el nostre grup sí avala, en coherència amb el que hem defensat, una reforma d'estatut pactada com la que avui té damunt la taula el Parlament de les Illes Balears.

Dit això, la veritat és que me'n podria anar. Podria acabar la intervenció, perquè el diari de sessions és ple de tots els debats que hi ha hagut sobre aquest tema. Els podria recomanar-ne la lectura i no molestar-los més, donat l'hora que és i donat que crec que l'interès, a tots els grups, no deixa de ser una cosa que, la veritat, preocupa un poc.

De totes maneres, jo sí que don importància a la reforma de l'Estatut. El nostre grup li dóna molta importància, i crec que val la pena entrar en consideracions sobre el fet de la reforma i de les esmenes a la totalitat.

En els anys 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, nosaltres deïem que l'ampliació de competències a les comu-

nitats autònomes s'havia de fer mitjançant un gran pacte institucional. Un pacte polític que conjugués la gran majoria de voluntats públiques dels ciutadans d'Espanya i de les comunitats autònomes. Aquest pacte, del qual estam molt orgullosos, sortosament, es va signar a principis de 1992. A finals de l'any es va aprovar la llei orgànica que consagrava jurídicament el pacte autonòmic signat per dos partits amplexissimament majoritaris a Espanya i a la Comunitat Autònoma, als quals no es varen sumar altres partits; els uns perquè pensaven que el conjunt de competències era massa alt (cas de Convergència i Unió i del PNV), i els altres perquè no varen ser convidats a discutir-ho (cas del CDS). Aprovada aquesta llei orgànica, per voluntat dels partits signants del pacte, es varen posar en marxa les reformes d'estatut que eren menys necessàries per tenir competència però sí eren necessàries per reafirmar les voluntats dels pobles de cada una de les comunitats autònomes que aquell pacte autonòmic quedava subscrit, reafirmat, per la institució màxima de cada comunitat autònoma.

Jo comprenc que a certs partits no els agradi que hi hagi un pacte autonòmic que representi la gran majoria del poble espanyol. Ho entenc. Jo comprenc que a certs partits polítics no els agradi que hi hagi un pacte autonòmic que representi la gran majoria del poble d'aquestes illes. Ho entenc. Però ens permetin a nosaltres, al Grup Parlamentari SOCIALISTA i als signants del pacte, dir que hem estat absolutament coherents. En segon lloc -i encara és més important- que la veu dels grups que han signat aquest pacte és la veu de la gran majoria del poble. Ens permetin això. Jo respect la seva postura; vostès ens respectin la nostra. No s'apunten la voluntat del poble d'aquestes illes i, molt menys, perquè no en tenen representació, la voluntat del poble d'Espanya.

Amb aquesta introducció a l'exposició he tocat he tocat els dos temes fonamentals d'aquest debat. El primer tema: La necessitat constitucional que siguin aquest Parlament i el Congrés de Diputats els que subscriguin i aprovin la reforma de l'Estatut. El segon tema: El conjunt de competències que, amb la proposició de llei que vostès esmenen, es transfereixen a les comunitats autònomes, a aquesta comunitat autònoma.

Vull dir que, jurídicament, no serà només l'Estatut el que doni aquesta possibilitat de competències. En aquest moment, la Comunitat Autònoma, jurídicament parlant, ja té les competències, perquè hi ha una llei orgànica. Però serà l'Estatut, d'una forma solemne, completa i important, el que digui en aquest Parlament que aquest conjunt de competències -importantíssim, per molt que el vulguin devaluar- ve a la Comunitat Autònoma.

I crec que ens hem d'allargar més en el primer tema. Perquè el segon -com ha dit el Sr. Pascual, encara que després ens hagi fet una relació d'interpretacions- podrà ser discutit -suposam- quan es vegin totes les esmenes parcials que esperam que mantengui.

Pel que fa al primer tema, crec que hem de dir clarament que la Constitució preveu que hi hagi dos tràmits per aprovar una reforma d'estatut. Dues claus - en expressió feliç del meu company i diputat el Sr. Triay - per modificar un estatut d'autonomia. Això indica una voluntat desconstitucional clara, que queda també perfectament definida a l'article 1.2 de la Constitució. Aquest article diu que la sobirania nacional resideix en el poble espanyol, del qual emanen els poders de l'Estat. Jo sé que hi ha grups d'aquesta cambra que no han votat aquesta constitució. I els respect. Però, ho han de dir així? No s'han de basar en l'aspecte constitucional per utilitzar altres arguments. Això és el que diu la Constitució.

I també hem de recordar que l'article 66.1 diu que les Corts Generals representen el poble espanyol. D'aquí neixen les dues claus per aprovar l'Estatut. Si aquesta cambra aprova una cosa i el Congrés de Diputats, que és la representació del poble espanyol -també del poble d'aquestes illes- no l'aprova, no es fa cap mal fet al poble de les Illes Balears. Senzillament, la Constitució, que nosaltres hem votat i amb la qual estam d'acord, dóna aquestes dues claus, aquesta situació de sobirania -altra cosa és que no hi estiguin d'acord- al poble espanyol; sobirania que indica qui pot o no modificar els estatuts. I exactament igual, si el Congrés aprovés una modificació d'Estatut i aquest Parlament no ho aprovés, aquest Parlament no donaria una bufetada al Congrés; manifestaria una voluntat diferent, i la modificació de l'Estatut no s'aprovaria. Per tant, tot això de referir-se a les imposicions de Madrid són històries. Si admeten la Constitució han d'admetre el joc constitucional, el tràmit constitucional imprescindible per aprovar una modificació d'estatut.

Aquestes dues definicions claríssimes de qui té la sobirania i qui representa la sobirania han estat massa oblidades en discursos clarament demagògics en tots els sentits -i no només quant a la reforma d'estatut- per molts que diuen que defensen la Constitució i que a l'hora de la veritat no consideren representants del poble d'Espanya ni representants del poble de les Illes als diputats que ens representen en el Congrés de Diputats i als senadors que ens representen en el Senat. En definitiva, als parlamentaris que ens representen a les Corts Generals.

En aquests moments, Sres. i Srs. Diputats, la voluntat de la gran majoria del poble espanyol, la voluntat de la gran majoria del poble d'aquestes illes, és que la modificació d'estatut es faci amb la proposició de llei que es tramita en aquest Parlament. I nosaltres, el Partit Socialista de les Illes Balears, ens en sentim altament orgullosos. Ens sentim altament orgullosos de ser part d'un partit d'àmbit nacional que està incardinat en una política d'àmbit internacional. Per això no ens treuran els colors. Perquè ens diguin que som disciplinats dins el partit; perquè ens diguin que el nostre partit té una

política per a Espanya, no ens treuran els colors, Sr. Pascual. En pot estar ben tranquil. Gens ni mica; n'estam orgullosíssims. I crec que vostès, si estiguessin dins un partit nacional, estarien molt millor que ara. Perquè el camí d'aquesta situació pot dur a les aberracions polítiques més grans que hom es pugui imaginar. I jo esper que no sigui així. Per què hem de tenir tota la sobirania en aquesta comunitat autònoma i no l'ha de tenir Menorca? Quina raó històrica hi ha? Quina raó política hi ha? N'hi ha alguna? I per què no l'ha de tenir Ciutadella? I ja anam al "*viva cartagena*!" que tothom, teòricament, rebutja, però que a l'hora de la veritat no es rebutja tant.

I entrarem en el tema que interessa de veritat a tothom. El Partit Socialista, que he dit que està implantat a totes les comunitats autònomes d'aquest país, té una concepció clara de quin estat vol. No té ni il·lusions ni propensió independentistes. Cap ni una; siguin ideològicament fundades o conjunturalment tretes de context. I tampoc no té concepcions unitaristes, sinó tot el contrari: Hem estat els grans impulsors de les transferències a les comunitats autònomes. I si no, vostès que parlen tant d'història, no mirin tres-cents anys enrere; en mirin deu. I pensin com estava l'Espanya de les autonomies al 1983 i com està ara.

El nostre concepte d'Espanya -i ho hem dit molt clarament- és d'un estat federal cooperatiu i solidari. I cap a aquest objectiu es dirigeix tota l'acció política del Partit Socialista, sabent perfectament -cosa que algú oblida- que la modificació d'un estat de dictadura i molt centralista fins a un estat federal és un procés llarg, complicat, i que requereix de tot menys demagògia. Requereix sensatesa i prudència. El pacte autonòmic és -en la nostra opinió- un camí de sensatesa i prudència. I per això el defensam fins al final; perquè és el gran camí de sensatesa i prudència.

Ens agradaria que aquí tots vostès ens diguessin quina concepció d'estat tenen. Si és un estat federal, un conjunt d'estats independents, un estat unitari o una cosa que no saben què és. Per què no la defineixen? Quan surtin aquí, defensin la seva concepció. Qui defensa la independència, que la defensi; qui defensa una confederació, que la defensi i digui què és; qui defensa no sé què, que també ho defensi. Però s'han de definir. La política és caminar cap a alguna banda d'una forma coherent. La política no és actuar conjunturalment per conveniències del moment, com diu la mateixa paraula "conjuntura". Ja sé que en aquesta part han actuat conjunturalment; però vostès també.

Quan avui, fa cinc o sis hores, un dels seus diputats ha dit "sense renunciar al dret de determinació", què ha dit? Què diuen vostès, a les coses? Què és el dret d'autodeterminació? És la primera passa cap a una independència? O no? On ha passat, històricament, que reconegut el dret d'autodeterminació no s'hagi declarat la independència? Per tant, parlin tots clarament. Nosaltres hi parlam.

Aquest pacte autonòmic, aquesta proposició de llei que debatem ara aquí és una proposició de llei que ens

omple d'orgull. És una proposició de llei que millora d'una forma molt important les competències polítiques i de gestió d'aquesta comunitat autònoma. És una proposició de llei que donarà autèntiques possibilitats per construir aquest estat federal i cooperatiu. Senzillament perquè no es pot construir un estat federal cooperatiu amb grans diferències competencials. I en aquests moments, després de l'aprovació d'aquests estatuts, una vegada fetes les transferències, les diferenciacions quant a estats competencials en matèria política, en tots els aspectes, són molt petites.

Hem parlat de temes com Insalud; i és veritat, és una competència de gestió important. I no hi ha ningú que la vulgui; Catalunya ja ha dit fa temps que no la vol. Però ningú no se la pot treure de damunt. Les presons també són importants. Segons algun grup les hauríem de deixar a l'aire; perquè no poden estar enlloc.

Però en competències polítiques no hi ha pràcticament diferència. I per això dins el pacte autonòmic es creen les comissions de coordinació. Això és anar cap a un estat federal.

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Alfonso, per favor.

EL SR. ALFONSO I VILLANUEVA:

Acab tot d'una, Sr. President.

Només els vull dir una altra cosa. Els he demanat que tots defineixin quin model d'estat volen. Si volen tenir un model d'estat perfectament legítim o no tenen model d'estat els ho admetrem; però ho diguin. Diguin quin és, com hi hem d'anar, i quina és la carretera, camí o camí rural que ens hi durà.

Venir a dir que això és molt poc i que nosaltres volem més és fàcil. Tots volem més. Però quan a tots se'ls dona més, resulta que algú es queda sense res.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Alfonso.

Pel Grup PP-UM, té la paraula el Sr. Huguet.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

Si em permeten, començaré per la darrera intervenció, i diré en to distès que estic un poc preocupat. Jo no sé si teníem els papers traspaperats, però moltes de les argumentacions que s'han exposat aquí pel que fa a conceptes de models d'estat i de comunitats autòno-

mes també eren preguntes que jo volia deixar a l'aire. Per açò les obviaré i aniré al bessó de la qüestió.

El dia en què es va presentar aquesta proposició de reforma d'estatut ja vaig advertir en la meua intervenció que hi podia haver una sèrie de diferències quant a la valoració que es feia del pacte autonòmic sobre si açò era un final o era un principi. En qualsevol cas, per a nosaltres açò era obrir la porta, no tancar el procés, un compromís a nivell de l'Estat que assumíem amb tota responsabilitat, sense cap tipus de vergonya. I deia, concretament, per refrescar un poc la memòria, que estàvem exercint aquesta responsabilitat, tot i sabent que en aquest moment ens provoca renunciar temporalment a tot quant preveu la Constitució. Perquè el que preveu la Constitució ho preveu independentment d'aquesta reforma o d'una altra. Si amb aquesta primera passa no arribam a tot quant preveu la Constitució, la Constitució no impedeix que en un moment o un altre puguem arribar a aquesta darrera passa.

I jo vull tornar a aclarir açò. Deia "sense renunciar a la nostra identitat", i deia, a més, "sense renunciar a tot el que havíem fet des d'aquesta comunitat autònoma referent a l'assumpció de competències". I recordava que nosaltres vàrem defensar a Madrid, conjuntament amb altres grups parlamentaris, propostes de transferència via llei orgànica que també estava prevista a la Constitució. Les vàrem debatre aquí, les vàrem aprovar aquí i les vàrem anar a defensar a Madrid. I a Madrid, amb un joc democràtic, encara que no ens agradés -i ho denunciàvem-, s'impedia que aquestes transferències venguessin a aquesta comunitat autònoma.

Però açò és el resultat de l'aplicació del mecanisme que estableix la Constitució de quin ha de ser un procediment via lleis orgàniques, que pot tramitar directament el Parlament de les Illes Balears quan encara no han passat cinc anys, o via reforma d'estatut. En aquest cas, es pot dir que s'està complint un acte formal? Potser sí. Però aquesta formalitat durà el segell d'una votació i, per tant, és una decisió del Parlament de les Illes Balears. No és una imposició des de fora, sinó que els diputats, lliurement, prendran una decisió.

I açò és així de clar. Ens agradi més o ens agradi menys. A nosaltres ens hauria agradat més que hagués tirat endavant la nostra reforma de l'Estatut. Però ja vaig advertir en el debat anterior que en aquells moments tampoc no servia de res una postura cantonalista i d'atrinxerament, i dir que no ens movíem de la nostra postura, perquè sabíem que no tendríem absolutament res. Per una decisió política d'una majoria que, ens agradi o no, va ser elegida democràticament. Jo no puc reclamar que es reconegui el Grup Parlamentari PP-UM, que representa la majoria del poble de les Illes Balears, i no admetre que hi ha una majoria estatal que representa també la majoria d'aquell parlament. I, per tant, si els acords es fan necessaris és perquè no hi ha cap altra majoria capaç de fer imperar els seus criteris.

Però no ens hem de quedar només en l'anècdota. Els pactes autonòmics tenen altres vinculacions importants, i no només la reforma de l'Estatut. Que ja és important; però no suficient. No donam per tancat definitivament el procés de transferència a la nostra comunitat autònoma, perquè la Constitució no el dona per tancat. I aquest pacte autonòmic no modifica la Constitució. Per tant, que quedi clar quina és la nostra postura. I quedin clars la valoració i l'abast d'aquest pacte, cosa que ja vaig explicar a la ponència sobre política autonòmica aprovada en el darrer congrés del Partit Popular, celebrat no fa gaire temps. Es tracta d'una nova etapa i, una vegada conclosa, necessàriament se n'haurà d'obrir una altra. Al final del camí, encara que sigui lent, hauríem d'arribar al desenvolupament total del títol vuitè de la Constitució.

Aquesta és la nostra postura. I no és la d'ara, sinó la que hem defensat des del moment en què vàrem assumir aquest pacte autonòmic. Per tant, donades les circumstàncies, crec que és un pacte positiu. Ho crec, no; n'estic convençut. Ben igual que estic convençut que no és el pacte definitiu de consolidació de l'estat de les autonomies. Amb el mateix convenciment ho dic, Sr. Orfila. És un pacte positiu, però no és el pacte definitiu de consolidació de l'estat de les autonomies. Feia referència a altre tipus d'actuacions que hi havia també dins tot el que és el pacte autonòmic, on hi ha les conferències sectorials que -almenys damunt el paper del pactat- agafen major protagonisme, sota la responsabilitat de les forces polítiques, i les comissions de coordinació i col·laboració, que també s'institucionalitzen a través d'aquest pacte autonòmic. Per tant, crec que pot ser beneficiós.

I aquest, Sr. Pascual, no és el pacte González-Aznar. Si els partits minoritaris es personalitzen en el seu cap és el seu problema, però hi ha hagut debat al congrés. I en el nostre partit hi ha hagut el suport i hi ha hagut unes ponències. No siguin vostès tan dictatorials i pensin que només hi ha debat dins el seu grup. S'ha votat a un congrés, òrgan sobirà del partit. I, a més, a la Constitució se li reconeix un paper fonamental de l'estructura democràtica de qualsevol estat. No frivoltizem que açò ha estat un pacte entre dos senyors; ha estat un pacte del Partit Socialista amb el Partit Popular, amb el suport del Govern de la nació, sigui o no del nostre color. No és un pacte personalitzat en dues persones. Dues persones el representen, perquè són les dues persones que estan al davant d'aquestes formacions polítiques. I jo ja vaig recordar aquí, amb certa denúncia cap al Partit Socialista, que havia estat reclamat des de la darrera reunió entre Felipe González i José María Aznar a La Moncloa quan Aznar era president de Castella-Lleó. Allà va ser on Aznar va plantejar a González la possibilitat d'aquest pacte autonòmic i on es varen començar a presentar reformes d'estatut.

Mirin -i açò pot anar per als dos grups polítics que han presentat el text alternatiu- jo no cauré en la temptació de dir -sobretot al Grup MIXT- que no em poden acusar d'incoherència per no votar el text alternatiu, perquè d'incoherència no n'hi ha cap. Me l'han modificat *sin comerlo ni beberlo* i, per tant, aquest text alternatiu no és el que va aprovar el PP. No cauré en aquesta fal·làcia, perquè la realitat, el fons de la qüestió, continua essent la mateixa, Sr. Miquel Pascual. I en açò sí que vostè té raó.

Quina és una de les coses que jo concretament vaig defensar? Que hi havia característiques singulars de la nostra comunitat autònoma que havíem d'intentar introduir dins la reforma d'estatut. I vostè ha fet la separació concreta entre el que és la reforma d'aspectes competencials del que podria ser la reforma de la part institucional. Després de rodatge, sabem que hi ha dificultats, com la doble condició de consellers i diputats, que dificulta la bona marxa d'una activitat parlamentària més viva, perquè s'han de concentrar les actuacions en dos dies, perquè si no els consells es queden totalment buits; els tres, independentment de què governi en el consell.

Les reformes que puguin donar lloc a una reestructuració de caràcter institucional, no quant a les institucions d'autogovern -que ningú no qüestiona- sinó quant a la composició d'aquestes institucions, són necessàries. I pens que tard o d'hora ho aconseguirem, en aquests punts que fan referència a la nova estructura. Tots han rallat de la Comissió tècnica interinsular. Avui hem aprovat una proposta perquè abans d'arribar allà puguem arribar a un consens. El procés de transferències no és àgil. Açò és una cosa que es podria estudiar. Però dins el pacte general hi ha tot el que és l'assumpció de competències de les quals es farà la valoració a la baixa o a l'alta. Indiscutiblement és a la baixa -en relació a la reforma que havíem aprovat aquí- però és l'única possible en aquest moment, perquè o és el tot o ens quedam en una postura estrictament testimonial. I quan hi ha responsabilitat de govern, les postures testimonials serveixen de poc. El que serveix són les postures que, sense renunciar al fons de la qüestió, ens permeten anar avançant a poc a poc i passa a passa.

Sr. President, un minut i li promet que acab. Encara estic, veig, amb el llum groc.

Al Sr. Orfila jo li he de dir que l'he seguit amb molta atenció. Em sap greu la darrera part de la seva intervenció. Crec que ha fet una intervenció molt ben estructurada, amb una narrativa quasi perfecta, amb uns exemples de feien dinàmic aquest debat. I he de reconèixer que vostè és un gran expert en açò. Però al final ha tornat a mirar cap a aquella cadira i com que li crea rebuig ha tornat a parlar del president Cañellas, de la LEN, i de coses que no tenen res a veure amb el que estam tractant. Crec que aquí ha perdut un poc els papers; i no li ha fet cap benefici.

Vull repetir també que aquí no se segresta la voluntat del Parlament. Vostè ha dit que nosaltres havíem denun-

ciat que se segrestava la voluntat del Parlament perquè des de Madrid havien aprovat una cosa i el Parlament aquí n'havia dit una altra. Açò ho ha dit vostè. Però és que aquí no feim açò. Aquí el Parlament es pronunciarà damunt la reforma. Una altra cosa seria que el Parlament de Madrid, quan va aprovar la proposició no de llei, ens l'hagués enviada una altra vegada al Parlament de les Illes Balears perquè ens hi pronunciéssim. És aquí on hi ha el punt important. No vulgui comparar les dues situacions, perquè no són comparables. Vostè pot fer una estratagema per dir que aquí no hi ha coherència, que nosaltres havíem dit una cosa i n'hem fet una altra. Nosaltres mantenim la voluntat ferma que l'estat de les autonomies -federal o no federal- no serà plenament satisfactori fins que no estiguin desplegades totes les possibilitats constitucionals; que aquesta és una passa més i no la darrera; que hem d'anar cap a l'assumpció d'aquestes competències; que hem de consolidar el procés però que l'hem de deixar obert de cara a unes noves competències en un futur. Aquesta és la nostra postura. Aquesta és la nostra definició; aquí i a Madrid. El remet a les intervencions dels nostres diputats a Madrid.

En definitiva, nosaltres no donarem suport a aquestes esmenes a la totalitat que avui s'han presentat en aquesta cambra. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Huguet.

Torn de rèplica. Sr. Pascual, té la paraula.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

Francament, no m'ha estranyat res del que s'ha dit. Coneixent com conec, des de fa cinc o sis anys, el Sr. Alfonso, no em sorprèn el seu discurs. És un discurs jacobi, espanyolista. Diu el que sent.

Clar, per al Sr. Alfonso la voluntat sobirana és una: La del poble d'Espanya. Aquí hi ha un sol poble; Espanya és un sol poble. No hi ha un poble de Mallorca, amb unes característiques diferencials. No hi ha un poble de Menorca, d'Eivissa i de Formentera. No hi ha una voluntat d'anar junts d'aquests quatre pobles. El més important és -com dic- la voluntat del poble espanyol. Sense fer distincions; uniformement.

I jo entenc que ell, que és nacionalista espanyol, creu que el principi d'autodeterminació resideix en el poble d'Espanya. Per a nosaltres no és així. El principi de lliure determinació és dels pobles de les Illes Balears. I ningú no ha parlat d'independència; no la demanam. Del que ens queixam és del matrimoni. Jo dic que nosaltres no som un fill. Això va ser un matrimoni a la força,

fa molts d'anys, al 1715, quan vàrem perdre una guerra. I aquest matrimoni ens ha duit a una posició d'inferioritat. I aquesta posició no ens agrada. No volem rompre el matrimoni, però volem una posició diferent de la que tenim, des del punt de vista nacionalista.

Entrant en temes més concrets, vostè ha esmentat dues claus, parlant del Sr. Triay. I quines són aquestes dues claus? Què són, González-Aznar, per una banda, i les Corts Generals, per una altra? O Parlament balear i Corts? Quines són? Perquè jo mantenc que aquest text de reforma és el text González-Aznar, per molt que digui el Sr. Huguet. És un text de reforma que ha estat per iniciativa dels dos dirigents de Madrid dels dos grups majoritaris, del Partit Popular i del Partit Socialista, i els altres han estat vots de compliment. Jo estic convençut que hi ha moltíssims de diputats d'aquests escons que voten perquè han de votar per disciplina de partit. Crec que el Sr. Huguet ha dit que aquí es vota lliurement. Pot ser. Però és més segur que es vota disciplinadament, que no lliurement.

I bé, per acabar la referència al que deia el Sr. Alfonso, l'article 68 de la reforma no diu que la iniciativa sigui del Sr. González ni del Sr. Aznar. Diu que la iniciativa de reforma correspon al Parlament, al Govern de la nació, etc. I clar, aquí s'ha fet el tràmit de dur una dotzena de signatures que s'han fet com a compliment. Però qui ha pres la decisió no han estat els que han signat; han estat el Sr. González i el Sr. Aznar. Els agradi o no els agradi. I em sembla molt bé que n'estiguin orgullosos. Però això significa que estan orgullosos que nosaltres no puguem ser iguals que els catalans, els bascs, els gallecs, els canaris, els valencians, els andalusos i els navarresos. Vostès no volen que tenguem els mateixos drets que ells, la mateixa autonomia. I això és respectable, però enèrgicament rebutjable per part nostra.

Sobre les referències que ha fet del model d'estat, avui no discutim el model d'estat, Sr. Alfonso. Avui discutim el model d'estatut que volem. Vostès volen un estatut com el de La Rioja, i nosaltres volem un estatut com el de Catalunya, conscients que som pobles amb característiques diferents. Avui no discutim el model d'estat.

Al Sr. Huguet li vull dir un parell de coses, per acabar. Em permeti dubtar sobre això que diu que és una renúncia temporal i que vostè està segur que des de Madrid el Partit Popular, quan governi -si és que governa- aconseguirà per a les Illes Balears un estatut amb el nivell de competències i autonomia com el de Catalunya. L'emplaç, i també al seu grup, a congelar de moment la reforma d'estatut aprovada pel Parlament dia 29 de gener de 1991 en el Congrés de Diputats fins després de les eleccions d'enguany. I després anirem a defensar-lo. I quan els nacionalistes tenguem més vots dels que tenim, en parlarem. Si el Partit Popular vol fer això, possiblement tindrà els vots del nacionalistes. Però, desgraciadament, tenc molt poca fe en tot això, Sr. Huguet.

No es tracta d'una postura testimonial, el fet de dir què passa si no ho aprovam. Què passa si no ho aprovam?

Tenim les transferències via llei orgànica. Ben igual que sense la reforma de l'Estatut. I això no ho volen entendre. Si el que vostès diuen és que volen una autonomia com la que nosaltres volem a les Illes Balears, no ho aprovin. Esperin que ens donin les transferències via llei orgànica, ja que les podem tenir exactament igual. I que no es repeteixi que abans de les eleccions facin una cara i després de les eleccions en facin una altra.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Pascual.

Sr. Orfila, té la paraula.

EL SR. ORFILA I PONS:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Sr. Alfonso, vostè i jo divergim profundament en aquesta política. El seu grup i el nostre divergeixen profundament. No obstant açò ens assemblam en una cosa: Tots dos som nacionalistes. Nosaltres som nacionalistes de les Illes; vostès són nacionalistes d'Espanya. Perfectament legítim. Allà cadascú amb la seva consciència. La diferència és la concepció d'on recau la sobirania. Vostès defensen que en el poble espanyol; nosaltres defensam que en el poble de les Illes. Són àmbits diferents; i aquí hi ha la diferència que ens separa profundament.

Però, com a mínim, els he de reconèixer coherència. Vostè ha dit avui el mateix que defensava fa dos o tres anys. Té un model i l'aplica. I he de reconèixer la capacitat de convicció del seu grup. Primer varen convèncer la UCD, fa deu anys, i avui ho han fet amb el PP. Per tant, des de la profunda divergència que ens allunya els he de reconèixer una certa habilitat. I vostè ho ha dit: No ens agrada aquest pacte. Ni ens consideram representants de la totalitat dels ciutadans de les Illes, com deia vostè. Però em permetin fer una pregunta, no dirigida a ningú en concret: Quan representa aquest Parlament els ciutadans, quan fa dos anys aprovàvem una reforma o avui, quan la devaluam? Ja ho sé. De fet, sempre. Però m'han de reconèixer que aquest canvi d'actitud és realment trist i que s'ha produït, evidentment, quan els seus dirigents de Madrid els han fet canviar de pas.

Ja ha dit abans que era ben hora de deixar les comèdies en un tema tan important com aquest. La suposada raó d'estat, el realisme, el possibilisme, la *real politique*, que ha fet possible que des d'altres instàncies s'optés per bloquejar -és aquesta la paraula- el procés de reforma de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears aprovat per aquest Parlament no és res més que el fruit d'una coincidència entre les dues forces majoritàries en el Congrés dels Diputats; és a dir, PSOE i PP. Una coincidència -no ho podem tapar- que deixa en molt

mala situació el PP de les Illes, al qual s'esmena la plana de forma clara i contundent des del centre.

I hem de ser molt clars. Res, absolutament res, no impedeix que s'aprovi el projecte de reforma de l'Estatut que aquest Parlament va aprovar al gener de 1991. Cap raó legal. Cap problema de forma. Simplement la força dels vots -i açò ho és tot- dels que tenen una altra visió del que han de ser les autonomies com la nostra, les de tercera regional. I en aquest sentit, la coincidència entre el PP i el PSOE fa pensar que realment assistim a la final -per molt de temps, a més- del procés de construcció de la nostra autonomia. El Sr. Eguiaray ho deia avui mateix: Amb aquest pacte culmina el procés, es finalitza el desenvolupament del títol vuitè de la Constitució. Ja tenim l'autonomia; que no se'n parli més. I així els ciutadans de les Illes queden per davall pel que fa a capacitat d'autogovernar-se; i no només per davall de les anomenades nacionalitats històriques, sinó també de l'andalusa, la valenciana, la navarra. Ho ha dit el Sr. Eguiaray i ningú del PP no ha obert la boca per contradir-lo.

Quina ha estat la motivació del PP per canviar de postura i defensar uns sostres competencials tan diferents? Quina motivació, que no sigui la disciplina partidària, a les ordres de Madrid, pot explicar el canvi de posició davant, per exemple, el sistema de finançament? Com explicar aquelles paraules del Sr. Forcades, dites des d'aquesta tribuna quan discutíem la reforma, que havíem de lluitar per la independència financera com a única forma d'arribar a un major autogovern? Com explicar que ara no ha quedat res, per l'estratagema del seu partit, que a Madrid ha considerat que amb una autonomia de tercera categoria ja en teníem prou?

Sres. i Srs. Diputats, aquell "café per a tots" del Sr. Martí Villa -abans d'UCD i ara centrat dins el PP- que uniformava els processos autonòmics s'ha repetit ara novament. I el poder de convicció del PSOE ha pogut aquesta vegada amb el PP, que hem de convenir -si som seriosos- que mai no ha estat gaire autonomista.

Què va succeir, per tant, ara fa vint-i-sis mesos perquè el PP votés i impulsés aquell projecte de reforma, el mateix que avui rebutjaran quan votin en contra del nostre text alternatiu? Eren uns inconscients, els diputats del PP, que proposaven coses que havien de resultar inacceptables, fins i tot, per als seus correligionaris de Madrid, on de veritat es comanda, com han demostrat? Com és possible que defensessin aquella proposta de reforma, la mateixa que defensam avui? Potser posaven en pràctica aquella consigna del maig francès del 68 "siguem realistes; demanem l'impossible"? No sabien llavors la postura que mantendria el PSOE? Nosaltres sí. Ho vàrem dir prou vegades.

Eren tal vegada -i em permetin la broma- les influències malèvols dels seus socis de coalició qui, maquinació rere maquinació, els varen fer beure no sé quina poció màgica que els transformava en el Mr. Hyde de la reivindicació autonomista, tots disfressats de Maria Antònia o de Miquel Pascual? O eren, simplement, uns desinformats i sonaven la

música d'oïda, sense llegir les partitures que els remetien des de Madrid, i a l'hora de la veritat s'han trobat que les fanfàrries brillants, orquestrades en to major, existents sols en la seva imaginació, es veien traduïdes en el paper pautat que el Sr. Aznar, el director d'orquestra, els remetia en trists sons en to menor? I com han reduït la marxa d'aquell divertiment fet en temps d'*andante con moto*, on el so de les trompetes i els trombons posava notes brillants a una partitura de nou encuny, fa dos anys, i han passat al lent adagi, amb un temps *moderato assai*, que el nou Aznar Von Karajan els marca amb la batuta de la disciplina partidària? Perquè, poden dir sense posar-se vermells que no han renunciat a res, com afirmava fa un poc el president i deia el Sr. Huguet? Com poden intentar fer-nos combregar amb rodes de molí?

Miri, Sr. Huguet. El Grup SOCIALISTA, per exemple, no ha renunciat a res; no ha canviat res. Manté la mateixa postura de fa dos anys, de fa deu anys. Una postura centralista, jacobina, amb la qual no coincidim. Però és la mateixa. El nostre grup tampoc no ha renunciat a res. Defensem avui el mateix projecte de reforma que fa dos anys. Vostès, ho reconeixen o no, han renunciat a aquell projecte, a instàncies del seu partit. N'aprovaran un altre d'aquí a poques setmanes. Faran res perquè el primer projecte sigui debatut alguna vegada en el Congrés de Diputats?

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Orfila, vagi acabant.

EL SR. ORFILA I PONS:

Acab, Sr. President.

O simplement estan contents que avui certifiquem la seva defunció? No. Vostè sap perfectament, Sr. Huguet, que quan s'hagi debatut el text dictat des de Madrid s'ha acabat el tema. I sí que renunciem, Sr. Huguet. Es conformen, callen, obeeixen, pacten, accepten. Dir una altra cosa seria faltar a la veritat. I als que menten en qüestions tan importants, Sr. Huguet, els creix el nas, com a Pinotxo.

La rialla amb què foren acollides des dels bancs de la dreta les referències d'un exdiputat del nostre grup al Grup SOCIALISTA quan aquests defensaven posicions poc autonomistes i els qualificava de sentinelles de Madrid se'ls deu gelar en els llavis, Sres. i Srs. Diputats del PP. Perquè com va dir no fa gaire el nostre portaveu, Pere Sampol, avui vostès i ells fan guàrdia a la mateixa garita. I empenen el mateix mosquetó.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Orfila.

Torn de contrarèplica. Sr. Alfonso, té la paraula.

EL SR. ALFONSO I VILLANUEVA:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

Brillant, Sr. Orfila. Li he de reconèixer. Però no ha dit quin model d'estat tenen. No ho ha dit. I això em preocupa; perquè el Sr. Pascual -que tampoc no l'ha explicat- ha dit una cosa que realment posa la qüestió ja dins uns altres termes.

El Sr. Pascual ens ha dit, a part de certs qualificatius en els quals no entraré, una cosa que m'ha preocupat. Moltes vegades l'he sentit defensar la Constitució i ara ha parlat de l'autodeterminació del poble de les Illes i ha dit que no és el camí cap a la independència. Crec que, en aquest aspecte, tenen un caos conceptual històric bastant gros. No s'ha donat cap cas històric que un poble voti un procés d'autodeterminació i no hagi acabat amb la independència. Quebec acabarà amb la independència; és un procés. I si vostès el defensen, em sembla molt bé. En alguns casos acaba malament (Iugoslàvia) i en altres millor (Txecoslovàquia). No hi entraré. Crec que és una postura vàlida que no pot estar dins la Constitució espanyola; s'hauria de modificar. Però el que vull dir és que no treguin la Constitució a una mà i el dret d'autodeterminació a l'altra. O al revés.

Jo, Sr. Pascual, no som en absolut jacobí. Pertany a un partit polític des de fa molts anys -des de molt abans que el dictador centralista es morís- que té implantació a tota Espanya, que està associat a la Internacional Socialista, i estic orgullós de ser espanyol, estic orgullós de ser mallorquí, i defens -crec que molt millor que vostès- Mallorca, defensant Espanya. Així de clar. I no em sap gens de greu que em digui "jacobí espanyolista", perquè jo aquest qualificatiu amb vostè no l'empraré. Em diguin d'Espanya; sí, som ciutadà d'Espanya. Som ciutadà d'Europa. I som membre del Partit Socialista, que té concepcions internacionals, nacionals i, òbviament, d'aquestes illes. Vostès no ho poden dir. I han de ser mallorquins. Només mallorquins. Jo som ciutadà del món. Ho aprengui, Sr. Pascual.

No estic d'acord, Sr. Orfila, que tendrem una autonomia de tercera regional. Tendrem una autonomia que serà políticament i sensible igual que la catalana. El que no tendrem és la concepció autonòmica ni els habitants que té Catalunya. És obvi. Tendrem quatre competències legislatives menys. I dues d'execució.

Vostès han enaltit València i Canàries, perquè tenien les competències d'educació; també les tendrem. Evident; és un procés.

Però en aquests moments, l'únic que m'interessa de veritat és saber qui està i com està en aquest Parlament. Ningú no coneix el model d'estat dels uns ni dels altres. I tampoc no conec el del Partit Popular, cosa que m'agradaria. A part de l'Estatut -que nosaltres ja vàrem qualificar

d'"il·lús", perquè si fos real no l'haurien proposat- no coneixem quines propostes tenen. Perquè, seriosament, no es pot pretendre que per tot Espanya, per exemple, hi hagi concert econòmic. Això ja no és un estat federal. Ja va molt més enllà. Només l'hem de tenir a Mallorca. I és igual Andalusia, València...; aquest no el volen. Hem de ser un poc coherents. Vostès no varen votar la Constitució. Hem de ser un poc coherents i hem de comprendre que parlem de l'estat d'autonomies. No és una proposta seriosa posar la voluntat de ser consellers o diputats. Ens hem de definir per alguna cosa; o la situació actual o una altra. Però ho hem de dir clar. No és seriós dir que el president pugui dissoldre el Parlament sense haver resolt el tema dels consells insulars. No és una resposta seriosa demanar aquest increment immens de competències i deixar l'article 39 amb aquella clàusula "calaix". I tampoc no és seriós actuar com els redactors de l'Estatut, que varen dir: "Competències, totes les que es puguin transferir als consells insulars". Aquesta esmena a la totalitat no és una proposta seriosa; encara que en un cert moment la votés la majoria d'aquest parlament. Les coses com són.

Nosaltres creim que aquesta reforma d'estatut que el Grup Parlamentari SOCIALISTA, a través de la signatura del seus diputats, i el Grup Parlamentari PP-UM, a través de la signatura dels seus diputats, proposen a aquest Parlament és la proposta seriosa per a la reforma de l'Estatut. És una passa importantíssima cap a la consecució d'aquest estat federal cooperatiu -que supòs que entenen què vol dir-, perquè hi ha moltes més coses que la llei dins el pacte autonòmic. Això és un model d'estat; és una proposta que se sap on va. Ni a mi ni al meu grup ens agrada votar les propostes demagògiques. Des de fa cinc anys les votam en contra, o ens hi abstenim. Però aquesta vegada la votarem en contra, perquè el tema ja és molt més important. Discutim si es modifica l'Estatut o no per augmentar els camps competencials de la Comunitat Autònoma. Vostès diuen que hem d'anar al màxim perquè no ens donin res, i després podrem caminar cap a la independència? Vostès creuen en tot això? Jo crec que no. Ni el Sr. Pascual ni vostès creuen el que proposen aquí. I com que no ho creuen és molt difícil que algú els doni suport. I si no, a les eleccions ens veurem.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Alfonso.

Grup PP-UM. Sr. Huguet, té la paraula.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

Sr. Pascual, li torn a repetir exactament el mateix que vaig dir quan vàrem presentar la proposició de llei, signada pels diputats del Partit Popular i del Partit

Socialista: Que aquesta era una reforma possible, que millorava substancialment el nostre estatut d'autonomia; i que ens estimàvem més signar aquesta reforma d'estatut que no fer-la a través d'una llei orgànica. Sense renunciar a cap de les possibilitats contemplades a la Constitució espanyola.

Ara han necessitat deu anys per arribar a aquesta passa. Anem a veure quan de temps tardam per fer-ne una altra, una volta estigui experimentat aquest rodatge.

Una altra referència, Sr. Orfila. Vostè ha intentat ridiculitzar el nostre grup polític. Aquesta és la impressió que m'ha fet; i d'impressions, vostè en tindrà les seves i nosaltres, les nostres. Però em creguí que no ho ha aconseguit. El grup parlamentari del PP va participar de bon de veres quan estava en tràmit tot l'esborrany que havia de servir com a document base per signar el pacte autonòmic. I li record que açò no és una invenció de fa un mes, ni dos, ni tres. Li record que una de les argumentacions que nosaltres empràvem aquí, quan plantejàvem la reforma de l'Estatut, era precisament per què no hi havia voluntat de transferències per part del Govern central i concloure el que és el disseny de l'estat de les autonomies. Jo el remet al diari de sessions perquè ho pugui veure perfectament.

Per altra banda, va ser a l'entrevista González-Aznar, fa cinc anys, quan es va plantejar aquesta possibilitat de fer un disseny de l'estat de les autonomies per anar avançant una volta conclòs aquest període de cinc anys. I açò és el que es planteja avui en aquesta cambra. Sense segrestar cap tipus de voluntat popular. I sense segrestar la "sobirania" - entre cometes- d'aquest Parlament. Perquè la votació és la votació d'aquest Parlament, feta lliurement per tots i cada un dels diputats. Tant és així que un grup coaligat ha demanat en aquest cas poder emetre un altre sentit del vot, i l'emetrà. I açò ja ho vaig dir quan vàrem presentar la proposició de llei.

Per tant, acte de responsabilitat total i absoluta. Lliurament als desitjos d'un senyor, cap ni una. Resolució d'un congrés. I vostè no m'ho ha pogut debatre. Jo l'únic que li deman és el benefici que vostè vol per a la seva formació que ens creguem que totes les seves postures han estat debatudes i preses en consideració dins aquests consells polítics o assemblees que fan. I jo els crec. Però em creguin vostès a nosaltres quan deim que el tema del pacte autonòmic i del disseny de la política econòmica va ser debatut dins el nostre congrés a nivell nacional, amb presentació d'esmenes i de resolucions, i amb la inclusió de propostes com la transició cap a aquesta administració única, inclosa dins la nostra proposta de política autonòmica i no dins el pacte autonòmic, que és un pacte de mínims.

Així, no posin en tela de judici la democràcia interna dels altres partits polítics. I nosaltres no votam en contra d'aquesta reforma d'estatut. Si la reforma de l'Estatut que vostès han presentat com a text alternatiu que nosaltres vàrem votar no s'ha tramitat, no és per culpa dels diputats que seuen en aquesta taula. Qui té la potestat de tramitador

és el Congrés de Diputats, que té una majoria en concret que no ho va fer. I vostè sap el que ens va costar tramitar les propostes de transferències que vàrem fer de les lleis orgàniques d'aquest Parlament.

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Huguet, per favor.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

Per tant, no em pot venir a jugar ni amb orquestres ni amb simfonies ni amb elements musicals, perquè en aquest banc continua tocant la mateixa música. I ben compensada. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Huguet.

Conclòs el debat, passarem a les votacions. Votarem en primer lloc l'esmena 941/93, del Grup Parlamentari MIXT.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que voten en contra, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Abstencions? No n'hi ha.

9 vots a favor; 47 en contra; cap abstenció. Queda rebutjada l'esmena 941/93, del Grup parlamentari MIXT.

Passam a la votació de l'esmena a la totalitat amb text alternatiu número 942/93, del Grup Parlamentari PSM-EEM.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que voten en contra, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Abstencions? No n'hi ha.

9 vots a favor; 47 en contra; cap abstenció. Queda rebutjada l'esmena 942/93.

Esgotat l'ordre del dia, conclou aquesta sessió. Moltes gràcies a tots.